THE SECRET HISTORY OF JEWISH WORLD DOMINATION

The Synagogue of Satan

Andrew Carrington Hitchcock

Foreword by bestselling author Texe Marrs

Satanova synagóga - úvod
Chazari
Roky 1807 - 1853
Roky 1853 - 1899
Roky 1901 - 1921
Roky 1924 - 1939
Roky 1940 - 1961
Roky 1963 - 1982
Roky 1983 - 1993
Roky 1994 - 2001
Roky 2001 - 2006 - záver

Satanova synagóga - úvod

Dr. Henry Makow, kanadský publicista židovského pôvodu

Už Ježiš Kristus nás varoval pred nesmierne zlovestným spiknutím zla.

V apokalyptickom zjavení Jána (2:9) sa píše.

- „Toto hovorí Prvý a Posledný, ten čo bol mŕtvy a živý je: Poznám skutky tvoje a súženie aj chudobu - ale si bohatý -, i rúhanie tých, ktorý hovoria o sebe, že sú židmi, a nie sú, ale sú synagógou satana. (2:10)

- Neboj sa toho čo vytrpieť máš. Aj diabol uvrhne niektorých z vás do vezenia, aby ste boli skúšaní, a budete desať dní v súžení. Buď verní až do smrti a dám ti korunu života.

- (2:11) Kto má uši nech počúva, čo Duch hovorí mojim spoločenstvám. Kto zvíťazí tomu druhá smrť neublíži."

„Poznám tvoje súženie aj tvoju chudobu - ale si bohatý -, i rúhanie tých, ktorí hovoria o sebe, že sú Židmi, a nie sú, ale sú Synagógou Satana." - Zjavenie 2:9

Jedna jediná skupina je zodpovedná za doslova všetky vojny a krviprelievanie na tejto planéte. Táto skupina zla má len pár členov, no ako smrteľne nebezpečná chobotnica, jej chápadla dosahujú a škrtia nespočetné množstvá nevinných obetí. Zasvätenci každej tajnej spoločnosti a medzinárodných organizácií, od Council on Foreign Relations (Rada pre zahraničné vzťahy) cez Bilderbergovcov a Order of Skull & Bones (Rád lebky a kostí), poslúchajú diktát tejto tajomnej skupiny a roztrasení stoja pred jej vodcami.

Touto skupinou, o ktorej hovorím, je Satanová Synagóga, starodávna, no predsa moderná, elita, tak mocná politicky a tak rozprávkovo bohatá, že i minulosť bola zmenená, pretvorená a revidovaná, aby bola v súlade s nimi preferovanou verziou temnej, totalitnej budúcnosti ľudstva.

Povahou nábožensk á, Satanová Synagóga je vo svojej podstate groteskným satanickým kultom. Jej veľrada pozostáva z veľkňazov Lucifera, ľudí, ktorí doslova uctievajú smrť, zatiaľ čo praktizujú sexuálnu mágiu a okultné rituály najčernejšej podstaty.

Fanatická podpora sionistov

Bohužiaľ, táto luciferiánska spoločnosť veľkňazov je podporovaná veľkou skupinou viac ako 18 miliónov ľudí po celom svete, ktorí sa nazývajú „Židia". Mnohí z nich Satanovú Synagógu fanaticky podporujú. Nazývajú sa „sionisti". Iní Židia poskytujú tejto spoločnosti iba nominálnu podporu.

K miliónom sionistických Židov sa horlivo pripája množstvo nežidov, ktorí sa taktiež chvália svojím sionizmom. Kým títo nežidovskí podporovatelia si z veľkej časti žalostne neuvedomujú konečný cieľ Satanovej Synagógy, ich podpora a služba pre Lucifera pomáha poháňať nekonečné úspešné kampane revolúcií, vojen, hladomoru, finančných katastrôf a krviprelievania zo strany globálnej Satanovej Synagógy.

Existuje však pár Židov - ale skutočne iba pár - ktorí boli schopní uniknúť takmer neodolateľnému duchovnému impulzu spojiť sa so Satanovou Synagógou. Ich únik bol umožnený kvôli ich viere v toho Jediného, ktorý má moc odporovať zovretiu Zlého. Mám samozrejme na mysli Ježiša

Krista, nášho Pána, Záchrancu Izraela. Ale pozor! Objavil som, že mnoho Židov, ktorí tvrdia, že sú „kresťania" sú v skutočnosti sionistickými podvodníkmi. Maskujúc sa ako „mesiánski Židia", v skutočnosti sú maskovanými propagandistami Satanovej Synagógy. „Po ovocí ich spoznáte."

Na odhalenie tejto skupiny sa vyžaduje odvaha

Berúc do úvahy dokázaný fakt, že elitistickí Luciferovi veľkňazi, ktorí predstavujú Satanovú Synagógu, a ich služobníci kontrolujú políciu a špionážne orgány Veľkého Brata a vlastnia každé väčšie knižné vydavateľstvo na svete, len zriedka sa vydá kniha, ktorá má potrebnú odvahu na odhalenie neustále pokračujúceho sprisahania tejto odpornej skupiny.

Som preto veľmi potešený, že mysliacim mužom a ženám môžem doporučiť excelentnú, novú publikáciu, The Synagogue of Satan britského autora Andrewa Hitchcocka. Zistíte, že ide o užitočného, objavného a presného historického sprievodcu temnými zločinmi a udalosťami, ktoré poháňali Satanovú Synagógu k priepasti svetovlády. Táto nová kniha pána Hitchcocka na mňa učinila tak veľký dojem, že som sa dobrovoľne podujal napísať úvod pre jej americké vydanie, ktoré je s potešením vydané a distribuované pod hlavičkou nášho vydavateľstva RiverCrest Publishing.

Výraz Satanová Synagóga má svoj pôvod v Biblii. Ako poznamenáva pán Hitchcock, kniha Zjavenia v Svätej Biblii svoje slová neprikrášľuje. Boh nás varuje pred strašnou a diabolskou mocou uplatňovanou v posledných dňoch tým, čo identifikuje ako „Satanovú Synagógu".

Židia, ktorí nie sú Židia

Čo je však najfascinujúcejšie, je to, že Písma nám jasne hovoria, že vodcovia zla tejto spoločnosti nie sú Židia! Áno, tvrdia o sebe, že sú Židia, a svet ich ako Židov uznáva, dokonca ako „Izrael", ale klamú! Počúvajte, čo odhaľuje Božie Slovo:

„Poznám tvoje súženie aj tvoju chudobu - ale si bohatý -, i rúhanie tých, ktorí hovoria o sebe, že sú Židmi, a nie sú, ale sú Synagógou Satana." (Zjavenie 2:9)

Deprimujúce, však? Títo skazení obchodníci so svetovládou chcú, aby sme verili, že sú Židia, chvastavo sa hlásia k Izraelu ako svojmu dedičstvu. No v skutočnosti sú rúhavými klamármi. Čo sa to deje?

Páni Satanovej Synagógy dnes majú mimoriadny vplyv na médiá. Väčšina ľudí verí pro-sionistickej propagande, ktorá denne prúdi z Hollywoodu, New Yorku a Washingtonu. Je preto logické, že priemerný človek ľahko podľahne tejto Lži. Ľudia po celom svete veria týmto veľkým, dobročinným vodcom, ktorí vravia „Sme Židia", že sú presne to: Židia. Niet divu, že apoštol Pavol varoval, že Satanoví učeníci prídu v prevlečení ako „kazatelia spravodlivosti" a ako „anjeli svetla".

V prípade pätolizačov Satanovej Synagógy, tí k nám prichádzajú preoblečení za „Božích vyvolených", ako „Izrael", ako Rasa vyvolená Bohom, aby z nej v budúcnosti vzišiel Mesiáš (nie Ježiš!) na večné časy. My sme Židia, pyšne sa chvascú, a zároveň tvrdia, že iní - to jest nedokonalé nižšie a podradné rasy - majú od Boha danú úlohu ich žehnať, nasledovať vedenie Židov, klaňať sa im a slúžiť im ako „Božím vy voleným". „Áno," vysvetľujú arogantne, „sme Židia, a vy ste goyim (dobytok) a my sme boli božím nariadením vyvolení vládnuť vám a nad celou planétou."

Židovská dominancia v médiách je tak úplná, že Američania sú ponechaní v temnote nevedomosti o židovských zločinoch z nenávisti a ich zverstvách. V roku 1994 v izraelskom Hebrone vzal Baruch Goldstein samopal do moslimskej mešity počas modlitieb. Goldstein, veriaci v židovskú svätú knihu Talmud, ktorá učí, že Židia sú nadradená božská rasa, ale že nežidia sú ako hmyz a dobytok, surovo zmasakroval 29 neozbrojených moslimov a zranil ďalších 125 ľudí.

Dnes je Goldstein v Izraeli a v židovských komunitách po celom svete hrdinom. Rabíni ho zobrazujú ako „svätca". Pri jeho hrobe sa na výročie hebronskej masakry konajú oslavy. O tom všetkom židovské médiá informujú, čo je však skryté pred obyčajnými Američanmi.

Dôverčiví horliví kresťania milujúci lož

Aj keď je to šokujúce, tvrdenia židovských podvodníkov o rasovej a duchovnej nadradenosti boli akceptované väčšinou kresťanských evangelikánov ako legitímne, autoritatívne a pochádzajúce priamo od Boha. Kresťanskí evangelikáni tvrdia, že údelom nežidov je skloniť sa a poskytnúť „Židovi" a ich novo sformovanej politickej entite, Izraelu, božský status, inak sa Boh rozhnevá a potrestá tých, ktorí Židom a ich umelo vytvorenému národu, „Izraelu", odporujú.

Mimochodom tak isto sú na tom katolíci, ktorí spolu s pápežom Jánom Pavlom druhým prehlásili, že Židia sú starší bratia vo viere. Túto vetu prebrali evangelikáni, ako aj reformovaní. Kresťanský svet neodhalil lož židovstva, ktorý chce opäť vybudovať chrám, do ktorého zasadne antikrist. Kresťania žijú v hlbokom omyle, že do chrámu zasadne Boh

a preto podporujú židov modlitebne i finančne vo viere, že Židom je potrebné pomáhať v tomto úsilí.

Kresťania sa tešia zo štátu Izrael, ktorý vznikol po druhej svetovej vojne, s čím falošne spájajú niektoré biblické proroctvá. Izrael sa stal pre nich modlou a beda každému kresťanovi, ktorý povie čo i len krivé slovo na adresu Židov. Ide o zaslepenie kresťanov, neodhalenie veľkého podvodu dejín sveta, ktorý je v rukách satana.

Je smutné, že sa dnes snáď nenájde pastor či kazateľ, ktorý by mal duchovnú múdrosť, či len zdravý rozum, aby položil kardinálnu otázku: „Kto je touto Satanovou Synagógou, pred ktorou nás Boh v knihe Zjavenia varoval?" A zdá sa, že sa nikto neopýta súvzťažnú otázku:
„Kto sú títo skazení podvodníci, pred ktorými Boh varoval, že budú hovoriť, že sú „Židia", ale nie sú, lebo lžú?"

Jedna vec je istá - Biblia považuje týchto falošných, lživých židovských podvodníkov za nebezpečné, vraždiace nástroje v rukách ich pekelného pána, Satana. Zjavenie 2:10 uvádza, že Satanová Synagóga uvrhne niektorých kresťanov do väzenia a mnoho ďalších zavraždí. Ich sprisahanie zla na dobytie sveta potajomky a s použitím klamstva nakoniec zavŕši nebezpečná hodina Pokušenia pre celé ľudstvo (Zjavenie 3:10). Prečo nás teda dnešní pastori a kazatelia nevarujú, aby sme bdeli a mali sa na pozore pred týmito podvodníckymi Židmi zo Satanovej Synagógy?

Je to akoby moderní potomkovia Atillu Huna, Džingischána či japonského cisára Hirohita falošne prehlasovali, bez absolútne žiadneho dôkazu na podporu svojho tvrdenia, že sú „Židia", a celý svet mal pochabo akceptovať ich nezmyselné a nevedecké nároky na rodokmeň.

Ich osud odhalený v Písme

Sám Ježiš Kristus prorokoval, že všetci, ktorí sa spolčia so Satanovou Synagógou, vrátane miliónov podvedených kresťanov, ktorí nerozumne odmietajú - či neberúc do úvahy - Ježišovo varovanie o tejto skazenej luciferiánskej kultovej skupine, istého dňa uvidia, ako ich sionistické plamene pohlcujú plamene. V ten deň budú mäsiari dejín nútení plaziť sa pri nohách tých, ktorých Satanová Synagóga tak zlomyseľné a kruto olupovala, prenasledovala a vraždila.

„Hľa, dám ti zo Satanovej Synagógy tých, čo hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale luhajú. Hľa, spôsobím, že prídu a poklonia sa pred tvojimi nohami a poznajú, že ťa milujem." - Zjavenie 3:9

Antisemitizmus

Antisemitizmus sme zvykli definovať ako rasové predsudky voči Židom. Ale teraz používaný výraz "nenávisť" predstavuje niečo celkom iné: opozíciu voči sionizmu - politickému programu, ktorí dokonca aj mnohí Židia pokladajú za odporný. Organizované židovstvo tým, že stotožnilo antisemitizmus s opozíciou voči sionizmu, dalo vlastne všetkým povolenie byť antisemitmi.

V Sovietskom zväze považovali antisemitizmus za "kontrarevolučný" a prísne ho trestali. Podobne je teraz na Západe antisemitizmus politickým zločinom a to preto, lebo sa to nezhoduje s novým svetovým poriadkom. Napríklad novinárku z Winnipegu Leslie Hughesovú v roku 2008 vyčiarkli z kandidátskej listiny liberálov preto, lebo v článku z roku 2003 spomenula, že Izraelčania vopred vedeli o útokoch 9/11. Pritom prednášala na kurzoch tolerancie a absolútne nemala nejaké nevraživé pocity voči Židom. Jej zločin je politický (teraz zažalovala židovské skupiny na súde).

Ja vo svojich článkoch upozorňujem Židov, že centrálni bankári ich používajú pri realizácii svojich plánov ustanoviť celosvetovú diktatúru. Stále zdôrazňujem, že podobným spôsobom používajú každý významnejší národ, náboženstvo a organizáciu. Kanadský židovský kongres ma však napriek tomu obviňuje z "nenávisti voči Židom" a snažia sa dosiahnuť, aby mi zakázali písať na túto tému. Absurdita obviňovať syna obetí holokaustu z antisemitizmu len podčiarkuje pravú politickú povahu môjho "zločinu".

Antisemitom ste vtedy, keď...

Rev. Ted Pike cituje z amerického zákona z roku 2004 (Global Anti-Semitism Review Act), aby ukázal, ako sa definuje ten druh politickej aktivity, ktorú chcú kriminalizovať (viď "The Reál Motive Behind Dept Of Global Anti-Semitism").

Za antisemitizmus sa považuje:

1. akákoľvek zmienka, že židovská komunita má kontrolu nad vládou, médiami, medzinárodným podnikaním a svetom finančníctva
2. "silné anti-izraelské cítenie"
3. "zlomyseľná kritika" predstaviteľov Izraela - minulých alebo súčasných
4. kritika židovského náboženstva, jeho náboženských predstaviteľov alebo literatúry (zvlášť knihy Talmud alebo kabaly)
5. kritika americkej vlády a kongresu za to, že sa nachádza pod podvratným vplyvom židovsko-sionistickej komunity (vrátane AIPACu)
6. kritika židovsko-sionistickej komunity za presadzovanie globalizmu (t.j. nového svetového poriadku)
7. obviňovanie predstaviteľov židovstva a ich stúpencov, že sú zodpovední za ukrižovanie Krista Rimanmi

8. spochybňovanie čísla "6 miliónov" obetí holokaustu
9. označovanie Izraela za "rasistický" štát
10. naznačovanie, že existuje "sionistická konšpirácia"
11. tvrdenie, že boľševickú revolúciu v Rusku uskutočnili Zidia a ich vodcovia
12. "znevažujúce" vyjadrenia o osobách židovského pôvodu
13. popieranie práva zväčša ateistických Židov na okupovanie Palestíny
14. naznačovanie, že za útokmi 9/11 bol Mossad

V podstate teda platí, že ak veríte v pravdu a spravodlivosť, tak ste antisemita.
Ak veríte v slobodu prejavu, v právo skúmať všetky záležitosti a v naozaj demokratický
proces, ste antisemita.

Ak sa staviate proti tyranii, korupcii a vraždeniu, ste antisemita.

Ak antisemitom nie ste, tak potom ste prinajmenšom neinformovaný alebo prinajhoršom "kúpený" (vendu). Nový svetový poriadok premení 90 % svetovej populácie a najmenej polovicu Židov na antisemitov. Takže toto je skutočná agenda? Pri hľadaní viny odvrátiť pozornosť od centrálnych bankárov a ich nežidovských slobodomurárskych prisluhovačov?

Synagóga Satana

Kniha Andrew Hitchcocka "Synagóga Satana" je chronológiou roli Židov v sprisahaní centrálnych bankárov (t.j. utváraní nového svetového poriadku), ktorú nemožno ignorovať. Spolu s mojou knihou "Illuminati" poskytuje vynikajúci úvod do tejto témy. Jedinou nevýhodou je, že Hitchcock neuvádza zoznam použitých zdrojov. Použil

napríklad horeuvedené citáty z internetu, ale neuvádza, že ich zo zákona vybral rev. Pike.

Ale jeho tvrdenia si možno ľahko overiť. Sám som bol veľmi prekvapený, koľko novej informácie a unikátnych úvah som našiel. Hitchcock vysvetľuje, ako sa "znárodnenie" Bank of England v roku 1946 vymklo z rúk. Poskytuje novú informáciu o umení vytvárať peniaze. Zrozumiteľne vysvetľuje význam Noemových zákonov. Keď čítate tú knihu, postupne vo vás narastá zlosť, keď si uvedomujete ten stupeň šikanovania, zločinnosti a trúfalej odvahy (čucpah) niektorých Židov.

Tí Židia vôbec nie sú Bohom vyvolení, ale Satanom - čo je záležitosť, ktorá by mala zaujímať predovšetkým tých, ktorým možno pripísať zväčša naivitu, spokojnosť samého so sebou, pohodlnú prispôsobivosť, zbabelosť, oportunizmus a dokonca aj istú snahu uhovieť. To isté možno povedať o tých Američanoch, ktorí svojimi daňovými poplatkami podporujú americké vojnové zločiny v Iraku a v Afhganistane. Nikto z týchto nemôže držať hlavu vysoko.

Hitchcock cituje Wernera Sombarta, ktorý vraví, že od roku 1820 "bola už v Európe len jediná moc a to moc Rothschildova". Moderný kapitalizmus a amerikanizmus nie je ničím iným, než "vydestilovaným židovským duchom". Istotne by sme mohli analyzovať pozitívne a negatívne stránky tohto ducha, zvažovať materiálne blaho oproti duchovnému, kultúrnemu a politickému bankrotu. Musíme si uvedomiť, že moderná západná civilizácia je v podstate kabalistická (slobodomurárska) a židovská a to čoraz väčšou mierou.

Záverom

Reprezentuje nový svetový poriadok potrebu centrálnych bankárov skonsolidovať moc? Je to vyvrcholenie židovskej agendy alebo ide o všeobecnejšiu satanskú agendu? Ja sa nazdávam, že tieto tri agendy sa zhodujú a navzájom sa prelínajú. Náš svet, to je výsledok dlhodobého satanského sprisahania zvrhnúť kresťanskú civilizáciu a nastoliť zahalenú diktatúru, používajúc pritom masové médiá, vzdelávanie a zložité technológie. Kartel centrálnych bankárov do toho nasadil všetkých tých lotrov, čo predávajú Američanov dolu vodou, ako napríklad Dávida Rocfellera, toho amerického občana.

George Orwell v románe " 1984" predvídal, že realitu obrátia hore nohami. Čierne bude bielym, presne podľa diktátu Veľkého brata. Teraz, keď je už sloboda prejavu politickým zločinom, Orwellovo proroctvo sa napĺňa pred našimi očami. Musíme klásť odpor voči globalistom, pretože práve my máme skutočnú moc.

Ľudia, ktorí sú príliš hlúpi a slabí, aby sa dožadovali svojich slobôd, si nezaslúžia byť slobodní. Teraz nás podplácajú našimi vlastnými peniazmi, ale časom od nás budú za to vyžadovať návratnú platbu v podobe krvi.

Věnováno miliónům mužů, žen a dětí, kteří po staletí trpěli pod útiskem "synagogy Satanovy."

Nebudete zapomenuti

"Ježíš židům tedy řekl: "Kdyby byl Bůh vaším Otcem, milovali byste mě, protože jsem vyšel z Boha a od něj přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal. Proč nechápete mou řeč? Protože nemůžete slyšet mé slovo Vy jste z otce ďábla a chcete plnit touhy svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, neboť je lhář

a otec lži. Ale protože já říkám pravdu, nevěříte mi. Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? A když říkám pravdu, proč mi nevěříte? Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy neslyšíte proto, že nejste z Boha."

Chazari

740. V roce 740 nd. se v Chazarské říši, sevřené mezi Černým a Kaspickým mořem, rozkládající se přibližně na dnešním území Gruzie, Ruska, Polska, Litvy, Maďarska a Rumunska, zrodil židovský národ dnešního typu. Současný židovský národ, který není mimochodem židovské rasy.

Jak je to možné, ptáte se? V těch dobách žil lid Chazarské říše pod neustálou hrozbou útoku Muslimů na jedné straně a Křesťanů na straně druhé. Chazaři nebyli ani jednoho vyznání a namísto toho praktikovali uctívání model, což jej činilo dobrým cílem invaze těch, kdo je chtěli přimět konvertovat k zavedené víře.

Chazarský král Bulán, ve snaze ochránit svůj lid před útokem rozhodl, že Chazaři musejí přijmout jedno z náboženství, ale které? Pokud by konvertovali k muslimské víře, byli by cílem útoku Křesťanů, pokud by se rozhodli pro Křesťanství, byli by ohrožováni Muslimy.

Dostal nápad. Uvědomil si, že existuje ještě další rasa, která musela s Křesťany a Muslimy vycházet, a to prostřednictvím obchodu. Tou rasou byli Židé, kteří obchodovali i s Chazarskou říší. Král Bulán se domníval, že když přiměje svůj lid konvertovat k Judaismu, uklidní Muslimy i Křesťany, kteří s Židy vycházeli a rozhodl se tak učinit.

Nemýlil se. Jeho země nebyla podmaněna, jeho lid konvertoval nadšeně k Judaismu a přejal principy nejsvatější židovské knihy, Talmudu. Nedožil se však již mnoha dalších událostí, které následovaly.

Nemohl žít dost dlouho, aby byl jednou svědkem, jak jeho asiatská rasa, která konvertovala k Judaismu, bude jednou

tvořit devadesát procent všech Židů na světě. Jsou to Aškenázští Židé, kteří nejsou v jádru Židé, ale jednoduše asiatskou rasou, která konvertovala k židovskému náboženství a stále hovoří chazarskou řečí Jidiš, naprosto odlišnou od Hebrejštiny.

Nemohl tedy ani tušit, že se jeho lid stane jednou potomstvem muže jménem Bauer, který se narodí o tisíc let později v Německu, kdo zplodí dynastii Rothschildů.

Nebyl již naživu, když si tato dynastie přisvojila světové bohatství skrze podvody a intriky, které financovala díky obrovské akumulaci financi, získaných kontrolou světové zásoby peněz.

Byl dávno po smrti, když si jeho lid pro sebe nárokoval domov v Palestině coby kolébku svého národa a každý Předseda vlády od založení Izraele v roce 1948 byl aškenázským Židem, i když skutečná vlast aškenázských Židů leží přibližně patnáct set kilometrů odtud.

A konečně, nežil dost dlouho, aby viděl, jak se naplní biblické proroctví vzniku "synagogy Satanovy."

" Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobě, (ale bohatý jsi),i o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale zběř satanova." Zjevení Janovo 2:9

1649: Oliver Cromwell získal podporu britského parlamentu ve věci popravy krále Kalia I., odsouzeného za velezradu. Následně Cromwell znovu povolil židům vstoupit do Anglie, aniž by však zrušil Edikt o vyhnanství, vydaný králem Edwardem I. v roce 1290, který měl vypudit navždy všechny Židy z Anglie a zajistit, že kdokoliv z nich zde zůstane po 1. lednu 1290, bude popraven.

Anglie zajisté není první zemí, která se snažila vykázat Židy. Zde je ukázka Seznamu míst a zemí, ze kterých byli Židé vyhnáni, a to při různých událostech v průběhu minulého tisíciletí.

Mohuč, 1012 Francie, 1182 Horní Bavory, 1276 Anglie, 1290 Francie, 1306 Francie, 1322 Sasko, 1349 Maďarsko, 1360 Belgie, 1370 Slovensko, 1380 Francie, 1394 Rakousko, 1420 Lyon, 1420 Kolín, 1424 Mohuč, 1438 Augsburg, 1438 Horní Bavory, 1442 Brandenburg, 1446 Mohuč, 1462 Mohuč, 1483 Varšava, 1483 Španělsko, 1492 Itálie, 1492 Litva, 1495 Portugalsko, 1496 Neapol, 1496 Navarre, 1498 Nuremberg, 1498 Brandenburg, 1510 Prusko, 1510 Geneva, 1515 Neapol, 1533 Itálie, 1540 Neapol, 1541 Praha, 1541 Ženeva, 1550 Bavory, 7551 Praha, 1557 Papežský stát, 1569 Maďarsko, 1582 Hamburg, 1649 Nizozemí, 1444 Vídeň, 1669 Slovensko, 1744 Morava, 1744 Čechy, 1744 Moskva, 1891

Ve své knize "Eantisémitisme son histoire et ses causes," vydané r. 1894, poznamenal židovský autor Bernard Lazare o vyhánění Židů následující:

"Pokud by bylo možno tento odpor, ba nenávist vůči Židům vztáhnout na jediné období v rámci jednoho století, bylo by snadné objasnit samotné příčiny této nenávisti. Ale tento národ byl naopak vždy terčem nenávisti všech lidí, mezi kterými chtěl zakořenit. Z tohoto důvodu, jelikož nepřátelé Židů patří k nejrůznorodějším rasám, pocházejí z odlišných zemí, velmi od sebe vzdálených, podléhají odlišným právům, vládám, principům a hodnotám, vyznávají jiné mravy a zvyky, kteří byli formováni odlišné a z čehož konečné nelze učinit žádný jednotný závěr, musí tedy obecná příčina antisemitismu spočívat v rodu židovském a nikoliv v těch, kdo proti němu bojovali."

Profesor Jesse H. Holmes, ve své knize "Američtí Hebrejci (The American Hebrew)" vyjádřil následující podobné mínění:

"Jen sotva může být náhodou, že antagonismus, namířený proti Židům, bylo možno nalézt všude po celém světě, kde se setkali Židé a ne-Židé. A protože společným prvkem těchto situací jsou Židé, zdá se pravděpodobné, že příčinu antagonismu lze nalézt spíše v nich, než u výrazně odlišných skupin."

1688: A. N. Field ve svém spise "Všechny tyto události (All These Things)," vydaném v roce 1931, vysvětluje situaci, která vznikla po třiatřiceti letech v Anglii jako následek Cromwellova rozhodnutí ignorovat zákon, zakazující Židům vstoupit do země, a navzdory právu jim umožnit vrátit se zpět:

"Třicet tři let poté, co Cromwell umožnil Židům vstoupit do Británie, připlul z Amsterdamu holandský princ, obklopený početnou skupinou Židů ze Židovského finančního centra. Vypudil svého královského tchána ze země a svolil k následnictví britského trůnu. Velmi přirozeným důsledkem této události byla inaugurace Národního dluhu, založením Bank of England šest let poté za účelem půjčování peněz Koruně. Británie byla až do příchodu Židů schopna své finance spravovat sama."

1694: Byla založena klamně nazvaná "Bank of England." Klamně proto, že vyvolává pocit, že je bankou národní, kontrolovaná vládou. Ve skutečnosti byla soukromou institucí, založenou Židy. Ve své knize "Zhroucení peněz (The Breakdown of Money)," vydané r. 1934, vysvětluje Christopher Hollis vznik Bank of England následovně:

"V roce 1694 byla vláda Williama III. (kterýpřišel do Anglie s Židy) na mizině. Společnost bohatých mužů pod vedením Williama Patersona nabídla Williamovi půjčku 1200 000 liber na 8 procentní úrok za podmínky, že "Guvernér a Společnost Bank of England" jak se sami nazývali, budou mít právo vydávat bankovky do celé výše svého kapitálu. To znamená, že Banka dostane právo shromáždit 1 200 000 liber ve zlatě a stříbře, a promění je v 2 400 000 liber (tzn. zdvojnásobí), zapůjčením 1200 000 liber ve zlatě a stříbře vládě a vydáním sumy 1 200 000 liber v bankovkách sama pro sebe.

Paterson si dobře uvědomoval, že toto privilegium, které získala Banka, znamenalo privilegium vyrábět peníze... Banka prakticky vůbec neudržovala peněžní rezervu takřka dvou až tří set tisíc liber. Příchodem roku 1696 (tj. během dvou let) měla banka v oběhu 1 750 000 bankovek proti hotovostní rezervě 36 000 liber, což znamená skrytím pouhých dvou procent toho, co vydala a čím obchodovala."

Jména židovských správců Bank of England nebyla nikdy známá, ale je jasné, že prostřednictvím kontroly Banky získali Židé kontrolu nad britskou královskou rodinou. Nicméně, i když jejich jména byla chráněná, patrně by si přáli diskrétnějšího předsedu, než byl William Paterson. Hlavně poté co, co se nechal slyšet:

"Banka má úrokový benefit ze všech peněz, které vytváří z ničeho."

To, že si Paterson pustil ústa na špacír tímto způsobem, možná vysvětluje fakt, proč umřel jako chudák, opuštěný společníky nebo možná jednoduše jako "šabes goj," (ne-Žid, který se tajně rozhodne zastupovat zájmy Židů) přestal být pro zákulisní scény důležitý.

1698: Během prvních čtyř let Bank of England postoupila kontrola Židů nad britskou peněžní zásobou mílovými kroky kupředu. Židé zaplavili zemi tolika penězi, že vládní dluh vůči bance vzrostl z počátečních 1 250 000 liber na 16 000 000 liber za pouhé čtyři roky, což je nárůst 1 280%.

Jaký k tomu měli důvod? Jednoduše, pokud je množství oběživa v zemi 5 000 000 liber a centrální banka se rozhodne a vydá dalších 15 000 000 liber v rámci první fáze plánu, a pošle je do ekonomiky prostřednictvím půjček aj., pak dojde přirozeně ke snížení hodnoty původních 5 000 000 liber, které byly v oběhu, než vznikla banka. To proto, že původních 5 000 000 liber, které dříve tvořily 100% ekonomiky nyní tvoří pouze 25% ekonomiky, což také bance, která pustila do ekonomiky 15 000 000 liber umožní kontrolu nad 75% peněz v oběhu.

Důsledkem je inflace, která se jako pokles kupní síly peněz projeví na běžném obyvatelstvu, a za kterou je odpovědná centrální banka. Tím, jak peníze ztrácejí hodnotu, musejí prostí lidé do banky žádat o půjčku. Až je množství lidí zadluženo a centrální baňkaje spokojená, utáhne množství oběživa neposkytováním půjček. To je druhá fáze plánu.

Fáze třetí je čekání v ústraní, až zadlužení lidé zbankrotují a bance propadne jejich živobytí a majetky, vlastnictví atd., až do poslední penny. Inflace nikdy nepostihuje centrální banku, jednoduše proto, že když jí peníze chybí, dotiskne si nové.

1744: Třiadvacátého února se v německém Frankfurtu narodil Mayer Amschel Bauer, syn Mosese Amschel Bauera, aškenázského Žida, půjčovatele peněz a vlastníka účtárny. Moses Amschel Bauer pověsil nad vstupní dveře své účtárny červené znamení - hexagram (geometricky a numericky

odkazující k číslu 666), který podle Rothschildových instrukcí skončí o dvě staletí později na Israelské vlajce.

1753: Váženému kupci, aškenázskému Židovi Wolf Salomon Schnaperovi se narodila dcera Gutle Schnaper (budoucí žena Mayer a Amschel Bauera).

1760: Během této dekády pracuje Mayer Amschel Bauer v hannoverské bance, kterou vlastní Oppenheimerové. Je velmi úspěšný a stává se mladším společníkem. V rámci jeho funkce se seznamuje s generálem von Estorff.

Po smrti svého otce se Bauer vrací do Frankfurtu, aby převzal jeho účty. Bauer uvědomuje příznačnost hexagramu a mění si své jméno na Rothschild, podle červeného štítu nad vstupními dveřmi ("Rot" -„červený"; „Schild" "ító," nebo "znamení").

Pod svou novou identitou Mayer Amschel Rothschild zjišťuje, že generál von Estorff je spojen se dvorem prince Viléma IX. z Hesse-Hanau, jedním z nejbohatších dvorů v Evropě, který své bohatství získal pronájmem hessenských vojáků jiným zemím za obrovské sumy (praxe, která dnes pokračuje ve formě exportováním "mírotvorných," jednotek United Nations po celém světě).

Rothschild znovu s generálem navazuje známost pod záminkou, že mu nabídne cenné mince a různé tretky za diskontní ceny. Jak doufal, je záhy také představen princi Vilémovi, který je sám nebývalé potěšen diskontními cenami, které mu za své mince a cetky Rothschild naúčtuje. Navíc mu nabídne, že mu zprostředkuje jakýkoliv obchod v tomto směru.

Rothschild je čím dál více spjat s princem Vilémem, a nakonec uzavírá obchody mezi ním a členy dvoru. Brzy

poznává, že půjčovat vládě je mnohem výnosnější než půjčovat jednotlivcům, jelikož půjčky jsou mnohem větší a jsou zaručeny národními příjmy.

1769: Mayer Amschel Rothschild se stává dvorním jednatelem prince Viléma IX. z Hesse-Cassel: vnuka Jiřího II. Anglického; bratrance Jiřího III; synovce dánského krále a nevlastního bratra krále Švédska. Od prince Viléma dostává povolení vyvěsit nad svou provozovnu štít, oznamující: "M. A. Rothschild, dvorní činitel z milosti jejího veličenstva, prince Viléma z Hanau."

1770: Mayer Amschel Rothschild spřádá plány k založení společnosti Iluminátů, a pověřuje organizací a vývojem aškenázského Žida Adama Weishaupta, „krypto-Žida" (tajícího, že je Žid), který navenek vystupuje jako římský katolík. "Illuminati," je založeno na výkladu Talmudu, což je učení rabínských Židů. Mělo nést název "Illuminati " - luciferiánský termín, znamenající „světlonoši." 29. srpna si Mayer Amschel Rothschild bere za ženu Gutle Schnaperovou.

1771: 20. srpna se narodila Schonche Jeannette Rothschild, prvorozená z pěti dcer Mayer Amschel Rothschilda. Jednou si vezme Benedikta Moses Wormse.

1773: 12. června se narodil Amschel Mayer Rothschild, první z pěti synů Mayera Amschela Rothschilda. Stejně jako všichni jeho bratři, které zaučí, vstoupí do rodinných obchodů ve věku dvanácti let.

1774: 9. září se narodí Salomon Mayer Rothschild.

1776: Adam Weishaupt 1. května oficiálně dokončuje svůj koncept Iluminátů. Jejich účelem je oddělit ne-Židy politickými, ekonomickými, sociálními a náboženskými

prostředky. Cílem bylo vyzbrojit proti sobě stojící strany „gojim" ne-Židů a vyvoláváním incidentů podnítit mezi nimi boj, ničem národních vlád, náboženských institucí a eventuálně i úplné vzájemné zničení. Weishaupt svou doktrínou „Illuminati" brzy infiltroval řád Svobodných zednářů a jako tajné ústředí zakládá lóži Grand Orient. Děje se tak na základě instrukcí a financí Amschel Rothschilda. Postupně se koncept rozšiřuje do zednářských lóží po celém světě, funkčních dodnes.

Weshaupt také rekrutuje na dva tisíce placených následovníků, včetně velmi vzdělaných lidí z oblasti umění a písma, školství, vědy, financí a průmyslu. Jsou školeni, aby používali následující metody ke zmanipulování lidí:

1) Užij peníze i vydírání k zisku kontroly nad muži na vysokých pozicích, na různých úrovních všech vlád a dalších polích působností. Jakmile se vlivné osoby zapletou do předíva lží, klamů a svodů Iluminátů, budou drženi v šachu zavedením politického jiného vydírání, hrozeb finančního zruinování, veřejného odhalení a daňového zničení, hrozby smrti jim a jejich rodinám nevyjímaje.

2) Fakulty univerzit budou kultivovat studenty s mimořádnými duševními schopnostmi, pocházející z dobrých rodin s mezinárodní orientací a doporučí jim speciální výcvik v internacionalismu, či lépe řečeno jim vtisknou názor, že pouze jediná světovláda ukončí opakující se válčení a spory. Takový výcvik bude docílen poskytnutím stipendia studentům, vybraným Illumináty.

3) Všichni vlivní lidé pod kontrolou Iluminátů plus studenti, kteří byli speciálně vzděláni a vycvičeni, budou použiti jako agenti a rozmístěni do zákulisí všech vlád jako znalci a specialisté. Tím bude dosaženo, že na jejich rady vrcholní představitelé přijmou opatření, které v dlouhodobém

horizontu poslouží cílům Iluminátů: konspirace jednotného světa, destrukce vlád a náboženství, kterým z titulu svých funkcí měli úvodně sloužit.

4) Dosažení absolutní kontroly nad tiskem, toho času jediným médiem masové komunikace směrem k veřejnosti, aby všechny novinky a informace byly zkresleny tak, že masy uvěří oprávněnosti jediné vlády světa coby všelék na problémy světa.

1777: 16. září se narodí Nathan Mayer Rothschild.

1781: 2. července se narodí Isabella Rothschild.

1784: 29. srpna se narodila Babette Rothschild.

Adam Weishaupt vydává knihou své příkazy Maximilienu Robespierrovi k zahájení Francouzské revoluce. Tuto knihu napsal jeden z Weishauptových společníků, Xavier Zwack, a posílá ji kurýrem z Frankfurtu do Paříže. Nicméně kurýr je na cestě zasažen bleskem a kniha s detailním plánem padá do rukou policie, která ji předá bavorským úřadům. Bavorská vláda vzápětí pověří policii provést razii Weishauptovy lóže Svobodných zednářů - Grand Orient, a prohledat sídla jeho nejvýznamnějších společníků. Vláda si jistě velmi dobře uvědomovala, že nalezená kniha byla reálnou hrozbou soukromé skupiny velice mocných lidí, kteří chtěli využít válek a revolucí k dosažení svých politických cílů.

1785: Bavorská vláda staví Illumináty mimo zákon a zavírá všechny bavorské lóže Grand Orient. Mayer Amschel Rothschild stěhuje své rodinné sídlo do pětipodlažního domu ve Frankfurtu, který sdílí s rodinou Schiff.

1786: Bavorská vláda publikuje detaily spiknutí Iluminátů v dokumentu nazvaném "Původní spisy řádu a sekty

Illuminati, který nechá rozeslat všem hlavám států a církví Evropy, kteří jejich varování bohužel ignorují.

1788: 24. dubna se narodil Kalmann (Karl) Mayer Rothschild.

1789: Evropské vládnoucí elity varování bavorské vlády nevzaly v potaz a díky tomu je plán Iluminátů rozpoutat Francouzskou revoluci úspěšný od jejího prvního roku až do dovršení revoluce v r. 1793. Tato revoluce byla snem bankéřů centrálních bank, protože položila základy nové ústavy a zamezila Římskokatolické církvi vybírat desátky a také zrušila její výjimku z povinnosti odvádět daně.

1790: Mayer Amschel Rothschild prohlásil:

"Dejte mi možnost vydávat a kontrolovat národní měny a bude mi jedno, kdo dělá zákony." 1. května se narodí Julie Rothschild.

1791: Rothschild získává "kontrolu nad národními penězi," skrze Alexandera Hamiltona (agenta v kabinetu George Washingtona), založením centrální banky ve Spojených státech, nazvané První banka Spojených států (the First Bank of the United States). Je založena na principu dvacetileté výsadní smlouvy.

V průběhu prvních pěti let existence centrální banky si z ní americká vláda vypůjčí 8 200 000 dolarů a ceny v zemi narostou o 72%. V souvislosti s tímto nadměrným půjčováním a inflací se tajemník státu, Thomas Jefferson, vyjádří:

"Kéž by bylo možné získat dodatek k naší ústavě, který by vzal federální vládě její sklon půjčovat si."

Narodila se Henriette ("Jette") Rothschild, která si vezme Mosese Montefiore. Montefiore se stane prezidentem Výboru zástupců britských Židů mezi lety 1835-1874.

1792: 15. května se narodilo poslední z dětí Mayer Amschel Rothschilda, Jacob Mayer Rothschild.

1796: Amschel Mayer Rothschild se žení s Evou Hanau.

1798: John Robison vydává knihu s názvem "Důkazy o spiknutí proti všem církvím a vládám evropským, spřádaných při tajných setkáních Svobodných zednářů, Iluminátů a Čtenářských společností (Proofs of a Conspiracy Against All the Religions and Governments of Europe Carried on in the Secret Meetings of Freemasons, Illuminati and Reading Societies)."

V této knize profesor Robison z Edinburghské univerzity, jeden z vůdčích intelektuálů doby, který byl v r. 1783 zvolen do Edinburghské Královské společnosti, podává detailní rozbor celého komplotu Rothschildových Iluminátů. Robison vysvětluje, jak byl vysoce postaveným zednářem Skotského ritu Svobodných zednářů a na pozvání přijel za Weishauptem do Evropy, kde mu byla svěřena opravená kopie Weishauptovy konspirace. I když předstíral svůj zájem, nesouhlasil s nimi a namísto toho vydal výše zmíněnou knihu, odhalující spiknutí. Kniha zahrnuje detaily o vyšetřování bavorské vlády ve věci propojení Iluminátů a Francouzské revoluce.

David Pappen, rektor Harvardské univerzity, přednáší 19. května absolventům ročníku o vlivu "Iluminátství" na americkou politiku a náboženství.

Ve věku jedenadvaceti let Nathan Mayer Rothschild odjíždí z Frankfurtu do Londýna, kde s obnosem peněz svého otce

zakládá bankovní dům.

1800: Ve Francii je založena Francouzská banka. Napoleon brzy poznává, že svobodná Francie znamená zemi bez dluhů a následně prohlásí:

"Ruka, která dává, je rukou, která bere. Peníze nemají žádnou vlast, finančníci jsou bez patriotismu a bez slušnosti, jejich jediný zájem je zisk."

Salomon Mayer Rothschild si bere za ženu Caroline Stern.

1806: Napoleon prohlásí: "Je mým cílem odstavit dům rodu Hesse-Cassel od určování pravidel a vymazat jej ze seznamu mocných."

Jakmile to princ Vilém IX. z Hesse-Hanau uslyšel, uprchl do Německa, pak do Dánska a nakonec své štěstí svěřuje společně se třemi milióny dolarů do rukou Mayera Amschela Rothschilda.

Nathan Mayer Rothschild si bere Hannah Barent Cohenovou, dceru bohatého londýnského kupce.

Roky 1807 - 1853

1807: Prezident Thomas Jefferson (třetí prezident Spojených států v letech 1801 -1809) jako jeden z prvních kritizuje nečestné praktiky a úplatnost médií, když prohlásí:

"Nemůžete dnes věřit ničemu, co se dočtete v novinách. Pravda sama se stala podezřelou tím, jak je šířena takovým špinavým nástrojem. Skutečný rozměr dezinformací poznají pouze ti, kdo znají fakta a mohou je konfrontovat se lží na denním pořádku."

1808: Nathanu Mayer Rothschildovi se narodí první syn, Lionel Nathan de Rothschild.

1810: Sir Francis Baring a Abraham Goldsmid umírají. Tím zůstává Nathan Mayer Rothschild jediným hlavním bankéřem v Anglii. Salomon Mayer Rothschild odchází do Vídně a zakládá zde banku M. von Rothschild und Sohne.

1811: Vyprší výsadní listina Rothschildovy Banky Spojených států a kongres volá proti jejímu obnovení. Nathan Mayer Rothschild je rozčílen a prohlašuje: "Buď dojde ke svolení obnovit výsadní listinu, nebo budou Spojené státy zataženy do nejničivější války."

Spojené státy však zůstaly ve svém postoji neoblomné, což přiměje Nathana Mayer Rothschilda vypustit další výhrůžku: "Dejme těm drzým Američanům lekci - udělejme z nich znova kolonii!"

1812: Podle instrukcí Nathana Mayer Rothschilda a za Rothschildovy peníze vyhlašuje Británie válku Spojeným státům. Rothschildův plán je utopit Spojené státy v dluzích za válečné výdaje, až nebudou mít jiné východisko než se

vzdát a podepsat obnovení výsadní listiny Rothschildem vlastněné First Bank of the United States. Nicméně v té době jsou Britové natolik vyčerpáni válčením s Napoleonem, že nejsou schopni silnější ofenzívy a válka končí roku 1814. Mayer Amschel Rothschild umírá 19. září. Ve své závěti stanovuje zvláštní pravidla, které bude rodina Rothschildů následovat:

1) Všechny klíčové pozice v podnikání rodiny budou zastávat pouze její členové.
2) Pouze mužští potomci se mohou účastnit obchodování. To se týkalo i šesti nemanželských synů (je důležité poznamenat, že Mayer Amschel Rothschild měl také pět dcer, tudíž je dnes jeho dynastie, i když nenese jeho jméno, široce rozšířena. Židové také věří, že potomek - míšenec s židovskou matkou je bezvýhradně Židem).
3) Rodina se promísí mezi prvními a druhými bratranci a sestřenicemi, aby majetek zůstal v rodině (zajímavé je, že podle Židovské Encyklopedie z r. 1905 se z padesáti osmi rothschildovských sňatků, přesně polovina - dvacet devět - uskutečnila mezi prvními bratranci a sestřenicemi - praktika dnes známá jako inbreeding).
4) Nesmí být vydán žádný veřejný soupis majetku.
5) Nesmí být podána žádná právní žaloba s ohledem na hodnotu dědictví.
6) Hlavou rodiny se stane nejstarší syn nejstaršího syna (tato podmínka může být zrušena, pokud se většina rodiny rozhodne jinak).

Pravidlo číslo šest je okamžitě uplatněno, když je po smrti svého otce vyvolen Nathan Mayer Rothschild, aby se stal jeho nástupcem a hlavou rodiny. Jakob Mayer Rothschild odjíždí do Francie, aby tam založil banku de Rothschild Freres. Narodí se Nathaniel de Rothschild, syn Nathana Mayer Rothschilda. 1814: V souvislosti se třemi miliony dolarů, které princ Vilém IX. z Hesse-Hanau svěřil Mayerovi

Amschel Rothschildovi do úschovy, podává Židovská Encyklopedie (rok vydání 1905, svazek 10, str. 494), následující záznam, který končí:

"Podle legendy byly peníze ukryty ve vinných sudech, aby unikly pozornosti Napoleonových vojáků, kteří vstoupili do Frankfurtu, a byly nalezeny v těch samých sudech zcela nedotčené, když se r. 1814 kurfiřt (princ Vilém IX. z Hesse-Hanau) vrátil do Německa. Skutečnost je o něco méně romantická a o to více obchodní."

Poslední řádky napovídají, že Rothschildové nikdy peníze princi Vilémovi nevrátili. Encyklopedie pokračuje:

"Nathan Mayer Rothschild tyto tři miliony dolarů investoval do zlata Východoindické společnosti, o kterém věděl, že bude zapotřebí Wellingtonově tažení." Z ukradených peněz Nathan "Profitoval neméně než čtyřikrát:

l) Na prodeji Wellingtonových obchodních papírů, které nakoupil po padesáti centech za dolar a prodal za tuto nominální hodnotu.
2) Na prodeji zlata Wellingtonovi.
3) Na jeho zpětné koupi.
4) Na jeho převodu do Portugalska."

1815: Pět Rothschildových synů pracuje na dodávkách zlata jak Wellingtonově armádě (prostřednictvím Nathana v Anglii), tak i Napoleonově (skrze Jakoba ve Francii), a začínají se svou politikou podporování obou válčících stran. Rothschildové války milují, protože jsou masivním generátorem bezrizikových pohledávek. Bezrizikové proto, že jsou garantovány vládami zemí, potažmo úsilím jejich obyvatel.

Půjčky byly schváleny pod podmínkou, že vítěz uhradí závazky poraženého, a z tohoto důvodu nezáleží vůbec na tom, kdo válku prohraje. Zatímco Rothschildové financují obě válečné strany, jejich banky, rozeseté po celé Evropě jim umožňují využívat poštovní služby a síť tajných linek a rychlých kurýrů, jaká tehdy neměla srovnání. Důležité zprávy kurýři otevírají a jejich obsah předávají Rothschildům, takže ti jsou vždy o krok dál před událostmi, které teprve nastanou.

Kurýři Rothschildů jsou jediní kupci, kteří mají povolení procházet anglickými a francouzskými blokádami. Nathan Mayer Rothschild této výhody využívá a díky nim je schopen předpovědět vývoj války a na základě těchto znalostí nakupuje a prodává ze své pozice na burze cenných papírů.

Jeden z Rothschildových kurýrů, muž jménem Rothworth, se po vítězství Britů u Waterloo vydává přes Kanál a novinku přináší Nathanu Mayeru Rothschildovi o celých čtyřiadvacet hodin před Wellingtonovým vlastním kurýrem. Nathan Mayer Rothschild následně přichází na burzu a přikazuje všem svým makléřům, aby začali prodávat konzuly (dnes cenné papíry).

Kvůli Rothschildově reputaci někoho, kdo je vždy dobře informován, začali ostatní obchodníci panikařit, protože si mysleli, že Britové prohráli a začali zběsile prodávat. Následkem toho bylo, že cena papírů se dramaticky propadla. V tu chvíli dal Rothschild diskrétní znamení svým zaměstnancům, ať skupují vše, co jim přijde pod ruku. Než dorazila zpráva, že Britové bitvu ve skutečnosti vyhráli, vylétla cena cenných papírů na úroveň vyšší než před vypuknutím války, což se Rothschildovi vrátilo ve srovnání s jeho původní investicí v poměru asi 20:1.

Nathan Rothschild se otevřeně chlubil, že za sedmnáct let života v Anglii svůj majetek rozmnožil z původních dvaceti tisíc liber svého otce dva a půl tisícinásobně, až na padesát milionů liber. Vlastnictví těchto cenných papírů, neboli konzulů, dává Rothschildově rodině úplnou kontrolu nad britskou ekonomikou, nyní bezpochyby finančním centrem světa (po Napoleonově konečné porážce), což přiměje Brity založit novou Bank of England pod správou Nathana Mayer Rothschilda.

Zajímavé je, že o sto let později New York Times otisknou článek, jehož aktérem je vnuk Nathana Mayer Rothschilda, který chce u soudu dosáhnout zákazu vydávání knihy, ze které je výše uvedený příběh. Rodina Rothschildů tvrdila, že příběh je nepravdivý a nactiutrhačný, avšak soud jejich požadavek zamítl a přikázal jim uhradit všechny soudní výlohy.

Jsme zpátky v roce 1815, kdy Nathan Mayer Rothschild učinil své známé prohlášení: "Je mi jedno, jaká loutka sedí na anglickém trůnu, aby vládla Říši, nad kterou slunce nezapadá. Britské impérium ovládá ten, kdo ovládá peněžní zásobu a to není nikdo jiný než já."

Rothschildové také využívají své postavení v Bank of England a nahrazují metodu přepravy zlata ze země do země zavedením systému „papírových" kreditních a debetních účtů, jaký se používá dodnes. Předpokládá se, že koncem století, v období známém jako "Éra Rothschildů," kontroluje rod více než polovinu světového bohatství. Ovšem v Solomonově dopise, adresovaném Nathanovi z 28. února toho roku, stojí:

"Všichni jsme jako mechanismus hodinek, každá součástka je nepostradatelná."

Nicméně ne vše jde vždy tak, jak by si Rothschildové představovali, jako v případě Vídeňského kongresu, který probíhal od září 1813 do června 1814. Rothschildové si od jeho pořádání slibovali, že využijí mocnou páku v podobě pohledávek u evropských vlád, a ty jim přiřknout právo zformovat novou rétovou vládu, která jim dá úplnou politickou moc nad většinou civilizovaného světa.

Kongres začal slibně, když se Rotshildům podařilo přimět Švýcarsko, aby vyhlásilo trvalou neutralitu a poskytlo jim tak svrchovaný prostor k financování výroby zadlužovacích válek. Bylo dosaženo i rozšíření jeho hranic o oblasti Valais, Neuchatel a Ženevu. Úplný plán světové vlády nicméně selhal, když ruský car Alexandr I., který nepodlehl svodům centrální banky Rothschildů, odmítl uznat světovou vládu.

Rozlícený Nathan Mayer Rothschild slibuje, že jednou zničí celou carskou rodinu i s Alexandrovými potomky. To se také naplní, když o sto dva roky později tento slib uskuteční židobolševici, podporovaní Rothschildy. Zajímavé je, že fanatický přívrženec myšlenky světové vlády, aškenázský Žid Henry Kissinger, psal svou doktorskou disertaci na téma Vídeňského kongresu. 19. června umírá Julie Rothschild.

1816: Americký kongres schvaluje zákon, umožňující Rothschildům znova ovládnout centrální banku, což jim dává opět moc nad americkou peněžní zásobou. Dosahují toho prostřednictvím založení Druhé banky Spojených států (the Second Bank of the United States) s dvacetiletou výsadní listinou. Nová centrální banka Rothschildů samozřejmě znamená konec britské války proti Americe a zabíjení tisíců vojáků na obou stranách.

1818: Po vzoru Francouzů, snažících se roku 1817 zaručit obrovské půjčky poté, co zažili fatální porážku u Waterloo, Rothschildovi agenti skupují obrovské množství dluhopisů

francouzské vlády, aby jejich hodnota vzrostla. Pátého listopadu vrhli vše na volný trh, ceny obligací prudce poklesly a Francie propadla finanční panice. Rothschildové se pak vložili do věci převzetím kontroly nad francouzským oběživem podobně jako před šesti lety v Anglii.

1821: Kalmann (Karl) Mayer Rothschild je vyslán do Neapole. Bude uzavírat významné obchody s Vatikánem a s papežem Řehořem XVI. Následně jemu udělen Rád sv. Jiří. Kdykoliv papež Kalmanna přijímal, podával mu ruku namísto běžného zvyku nechat si ruku políbit, což vzbuzovalo velké znepokojení ohledně Kalmannovy moci nad Vatikánem.

1822: Rakouský císař jmenuje pět bratrů Rothschildových barony. Nathan Mayer Rothschild se rozhodne titul nepřijmout.

1823: Rothschildové přebírají vládu nad celosvětovými finančními operacemi Katolické církve.

1827: Sir Walter Scott vydává devítisvazkové dílo "Život Napoleona Bonaparta," v jehož druhém svazku prohlašuje, že Francouzskou revoluci naplánovali Illumináti a financovali evropští směnárníci (Rothschildové).

1828: Po dvanáct let Druhá banka Spojených států nemilosrdně rabuje americkou ekonomiku jménem vlastní nenasytnosti a ke škodě lidí. Těm už dochází trpělivost a z řad odpůrců banky nominují pro prezidentské volby senátora Andrew Jacksona z Tennessee. Ke zděšení Rothschildů Jackson volby vyhrává a dává jasně najevo, že využije svůj mandát ke zprovodění banky ze světa při první příležitosti.

Začne již během svého první volebního období, kdy odstraní spousty přisluhovačů banky z řad vládních služeb. Pro

představu, jak daleko nádor sahal, nechal vyhodit dva tisíce z jedenácti tisíc zaměstnanců federální vlády.

1830: David Sassoon, bagdádský Žid a bankéř společnosti David Sassoon & Co. s pobočkami v Číně, Japonsku a Hong Kongu využívá svého monopolu v obchodu s opiem ve prospěch Rothschildem kontrolované britské vlády. Nechává přepravit 18 956 beden opia, které Rothschildům a britské královské rodině vydělají miliony dolarů.

1832: Druhá banka Spojených států požádá kongres o obnovení výsadní listiny se čtyřletým předstihem. Kongres bance vyhoví a odešle návrh k podepsání prezidentu Jacksonovi (sedmý prezident Spojených států mezi lety 1829 až 1837).

Prezident jejich návrh vetuje a své zamítnutí vysvětluje: Nejsou to pouze naši občané, kdo využívá štědrosti vlády. Více než osm milionů akcií banky je v držení cizinců... Není snad banka, kterou váže k naši zemi tak málo, ohrožením naší svobody a nezávislosti? Kontroluje měnu, přijímá peníze veřejnosti a udržuje tisíce občanů v závislosti. Je mnohem hrozivější a nebezpečnější než vojsko nepřítele. Kdyby se vláda omezila na ochranu všech rovným dílem, bohatých i chudých, tak jako nebeský déšť skrápí hory i údolí, šlo by o bezvýhradné požehnání. V návrhu přede mnou však vidím daleký odklon od takovýchto principů."

Červencové veto prezidenta Jacksona není v silách kongresu přehlasovat. Jackson se pouští do kampaně za své znovuzvolení a s heslem "Jackson a žádná Banka!" se poprvé v americké historii obrací přímo k veřejnosti. Ačkoli Rothschildové napumpují více než tři miliony dolarů do kampaně jeho protivníka, republikánského senátora Henryho Clayse, prezident Jackson je znovuzvolen drtivým vítězstvím

v listopadu. Je si však vědom, že válka je teprve na začátku a ve svém vítězném projevu prohlásí:

"Nezmar korupce je pouze pozastaven, nikoliv zničeni"
1833: Prezident Jackson zahajuje přesun vládních depozitů z Rothschildy ovládané Second Bank of the United States a ukládaje do bank, řízených bankéři ve službách demokracie. To působí mezi Rothschildy značné znepokojení, a tak začnou dělat to, co umí nejlépe, tedy stahování smyčky okolo peněžního oběhu a podněcování ekonomického úpadku. Jackson však věděl, co jsou zač a později prohlásí:

"Jste doupě zlodějských zmijí a já vás vyhubím, jako že je Bůh nade mnou.

1834: Italský revolucionář Guiseppe Mazzini je zvolen Illumináty, aby řídil světový revoluční program, který vede až do své smrti v roce 1872.

1835: 30. ledna se atentatník pokusí zastřelit prezidenta Jacksona, naštěstí však obě pistole minou cíl. Jackson později prohlásí, že ví, že za nezdařeným atentátem stojí Rothschildové. Není jediný. Sám atentatník Richard Lawrence, který byl před soudem shledán nevinný pro duševní chorobu, se později chvástal, že si ho najali mocní lidé z Evropy a zaručili se, že se o něj postarají v případě, že bude dopaden.

Rothschildové získávají práva k almadénským dolům na rtuť ve Španělsku, V té době se jedná o největší koncesi na světě, a protože se rtuť používá k čištění zlata a stříbra, mají Rothschildové v tomto odvětví prakticky světový monopol. Prostřednictvím této akvizice začne N. M. Rothschild & Synové čistit zlato a stříbro pro Royal Mint, Bank of England, a řadu dalších mezinárodních zákazníků.

1836: Prezident Jackson po letech zápasu proti Rothschildům a jejich centrální bance konečně uspěje. Bance není prodloužena výsadní listina a tím se mu podaří vypudit je z Ameriky. Rothschildové se nebudou schopni vrátit zpět až do roku 1913, kdy zde založí svou třetí centrální banku Ameriky, Federální rezervu. Nathan Mayer Rothschild 28. července umírá a správa jeho banky N. M. Rothschild & Sons přechází na jeho mladšího bratra, Jamese (Jakoba) Mayera Rothschilda.

David Sassoon, „drogový dealer" Rothschildů v Číně, zvyšuje svůj obchod s opiem na třicet tisíc vyprodukovaných beden ročně. Ve městech na pobřeží se začíná rozmáhat drogová závislost.

1837: Rothschildové vysílají do Ameriky jednoho ze svých vlastních lidí, askenázského „krypto-Žida" Augusta Belmonta (vlastním jménem Schónberg), aby okamžitě začal pracovat na záchraně bankovních zájmů rodiny, které byly poškozeny prezidentem Jacksonem.

1838: Osmého ledna prezident Jackson vyplácí poslední díl národního dluhu, který vznikl, když byla bankám povolena emise bankovek za vládní dluhopisy, namísto, aby měna byla kryta financemi státní pokladny. Stal se mimochodem jediným prezidentem, který kdy národní dluh vyplatil.

1839: Mandžuský císař požaduje zákaz přebujelého obchodu s opiem kvůli nekontrolované drogové závislosti v Číně, ze které profitují Sassoon, Britská Královská rodina i Rothschildové. Císař jmenuje komisaře kantónu, Lin Tse-Hsu hlavním vůdcem tažení proti opiu. Lin Tse-Hsu přikáže, aby dva tisíce zkonfiskovaných beden Sassoonova opia byly svrženy do řeky. Sassoon o tom informuje Rothschildy a ti požádají britské vojenské síly, aby podnikly protiopatření.

Taková byla příčina vzniku Opiových válek mezi Čínou a Brity, bijícími se znovu za zájmy Rothschildů jako žoldáci. Britové zaútočili na města a zahájili blokádu přístavů. Čínská armáda, již deset let decimovaná nekontrolovanou závislostí na opiu, nebyla pro Brity vážným soupeřem. Válka skončila roku 1842 podpisem Nankingske smlouvy, která zahrnovala pro Rothschildy a Sassoona následující výdobytky k zajištění „opia pro všechny":

1) Plnou legalizaci obchodu s opiem v Číne.
2) Kompenzaci dva miliony liber pro Davida Sassoona za opium, svržené Lin Tse-Hsu-em do řeky.
3) Teritoriální suverenitu Britské koruny nad několika určitými ostrovy na pobřeží

1840: Rothschildové se sami titulují „Bankou anglických obchodníků s mincovními kovy" a zakládají agentury v Kalifornii a Austrálii

1841: Prezident John Tyler (desátý prezident Spojených států mezi lety 1841 až 1845) vetuje návrh zákona o obnovení listiny pro Bank of the United States, kterou se snažil agent Rothschildů zpaktovat v kongresu. Tyler dostane spoustu anonymů, hrozících mu zavražděním.

1844: Salomon Mayer Rothschild kupuje Spojené Vítkovické kamenouhelné doly a Rakouskouherskou vysokopecní společnost, které budou jednou patřit mezi deset největších průmyslových koncernů na světě. Benjamin Disraeli, sefardský Žid (který se jednou stane britským předsedou vlády) publikuje novelu Coningsby, ve které popisuje Nathana Mayer Rothschilda:

"...Pán a vládce světových peněžních trhů, a prakticky pán a vládce všeho. Příjmy jižní Itálie doslova drží v zástavě a

monarchové a ministři všech zemí se mu klaní za jeho rady a nechávají se vést jeho doporučením."

Disraeli také tvrdil: "Otázka rasy je klíčem ke světové historii...vše je dáno rasou, neexistuje žádná jiná pravda."

1843: Rothschildové v New Yorku zakládají zednářskou lóži B'nai B'rith. O sedmdesát let později tato skupina založí známou Ligu proti pomluvám a hanobení (Anti-Defamation League), vytvořenou za účelem toho, aby jakákoliv kritika židovské nadvlády či kriminality byla označena za antisemitskou.

1845. Umírá Andrew Jackson (sedmý prezident Spojených států). Zanechává po sobě instrukce ohledně nápisu na svém náhrobku, který má symbolizovat to, co vnímal jako největší službu lidskostí. Nápis zní: "Zabil jsem banku." Text se samozřejmě vztahuje k faktu, že se prezident angažoval ve zničení Rothschildovské Druhé banky Spojených států v roce 1836.

Jakob (James) Mayer Rothschild, nyní znám jako baron James de Rothschild (který se právě oženil se svou neteří Betty, dcerou Salomona Mayer Rothschilda), vyhrává kontrakt k vybudování první hlavní železniční linky napříč Evropou. Linka bude nést jméno "Chemin De Fer Du Nord," a bude vést z Paříže do Valenciennes a pak se napojí na rakouskou železniční síť, kterou vybudoval jeho bratr a tchán, Salomon Mayer Rothschild.

Jakobovi Mayer Rothschildovi a Betty von Rothschild se narodí první dítě, Edmond de Rothschild.

1847: Lionel de Rothschild, který si vzal svou sestřenici (dceru Kalmanna Mayer Rothschilda), je zvolen do křesla parlamentu za město Londýn. Požadavkem pro přijetí do

parlamentu je přísaha víry v Křesťanství. Lionel de Rothschild to však odmítá kvůli své židovské víře, která se Krista zřekla. Následkem toho je, že jeho křeslo v parlamentu zůstává po jedenáct let opuštěné, dokud nejsou povolena jiná pravidla přísahy.

Zajímavé je, že se mu po celou dobu podaří křeslo udržet, i když nemůže zastupovat svůj volební obvod v žádném hlasování.

1848: Aškenázský Žid Karl Marx „krypto-Žid, vlastním jménem Moses Mordecai Levý, vydává svůj Komunistický manifest. V době, kdy na něm Marx pracuje, píše Karl Ritter z Frankfurtské university jeho pravý opak, „Nietzscheanismus" na podkladech spisů Friedricha Wilhelma Nietzscheho. "Nietzecheanismus" je později vyvinut v ideologie Fašismu a Nacismu, které budou použity k podnícení První a Druhé světové války.

Jak Marxe, tak i Rittera podporují a instruují Rothschildové. Idea, která se skrývá za těmito schématy, je poskytnout těm, kdo řídí vše prostupující konspiraci, schopnost využít rozdílů v tzv. ideologiích, umožňujících jim rozdělit větší a větší frakce lidstva do nepřátelských táborů. Jejich členové pak budou vyzbrojeni a ideologicky přeškoleni tak, aby se válčením mezi sebou zničili a zejména zlikvidovali politické a náboženské instituce.

Jedná se v podstatě o stejný plán, jaký navrhl Weishaupt v r. 1776. Marxismus, Komunismus a jeho derivát Socialismus, není, jak se o několik let později ukáže, nic jiného než státní kapitalismus, řízený privilegovanou menšinou, vykonávající tyranskou, totální moc nad většinou, které fakticky nenechává žádná zákonná práva ani vlastnictví. To vysvětluje, proč se Rothschildové tolik starali o financování těchto ideologií, které se následně vyvinou v „demokracii" v

systém státu dvou stran, ve kterém jsou obě ovládány stejnou mocí.

A zatímco se mezi sebou hašteří nad bezvýznamnými politickými tématy, aby vzbudili zdání, že mezi sebou bojují, v podstatě následují stejnou základní ideologii. To je také příčinou znechucení demokratického voliče, který ač dá svůj hlas komukoliv, nic tím nikdy nezmění.

Umírá Eva Hanau, žena Amschela Mayera Rothschilda.

1849: Umírá Gutle Schnaper, žena Mayer Amschel Rothschilda. Před svou smrtí ještě nonšalantně prohlásí: "Kdyby si mí synové války nepřáli, žádné by nebyly."

1850: V této dekádě probíhají výstavby na panstvích v Mentmore v Anglii a ve Ferrieres ve Francii. Více Rothschildových panství po celém světě bude následovat, všechny vyzdobené uměleckými díly ne vyčíslitelné hodnoty. Jakob Rothschild ve Francii prohlásí, že výstavba bude stát šest set milionů franků, což je o sto padesát milionů více, než jsou všichni bankéři Francie schopni dát dohromady.

1852: Když je William Gladstone, budoucí britský předseda vlády, jmenován ministrem financí, prohlásí Bank of England a Londýnském City:

"Od chvíle, kdy jsem se ujal úřadu ministra financí, začal jsem poznávat, že Stát zaujímá vůči financím z podstaty klamné postavení, a to navzdory Bance a City. Vláda samotná nemá žádnou podstatnou moc a nezpochybňuje otázku svrchované moci peněz."

1853: David Sassoon se stává naturalizovaným britským občanem. Sice si stále udržuje šat a způsoby bagdadského

Žida, ale svým synům dovoluje, aby přejali způsoby Angličanů. Jeho syn Abduláh si mění jméno na Albert, odchází se svým otcem do Anglie a svého syna Edwarda Alberta jednou přižení do rodiny Rothschildů. David Sassoon vystaví synagogy v Indii k uctění svého židovského původu. Jednu v oblastí Fort a další v Byculla.

Roky 1853 - 1899

1854: Umírá Caroline Stern, žena Salomona Mayera Rothschilda.

1855: Desátého března umírá Kalmann Mayer Rothschild. Osmadvacátého července umírá Salomon Mayer Rothschild. Šestého prosince umírá Amschel Mayer Rothschild.

1856: Šestého května se narodí Sigmund Freud, aškenázský Žid a zakladatel psychoanalýzy. Jednou bude obviňovat Západní morálku a kritizovat to, co sám nazve neurotickým vlivem na sexualitu u Západního muže a který navrhne odstranit zavedením Židy vyznávanou promiskuitou. Za normální dokonce považuje i myšlenku incestu a pedofflie, což zakazuje jak Talmud, tak i většina svatých knih.

1858: Lionel de Rothschild se konečně dostává do křesla parlamentu, když je přísaha víry rozšířena i na eventuální přísahu v jiné náboženství. Stává se tak prvním otevřeně židovským členem britského parlamentu.

Dvanáctého července má Lord Harrington proslov ve Sněmovně lordů proti akceptování židovských imigrantů a prohlašuje:

"Jsou to největší půjčovatelé peněz a věřitelé na světě... Jsou vinni za situaci, kdy národy po celém světě trpí pod tíhou daňových systémů a národních dluhů. Odjakživa to byli největší nepřátelé svobody."

1859: Umírá Schonche Jeannette Rothschild.

1860: Na americkém Jihu se zanedlouho po vyhlášení nezávislosti vytvořilo úzké obchodní partnerství mezi

majiteli bavlníkových plantáží a zpracovateli bavlny v Anglii. Bavlnu začali přepravovat Rothschildové vlastními loděmi. Záhy totiž pochopili, že právě to může být achilovou patou Ameriky, která jim může pomoci vrátit se zpět po zničení jejich centrální banky prezidentem Jacksonem v r. 1836.

Rothschildové se na tuto šanci dlouho připravovali a v té době jsou již státy amerického Jihu infiltrovaný obrovským počtem jejich agentů. Opatrně manipulují místním obyvatelstvem konspirací s lokálními politiky, které mají v hrstí a rozšiřují propagandu mezi lidi. Stav vyústí odtržením Jižní Karolíny 29. prosince 1860. O několik týdnů později doplní konspiraci proti Unii šest dalších států a rozhodnou o odtržení a vyhlášení Konfederace s Jeffersonem Davisem na postu prezidenta.

Agenti Rothschildů a jejich vyškolení nohsledi podnikají ozbrojené útoky za účelem provokace Severu. Obsazují pevnosti, zmocňují se arzenálu, peněžních zásob a dalšího vlastnictví Unie. Dokonce i nejbližší členové kabinetu prezidenta Buchanana připravují spiknutí, které má napomoci kolapsu a zdiskreditování Unie. Buchanan tvrdí, že odtržení jižanských států odsuzuje, nedělá ale nic, aby tomu zabránil. Nezasáhne ani poté, co je loď pod vlajkou Spojených států ostřelována bateriemi z břehů Jižní Karolíny.

1861: Měsíc po inauguraci prezidenta Abrahama Lincolna (šestnáctého prezidenta Spojených států v období let 1860 až 1865) vypukla ve Fort Sumter v Jižní Karolíně Občanská válka. Její hlavní příčinou bylo odtržení Jižní Karolíny; jako další příčina bývalo uváděno otrokářství, to ale nebylo opravdovým důvodem, jak prohlásil prezident Lincoln:

"Nemám žádný důvod přímo či nepřímo napadat instituci otrokářství ve státech, kde je zavedena. Nemyslím si, ze bych na to měl právo a navíc se k takovému řešení

neklaním.. Můj prvořadý cíl je zachovat Unii, a to není otázka zachování otrokářství a jeho zrušení. Kdybych mohl zachránit Unii bez osvobození jediného otroka, udělám to."

Skutečným důvodem války je katastrofální ekonomická situace Jihu v důsledku jednání států Severu. Průmyslníci ze severu zavedli systém obchodních tarifů, aby Jižanům zamezili nakupovat levnější evropské zboží. Evropa jako odvetu přestala importovat jižanskou bavlnu, Jižané tedy byli přinuceni platit za zboží více, zatímco se jejich příjmy ztenčily.

V této atmosféře spatřili světoví finanční šanci, jak Ameriku rozdělit a ovládnout: zatáhnout ji do Občanské války. To potvrzují i slova Otto Von Bismarka, kancléře Německa (1871 - 1890), který prohlásil roku 1876:

"Rozdělení Spojených států do dvou federací bylo dohodnuto dávno před Občanskou válkou mocnými finančními silami Evropy. Tito bankéři se obávali, že pokud zůstanou Státy jednotným, národem stmeleným blokem, dosáhnou ekonomické a finanční nezávislosti, která naruší jejich finanční světovou dominanci.

Nejsilnější hlas měli Rothschildové. Vycítili nesmírnou kořist, pokud se jim podaří nahradit dvě slabé, nezadlužené demokracie vitální, sebevědomou a soběstačnou republikou. Proto vyslali své agenty, aby využili otrokářství a vrazili mezi republiku.

Pouhých několik měsíců po prvních výstřelech v Jižní Karolíně půjčují Rothschildové dvěstě deset milionů franků Napoleonu III. (synovci Napoleona Bonaparte) k obsazení Mexika a rozmístění jednotek na jižních hranicích se Spojenými státy. Chtěli využít Občanské války a vrátit Mexiku kolonijní spávu, čímž došlo k porušení Monroeovy

doktríny, kterou vyhlásil prezident James Monroe v r. 1823. Evropské mocnosti podle této doktríny nemají právo zasahovat do záležitostí nezávislých států na území amerického kontinentu, např. Spojených států, Mexika aj.

Spojené státy na oplátku slibovaly zůstat neutrální v případě konfliktů mezi evropskými mocnostmi a jejich koloniemi, pokud by však k takovým válkám došlo v Americe, považovali by to za agresi vůči sobě.

Zatímco Francouzi porušují Monroeovu doktrínu, Britové nezůstávají pozadu a přesunují jedenáct tisíc vojáků do Kanady a soustředí je podél severních hranic Spojených států. Prezident Lincoln si uvědomuje vážnost situace a společně se svým tajemníkem navštěvuje newyorského pokladníka Salomona P. Chase, aby vyjednal nezbytné půjčky pro americkou obranu.

Rothschildové zosnovali válku, aby Unii srazili na kolena a nehodlají ji teď zachraňovat. Přikázali svým americkým bankám, aby poskytovaly půjčky při úrocích 24 až 36 procent. Jak předpokládali, prezident Lincoln něco takového odmítá a vrací se zpět do Washingtonu. Nechává poslat do Chicaga pro plukovníka Dicka Taylora, kterého pověří problémem financování války.

Během jednoho mítinku se Lincoln na Taylora obrátil ohledně jeho návrhů. Plukovník Taylor odpověděl:

"Je to snadné, stačí přimět kongres, aby schválil návrh o emisi legální nabídky vládních obligací a zaplatit jimi vojsko k vyhrání války."

Prezident Lincoln měl pochybnosti, zda lidé takové bankovky přijmou, načež Taylor odpovídá:

"Pokud se bude jednat o zcela legální nabídku, nebudou mít občané nebo kdokoli jiný na vybranou. Bankovky budou mít podle ústavy plnou záruku kongresu, a budou stejně dobré jako jakékoliv jiné peníze."

Isabella Rothschild umírá.

1862: Prezident Lincoln zahajuje emisi čtyř set padesáti milionů dolarů v bankovkách. Na zadní straně jsou potištěny zelenou tuší, aby je šlo snadno odlišit od obeživa, a podle toho se jim také říká "Greenbacks." Bankovky neměly sloužit žádnému zájmu Federální vlády a byly určeny k financování vojenských jednotek a jejich dodávek. Lincoln byl posledním prezidentem, který vydal nezadlužené americké bankovky a prohlásil:

" Vláda může vydávat a pouštět do oběhu veškerou měnu i příspěvky, nutné k pokrytí výdajů i potřeb spotřebitelů. Výsada emise peněz není jen přednostním právem vlády, ale také jejím kreativním nástrojem. Zavedením těchto principů [...] ušetří daňoví poplatníci obrovské množství úroků. Peníze přestanou být pánem a stanou se sluhou občanů."

Dále prohlásí:

"Dáváme lidem této země nejskvělejší požehnání, jakého se jim kdy dostalo; jejich vlastní papírové peníze k úhradě jejich závazků."

Londýnské Times poodhalí, kdo ve skutečnosti tahá za nitky, když uveřejní článek s tímto
prohlášením:

"Pokud by se ta škodlivá peněžní politika Severoamerické republiky stala zakořeněným zvykem, vláda by si libovolně zadarmo obstarávala peníze. Vyplatila by své dluhy a

zůstala bez nich. Měla by peníze pro všechny své obchody. Její prosperita by znamenala bezprecedentní případ v historii civilizovaných vlád světa. Nastal by odliv mozků i bohatství ze všech zemí do Severní ameriky. Taková vláda musí být zničena nebo zničí všechny monarchie světa."

O několik let později vychází na světlo riziko, cirkulující v Rothschildem vlastněné Bank of England, odhalující další důvody, proč měly „zelené dolarovky" skončit:

"Válka patrně smete otrokářství a zničí jeho inventář. Z toho se já a mí evropští přátelé radujeme, protože otrokářství je kromě výhod z práce i starost o otroky, zatímco Evropský plán v čele s Anglií počítá s tím, že práce má být ovládána kapitálem řídícím mzdy. Toho lze dosáhnout řízením oběhu peněz. Velký dluh, který vlastníkům výrobních prostředků vyplývá z vedení války, musí být použit jako nástroj k řízení objemu financí. K tomu je nutné použít obligace jako bankovní základ. Nyní jen čekáme, až tajemník státní pokladny učiní doporučení kongresu. To jednou provždy znemožní zeleným bankovkám, aby obíhaly bez naší kontroly."

1863: Abraham Lincoln zjišťuje, že s Rothschildy má problémy i ruský car Alexander II (1855 - 1881), který odmítá jejich dlouhodobou snahu založit centrální banku v Rusku. Car poskytne Lincolnovi bezvýhradnou podporu. Prohlašuje, že pokud Anglie či Francie aktivně zasáhnou do Občanské války a podpoří Jih, bude to považovat za vyhlášení války a postaví se na stranu prezidenta Lincolna. Aby dokázal, že za svým prohlášení stojí, vysílá část Pacifické flotily k přístavům San Francisca a New Yorku.

V Neapoli se uzavírá bankovní dům C. M. de Rothschild e figli kvůli sjednocení Itálie.

Rothschildové pověřují svého člověka, Johna D. Rockefellera, aby v Americe vybudoval obchod s ropným průmyslem „Standard Oil," který nakonec porazí všechnu konkurenci.

1864: Prezident Lincoln je osmého listopadu znovuzvolen a jedenadvacátého píše svému příteli následující:

"Moc peněz vykořisťuje národy v dobách míru a v nepříznivé situaci proti nim osnuje spiknutí. Je despotičtější než monarchie, domýšlivější než samovlada a sobečtější než byrokracie."

Rothschildovský August Belmont, který je národním předsedou demokratické strany (ve funkci mezi lety 1860 -1872), podporuje Lincolnova protikandidáta, demokrata generála George McClellana. K jeho nevoli Lincoln opět vítězí.

1865: Abraham Lincoln ve svém projevu v kongresu prohlašuje:

"Mám dva velké protivníky: jižanskou armádu před sebou a finanční instituce za mými zády. Nebezpečnější z obou je ten druhý."

Čtrnáctého dubna, jedenáctý řičet dní po jeho druhé inauguraci a pouhých pět dní poté, co se generál Lee vzdal generálu Grantoví u Appomattoxu, je prezident Lincoln postřelen ve Fordově divadle atentátníkem Johnem Wilkesem Boothem. Na následky útoku umírá necelé dva měsíce před koncem války.

O více než sedmdesát let později Boothova vnučka Izola Forresterová odhaluje ve své knize "This One Mad Act," že Booth sloužil významným evropským zájmům. Dále tvrdí, že

navzdory zprávám amerických úřadů o popravě Booth uprchl do Calais, kde zemřel ve věku třiceti devíti let.

Přibližně ve stejné době obvinil mezinárodní bankéře z atentátu právník Gerald G. McGeer. Učinil tak v kanadské sněmovně v roce 1934.

Mc Geer získal od agentů tajné služby důkazy, pocházející z veřejného záznamu soudu Johna Wilkese Bootha, vymazané po jeho údajné smrti. Prohlásil, že jasně ukazují, že Booth byl nájemný vrah, pracující pro mezinárodní bankéře. Jeho řeč otiskly noviny Vancouver Sun v článku ze 2. května 1934:

"Abraham Lincoln, osvoboditel otroků, byl zavražděn skrze intriky představitelů Mezinárodních bankéřů, kteří se báli kreditu a národních ambic prezidenta Spojených států. Na světě byla v té době jediná skupina, která měla důvod přát si Lincolnovu smrt. Tu tvořili lidé, kteří byli proti jeho programu národní měny - zelených bankovek - a stáli proti němu po celou dobu Občanské války."

Gerald G. McGeer také zmínil, že Lincolnova smrt neměla posloužit jen znovuzaložení centrální banky, ale také připoutat americkou měnu ke zlatu, kterou tímto mezinárodní bankéři mohli řídit. Chtěli americkou ekonomiku převést na Zlatý standard, což bylo v přímém rozporu s Lincolnovou politikou emise zelených bankovek, založené striktně na dobré víře a jménu Spojených států.

Článek Vancouver Sun také McGeera citoval prohlášením:

"Tito mužové usilovali o založení Zlatého standardu a práva řídit národní měny a úvěry všech zemí světa. Odstraněním Lincolna byli schopni svého plánu dosáhnout a to se jim nakonec v Americe povedlo. Osm let po jeho zavraždění bylo

stříbro demonetizováno a ve Spojených státech zavládl Zlatý standard."

Bez zajímavosti nezůstává, že se objevilo i mnoho spekulací o tom, že Abraham Lincoln byl ve skutečnosti nelegitimní syn A. A. Springse (původně židovského jména Springstein) z příbuzenstva Rothschildů.

Jacob Schiff, Rothschild, narozen v jejich sídle ve Frankfurtu, se po krátkém zaučení v Rothschildově London Bank vydává do Ameriky. Je mu právě osmnáct a je vybaven instrukcemi a nezbytnými penězi k založení banky. Má splnit následující úkoly:

1) Ovládnout americký peněžní systém prostřednictvím založení centrální banky.
2) Najít vhodné osoby, které budou za úplatu vystupovat jako nastrčené loutky Iluminátů a zajistí jim křesla ve Federální vládě, v kongresu, v Nejvyšším soudu a všech federálních úřadech.
3) Podněcovat menšinový boj napříč rasami, obzvláště mezi bílými a černými.
4) Vytvořit hnutí za zničení náboženství ve Spojených státech, s Křesťanstvím jako hlavním cílem.

Nathaniel de Rothschild se stává členem parlamentu za město Aylesbury v Buckinghamshire.

1866: Henriette ("Jette") Rothschild umírá.

1868: Patnáctého listopadu, krátce po zakoupení značky Chateau Lafite, jednoho ze čtyř předních francouzských vín premiér grand cru, Jakob Rothschild zemřel. Byl poslední z pěti synů Mayera Amschela Rothschilda.

1869: Na pohřbu Velkého Rabbi Simeona Ben-Iudah, učiní Rabbi Reichorn následující
odhalení:

"Díky strašlivé síle našich mezinárodních bank jsme Křesťany uvrhli do série válek bez konce. Války mají pro nás, Židy, obrovskou cenu, protože Křesťané se masakrují navzájem a vzniká více místa pro nás. Války jsou židovské žne, naše banky tloustnou z křesťanských válek. Více než sto milionů Křesťanů války smetly z povrchu Země a to ještě není konec."

Šestnáctého března umírá Babette Rothschild.

1870: Zemřel Nathaniel de Rothschild.

1871: Americký generál Albert Pike, kterého zlákal k Iluminátům Guissepe Mazzini, dokončuje svůj plán tří světových válek a světových revolucí. Kulminující proces posouvá konspiraci do finálního stavu. Podrobnosti následují:

První světová válka bude mít za cíl zničit ruského cara, jak přísahal Nathan Mayer Rothschild v r. 1815. Monarchie bude nahrazena komunismem, k vyprovokování války poslouží konflikty mezi britským a německým impériem.

Druhou světovou válku rozdmýchá kontroverze mezi fašismem a politickým Sionismem, s pronásledováním Židů jako základním pilířem, který zaseje nenávist mezi Němce. Fašismus (který Rothschildové stvořili) bude zničen a vliv politického Sionismu zesílí. Válka také posílí vliv komunismu do úrovně, srovnatelné s Křesťanstvím.

Třetí světovou válku vyprovokuje zášť muslimského světa, která proti sobě postaví Islám na jedné a politický Sionismus

na druhé straně. Během toho budou ostatní národy přinuceny mezi sebou bojovat až do stavu mentálního, fyzického, duchovního a ekonomického vyčerpání.
Patnáctého srpna píše Albert Pike Guiseppe Mazzinimu dopis (nyní v archívech Britského muzea), ve kterém stojí následující:

"Měli bychom nihilisty a ateisty pustit ze řetězu a rozpoutat velké společenské kataklyzma, které ve všech svých hrůzných podobách jasně ukáže národům moc absolutního ateizmu; kořeny zla a krvavou vřavu.

Lidé pak budou přinuceni chránit se před světovou menšinou revolucionářů a budou chtít tyto ničitele civilizace vyhubit. Zástupy lidí v deziluzi z Křesťanství, kteří budou od té chvíle postrádat duchovní vedení a směr, toužící po ideálu a zmatení, kam směřovat své uctívání, osvítí paprsek skrze projev doktríny ryze ďábelské.
Manifestace vyústí z obecného reakcionářského hnutí, které současně sprovodí Křesťanství i Ateizmus ze světa."

Pike, který byl roku 1859 zvolen Svrchovaným Hlavním velitelem Jižanské jurisdikce Svobodných zednářů Skotského ritu, byl nejmocnějším Svobodným zednářem Ameriky. Post si udržel třicet dva let až do své smrti v roce 1891. V roce 1872 vydal knihu "Zásady a dogmata Svobodných zednářů Skotského ritu starého a přijatého" (Morals and Dogma of the
Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry), ve které otevřeně tvrdí:

"Skutečné jméno Satanovo je obrácené JHVH, jak říkají kabalisté; Satan není bohem temna, ale negací Boha...pro Zasvěcené není Bytostí, ale Silou, stvořenou ke konání dobra, může ale sloužit i zlu. Je nástrojem Svobody a Svobodné vůle...

LUCIFER, nositel světla! Zvláštní a záhadné jméno Ducha temnot! Lucifer, Syn Jitra, světlonoš, nesnesitelně oslňující svým jasem duše mdlé, světské a pyšné!”

Pike v té samé knize zdůrazňuje, že Svobodné zednářství je víra, založená na okultní židovské filosofii, obsažené v Kabale.

1872: Guiseppe Mazzini před svou smrtí určí svým nástupcem dalšího revolucionáře -Adriana Lemmyho. Lemmyho postupně nahradí Lenin a Trocký, pak Stalin. Revoluční činy všech budou financovány Rothschildy.

1873: Ztrátové měděné doly Rio Tinto ve Španělsku vykoupí skupina zahraničních finančníků, Rothschildy nevyjímaje. Tyto doly jsou největším zdrojem mědi v Evropě.

1875: Prvního ledna, po sňatku s dcerou Solomona Loeba, Teresou, se Jacob Schiff ujímá správy banky Kuhn, Loeb & Co. Schiff bude financovat těžařskou Standard Oil Company Johna D. Rockefellera, podpoří také Railroad Empire Edwarda R. Harrimana a Steel Empire Andrew Carnegie. Vše za peníze Rothschildů.

Schiff poznává tři hlavní americké bankéře doby - J.P. Morgana, který vládne Wall Streetu a Drexela a Biddlea z Filadelfie. Všichni ostatní bankéři, malí i mocní jim pouze přizvukují. Schiff následně pověří evropské Rothschildy, aby založili tamější pobočky těchto tří bank. To aby dal najevo, že Schiff, (tzn. Rothschildové) bude hrát v newyorském a potažmo americkém bankovnictví prim.

N. M. Rothschild & Sons podniknou vydání akcií k navýšení kapitálu pro první projekt výstavby tunelu mezi Francií a

Anglií. Polovina kapitálu pochází z "Compagnie du Chemin de Fer du Nord Rothschildů."

Rothschildové potřebují ovládat Suezský průplav k zajištění svých obchodních zájmů v regionu a tak Lionel de Rothschild pověřuje židovského předsedu vlády, Benjamina Disraeliho, aby zakoupil akcie Suezského kanálu od Khedive Saida z Egypta. Rothschildové k tomuto nákupu půjčí vládě peníze, jelikož akcie sami nechtějí vlastnit, jen využívat britské vojenské síly, střežící oblast.

1878: Archibald Philip Primrose, pátý hrabě z Rosebery, který se stane v r. 1894 předsedou vlády, si bere Hannah de Rothschild, dceru barona Mayera de Rothschild. Z manželství vzejdou čtyři děti: Harry Primrose, Lord Dalmeny (později 6. hrabě z Rosebery); ctihodnost Neil Primrose; Lady Sybil Primrose; a Lady Margaret Primrose.

1879: Zemřel Lionel de Rothschild.

1880: Agenti Rothschildů zahajují série pogromů zejména v Rusku, Polsku, Bulharsku a Rumunsku. Pogromy vyústí v krveprolití tisíců Židů a následkem jich přibližně dva miliony odplouvají do New Yorku, ale i do Chicaga, Filadelfie, Bostonu a Los Angeles. Někteří se však za rothschildovské peníze začínají usazovat v Palestině.

Důvodem, proč byly pogromy iniciovány, byla snaha vytvořit v Americe základnu Židů, kteří budou po příjezdu proškoleni, aby se registrovali jako voliči Demokratů. O dvacet let později tyto snahy vyústí v masivní americkou základnu Demokratů, která nahoru vynese některé z Rothschildových mužů, jako byl např. Woodrow Wilson.

Americe je na počest prominentního new yorského novináře Johna Swintona pořádán jeho zaměstnavateli banket. Někdo,

kdo neznal Swintona ani tisk, chtěl provést přípitek nezávislému tisku. Swinton své kolegy zaskočil reakcí:

V Americe neexistovalo a neexistuje nic, co by se dalo nazvat nezávislým tiskem. Víte to stejně dobře, jako já. Mezi námi není nikdo, kdo by si mohl dovolit upřímně psát své názory, a i kdyby, tiskem by nikdy neprošly. Sám jsem týdně placen za to, abych své čestné názory držel mimo stránky novin, pro které pracuji. Ostatní z vás pobírají podobné mzdy za podobnou práci, a kdokoliv by byl takový blázen, ze by začal psát o svém poctivém mínění, skončil by na ulici. Kdybych svůj svobodný názor zmínil v jediném vydání, do jednoho dne bych byl bez práce.

Náplní žurnalismu je ničení pravdy a otevřená lez, překrucování skutečnosti, pohana, patolízalství, úplatnost a prodávání své země a spoluobčanů každodenním chlebem. To víte vy i já, tak co je to za naivitu, připíjet nezávislému tisku?

Jsme nástroje a služebníci mocných, stojících v zákulisí, a tančíme, jak oni pískají. Naše možnosti, talent i životy jsou zcela jejich majetkem. Jsme prostituti intelektu.”

1881: Prezident James A. Garfield (v pořadí dvacátý; jeho úřad trval pouhých sto dní) prohlásil dva týdny před svým zavražděním:

"Ten, kdo ovládá objem peněz naší země, je absolutním vládcem průmyslu a obchodu ...a když si uvědomíte, že celý systém snadno řídí hrstka vlivných mužů, dostanete odpověď na otázku, odkud pocházejí všechny krize a inflace."

Třináctého března je v Petrohradě zavražděn ruský car Alexandr II. Atentát přetne sérii několika neúspěšných

pokusů, které začaly v roce 1866, necelý rok po Lincolnově vítězství v Občanské válce.

Edmondu Jamesi de Rothschildovi se narodil syn Maurice de Rothschild.

1883: Po vyražení 1,8 km tunelu pod Kanálem La Manche britská vláda projekt zastavuje s odůvodněním, že by se jednalo o ohrožení bezpečnosti Británie.

1885: Nathaniel Rothschild, syn Lionela de Rothschilda, se stává prvním židovský peerem a získává titul Lord Rothschild.

1886: Francouzská Bank de Rothschild Freres získává významné množství ruských ropných polí a zakládá Kaspickou a černomořskou těžařskou společnost, která se rychle stane světovým producentem ropy číslo dvě.

1887: Edward Albert Sassoon, vnuk „opiového magnáta" Davida Sassoona, si za ženu bere Aline Caroline de Rothschild - vnučku Jakoba Mayer Rothschilda. Její otec Gustave společně se svým bratrem Alphonsem převzali vedení francouzské větve rodiny po Jakobově smrti. Rothschildové financují seskupení diamantových dolů v Kimberley v Jižní Africe. Postupně se stávají hlavními akcionáři této společnosti jménem De Beers, a s ní i dolů v Africe a Indii.

1888: Narodila se Noémie Halphen, budoucí žena Maurice de Rothschilda.

1891: Britský odborový předák o Rothschildech prohlásí:

"Tahle krvežíznivá sebranka byla v uplynulém století v Evropě příčinou tolika škod a utrpení a své pohádkové jmění

nahromadila zejména vyvoláváním válek mezi státy, které spolu nikdy předtím nebojovali, kdykoliv Evropu obchází strašák války a lidé se obávají budoucích změn a katastrof můžete si být jisti, že vtom mají prsty ti „ hákonosí" Rothschildové."

Kritiky, jako je tato, Rothschildy obtěžovaly a tak na sklonku 19. století zakoupili agenturu Reuters, získali alespoň částečnou kontrolu nad médii.

1895: Edmond James de Rothschild, nejmladší syn Jakoba Mayera Rothschilda, navštěvuje Palestinu, aby shlédl židovskou kolonii, kterou založil jako výsledek cílených pogrom v Rusku, Polsku, Bulharsku a Rumunsku. Účinkem je ohromen a slibuje další finanční dodávky dlouhodobé investice, která má představovat vlastní židovský stát Rothschildů.

1897: Rothschildové zakládají Sionistický kongres za účelem šíření myšlenky Sionismu. Sionismus je představen jako politické hnutí, hledající bezpečné útočiště pro Židy, ve skutečnosti je ale spiknutím, které má za cíl podrobit svět jediné vládě Židů a obzvláště Rothschildů.

První setkání Sionistického kongresu se mělo pořádat v Mnichově, ale na protest lokálních Židů se koná devětadvacátého srpna v Basileji. Setkání předsedá Theodor Herzl, aškenázský Žid, který si do deníku poznamenal:

"Je nezbytné, aby se utrpení Židů ještě prohloubilo....to napomůže realizaci našich plánu....Mám excelentní nápad....přiměji antisemity, aby útočili na majetky židů....Ze sílením útisku a perzekucí asistují našim plánům. Antisemité jsou vlastně našimi oddanými přáteli."

Herzl je vzápětí zvolen prezidentem Sionistické organizace, která jako motiv do své vlajky převezme "červený hexagram Rothschildů." Za jedenapadesát let se z ní stane vlajka Izraele. Chaim Weizmann, který se stane jednou z hlav konference, deklaruje:

"Nejsou zádní britští, francouzští, němečtí nebo američtí Židé, ale pouze Židé, žijící v Británii, Francii, Německu a Americe."

Edward Henry Harriman se stává ředitelem železniční společnosti Union Pacific Railroad a získává kontrolu i nad Southern Pacific Railroad. To vše za peníze Rothschildů.

1898: Na červencovém Světovém sionistickém kongresu Max Mandelstam prohlašuje:

"Židé rázně odmítají myšlenku spojení s jinými národy a drží se své historické víry ve Světové impérium."

1898: Papež Lev XIII. se takto vyjádřil k tématu lichvy v nejvyšších sférách: "Na jedné straně stojí skupina, která má moc, protože disponuje bohatstvím. Drží ve svých rukou veškerou pracovní sílu a veškerý obchod, se kterými nakládá pro svůj vlastní prospěch a pro své vlastní důvody. Navenek vystupují jako rada samotného státu. Na druhé straně stojí davy chudých a bezmocných, potřebných a trpících. Hrabivé lichvářství, které církev mnohokrát zatratila, provozuje stále stejný cech lakotných a kořistivých lidí... tato malá hrstka mimořádně bohatých mužů je tak schopna držet masy ujařmených lidí ve stavu, jen o málo lepším než otroctví."

Ferdinand de Rothschild umírá.

1899: Rothschildové prostřednictvím svých agentů, Lorda Alfreda Milnera a Cecila Rhodese, vysílají čtyři sta tisíc

britských vojáků do Jižní Afriky, aby střežili nově nalezená, pohádkově bohatá ložiska zlata a diamantů „před nepřítelem."

Za ty pokládají třicet tisíc burských farmářů s puškami, kteří raději neměli opouštět svou vlast.

Během této takzvané války jsou „vynalezeny" koncentrační tábory, do kterých Britové zavírají kohokoliv sympatizujícího s Búry, včetně žen a dětí, které umísťují do nehygienického, horečkou zamořeného prostředí. Britové válku vyhrávají a s ní i nesmírné bohatství ve zlatě a diamantech pro Rothschildy.

Třicátého října 1937, prohlásil kontradmirál Henry Hamilton Beamish o Burské válce:

"Burská válka vypukla před sedmatřiceti lety (Búr znamená „farmář"). Spousta lidí kritizovala prudkou sílu, s jakou se Britové snažili vyhnat Búry z oblasti. Při setření jsem mimochodem zjistil, že všechny zlaté i diamantové doly jižní Afriky byly v rukou Židů; Rothschildové ovládali těžbu zlata; Samuelsové doly na stříbro, Baum ostatní doly a Moses obecné kovy. Čehokoliv se ti lidé dotkli, bylo poskvrněné."

Stephanus Johannes Paul Kruger, tehdejší prezident Transvaalské republiky, státu v Jižní Africe, toho roku prohlásí:

"Kdyby bylo vůbec myslitelné vyhnat židovské monopolisty jednoho po druhém, bez příčiny války s Velkou Británií, pak by byl mír zachován.”

Roky 1901 - 1921

1901: Židé z kolonií založených v Palestině, posílají delegaci Edmondu Jamesi de Rothschildovi, s následujícím poselstvím:

"Pokud chcete zachránit Jišuv (osadu), dejte od něj nejdříve ruce pryč...a dejte osadníkům možnost napravit, co má být napraveno."

Edmond James de Rothschild není jejich zprávou vůbec potěšen a odpovídá:

"Já vytvořil Jišuv, pouze já sám. Proto nikdo, ani kolonizátoři, ani organizace nemá právo narušovat mé plány."

Frankfurtská banka M. A. von Rothschild und Sóhne končí, protože Rothschildové nemají mužského dědice, který by se jí ujal.

1902: Narodil se Philippe de Rothschild.

1903: V srpnu, proběhne na šestém Sionistickém kongresu v Basileji diskuze na téma britské nabídky postoupení Ugandy coby budoucí základny pro židovský sionistický stát. Židé namítají, že chtějí Palestinu. Max Nordau náhle vystoupí se šokujícím projevem, odhalujícím, jakým způsobem během procesu, který má do posledního písmene vyvrcholit o patnáct let později získají Palestinu.

"Dovolte mi, abych nastínil jednotlivé stupně procesu, jako by se jednalo o příčky žebříku, mířícího vyš a výš: Herzl; Sionistický kongres; anglická nabídka Ugandy; budoucí světová válka; mírová konference, kde bude za pomoci Anglie vytvořena svobodná Židovská Palestina."

1905: Rothschildy podporovaná skupina sionistických Židů, kterou vede Georgij Apollonovič Gapon se pokusí během komunistického puče svrhnout cara. To se jim nepodaří a skupina musí z Ruska uprchnout. Útočiště naleznou Německu. Toho roku vydaná Židovská encyklopedie (sv. 2, str.497), vypovídá o ovládání katolické církve:

"Celkem kuriózní účinek mají snahy církve postavit Rothschildům katolického soupeře. Zvlášť, když prvně jmenovaní střeží papežský poklad."

1906: Rothschildové tvrdí, že se vzhledem ke vzrůstající nestabilitě v regionu a nárůstu konkurence ze strany společnosti Standard Oil Rockefellerů (kteří jsou potomci Rothschildů po mateřské linii) rozhodli prodat Kaspickou a Cernomořskou těžařskou společnost Royal Dutch a Shellu. Je to jen další pokus utajit bohatství, které se v podstatě konsoliduje.

1907: (Rothschild) Jacob Schiff, hlava Kuhn, Loeb and Co., varuje v řeči, pronesené v Newyorkské Obchodní komoře:

"Pokud nebudeme mít úplnou správu nad Centrální bankou s adekvátní kontrolou příjmů, tato země zažije nejvážnější a nejdalekosáhlejší finanční paniku v její historii."

Náhle se Amerika ocitla uprostřed další finanční krize, známé jako "Panika z roku 1907." která ovlivnily životy milionů Američanů.

1909: Jacob Schiff založil Národní asociaci pro pokrok barevného obyvatelstva (National Advancement for the Association of the Coloured People; NAACP). Měla za účel vyzývat černochy k pouličním nepokojům, rabování a jiným

formám výtržností, které vrazí mezi černé a bílé komunity klín.

Židovsky historik Howard Sachar, tvrdl ve sve knize "Historie Židů v Americe":

" V r. 1914 se stal předsedou NAACP emeritní profesor Kolumbijské univerzity, Joel Spingarn, a do svého výboru povolal takové židovské vůdce, jako byli Jacob Schiff, Jacob Billikopfa Rabbi Stephen Wise."

Dalšími zakladateli - aškenázskými Židy - byli Julius Rosenthal, Lillian Wald a Rabbi Emil G. Hirsch. Potrvá dalších šedesát let, než NAACP jmenuje svého prvního černošského prezidenta Benjamina Hookse. Je zajímavé, že židovský Talmud se zastává rasistického Hamitského mýtu, na jehož téma psal doktorskou práci Harold Brackman, někdejší zaměstnanec Centra Simona Wiesenthala. Práce se jmenuje "Odliv a příliv konfliktu: Historie černošsko-židovských vztahů ve dvacátém století", a uvádí:

„Není pochyb, že babylonský Talmud byl prvním zdrojem protičernošského obsahu kvůli epizodě o bratrském propojení Kenaana s Kusem....Důležitější verze mýtu nicméně důmyslně váže původ černošství k podobě Noemova prokletí.

Noe svého syna Cháma (proto „Hamitský") takto zatratil: „Protože jsi mne potupil v temnotě noci, budou se tvé děti navždy rodit černé a ošklivé; protože jsi ke mne obrátil zrak, abys mi způsobil rozpaky, budou mít tví potomci kudrnaté vlasy a červené oči; protože tvá ústa žertovala o mém obnažení, budou mít odulé rty a protože jsi od mé nahoty neodvrátil zrak, budou chodit po světě ostudně nazí..."

Maurice de Rothschild si bere aškenázskou Židovku Noémie Halphen.

1911: Werner Sombart ve své knize "Židé a současný kapitalismus" uvádí, že počátkem roku 1820: začíná "Éra Rothschildů," kteří jsou jedinou mocností Evropy a pokračuje:

"Židovský vliv udělal ze Spojených států přesně to, čím dnes jsou. To, co nazýváme Amerikou, je ve skutečnosti vydestilovaný židovský duch... Současný kapitalismus není nic jiného než výraz ducha Židovství... Kapitalismus se zrodil z peněžních půjček a naopak půjčování má v sobě semínko kapitalismu. Podívejte se do Talmudu a zjistíte, že půjčování peněz povýšili na umění. Od malička byli vychováváni, že štěstí pro ně znamená vlastnictví peněz. Přišli na kloub všem tajemstvím, ukrytým v penězích. Stali se pány peněz a pány světa..."

1912: V prosincovém čísle časopisu "Truth," prohlašuje George R. Conroy o bankéři Jacobu Schiffovi:

"Pan Schijfje hlavou velkého bankovního domu Kuhn, Loeb and Co, který zastupuje zájmy Rothschildů na této straně Atlantiku. Lze jej popsat jako finančního stratéga a několikaletého představeného mocné korporační síly, známé jako Standard Oil. V podnikání se železnicí je jedna ruka s Harrimany, Gouldy a Rockefellery a postupně se stal dominantním ve finanční a železniční oblasti Ameriky."

1913: Čtvrtého března je Woodrow Wilson zvolen osmadvacátým prezidentem Spojených státu. Krátce po inaugurad jej v Bílém domě navštěvuje aškenázský Žid Samuel Untermyer z právnické firmy Guggenheim, Untermyer, and Marshall, který se jej pokusí vydírat o čtyřicet tisíc dolarů kvůli poměru, který měl Wilson jako

profesor Princetonské University se ženou svého kolegy. Prezident sumu nemá, a tak Untermyer nabízí, že dotyčné zaplatí čtyřicet tisíc z vlastní kapsy, avšak za podmínky, že Wilson jmenuje na první uvolněné místo v Nejvyšším soudu Spojených států toho, koho mu doporučí. Wilson souhlasí.

Jedenatřicátého března umírá J. R Morgan, vlastník stejnojmenného bankovního impéria. Věřilo se, že je nejbohatším mužem Ameriky, jeho překvapivou pozůstalost však tvoří pouhých devatenáct procent majetků společnosti J. P. Morgan. Zbývajících jedenaosmdesat procent? V rukou Rothschildů...

Jacob Schifř upravuje Ligu proti pomluvám a hanobení (ADL) na pobočku organizace B'nai B'rith ve Spojených státech. Tato organizace je vytvořena za účelem odhalení kohokoliv, kdo zpochybňuje nebo napadá nezákonné činy globální konspirace elitních Židů (Rothschildů) - a takového odsuzuje jako "antisemitu," jakož i toho, kdo napadá židovskou rasu jako celek.

Podivné je, že ve stejné době Rothschildové zakládají svou poslední a trvalou centrální banku v Americe, Federální rezervu (Fed; Ústřední banka). Ve snaze získat si veřejnou podporu nestydatě prohlašují, že Centrální banka udrží inflaci a depresi na uzdě, i když celý účel banky - manipulace s oběživem - závisí právě na tom.

Kongresman Charles Lindbergh prohlásí 23. prosince o schvalovacím aktu Federální rezervy:

"Akt umožní založit nejgigantičtější trust na světě. Pokud prezident zákon schválí, bude legalizována neviditelná vláda peněžní moci...Co do rozměrů největší zločin všech dob je podmíněn vznikem této banky a jejich účtů."

Je důležité si uvědomit, že Fed je soukromou společností a tudíž není ani „federální" ani „rezervní". Střízlivé předpoklady příjmů nepřesahují sto padesát bilionů dolarů ročně, avšak banka nikdy v minulosti nezveřejnila své účty. Nedávno vypluly napovrch důkazy o skutečných vlastnících Federální rezervy, kterými jsou:

Londýnská Banka Rothschildů Hamburg ská Warburg Banka Berlínská Banka Rothschildů Lehman Brothers v New Yorku Bratři Lazardové v Paříži Kuhn Loeb Bank v New Yorku Banky Israel Moses Seif v Itálii Goldman, Sachs v New Yorku Warburg Bank v Amsterdamu Newyorská Chase Manhattan Banka. Všechny jsou bankami Rothschildů.

1914: Vypukla První světová válka. Na válečné výdaje půjčují Němcům němečtí Rothschildové, Britům britští Rothschildové a Francouzům francouzští Rothschildové.

Rothschildové dále získávají kontrolu nad třemi evropskými zpravodajskými agenturami: Wolff (zal. 1849) v Německu, Reuters (zal. 1851) v Anglii a Havas (zal. 1835) ve Francii.

Rothschildové prostřednictvím agentury Wolff vyvolají v Německých válečný zápal. V té době se v médiích objevují jen zřídka, jednoduše proto, že je vlastní.

1915: Islámská, Osmanská vláda v Turecku je svržena zednářskými židovskými socialisty, kteří se klamně nazývají "Mladí Turci". Vyústěním situace je Židy vedená genocida dvou milionů křesťanských Arménů. Mnoho z nich je mučeno a jsou jim useknuty ruce. Podle britského konzula bylo useknutých končetin tolik, že jimi bylo možné dláždit silnice. Následkem revoluce se chopí vlády muž, známý jako Mustafa Kemal Ataturk, alkoholický „krypto Žid", který zavede v Turecku diktaturu.

1916: Čtvrtého června je prezidentem Wilsonem jmenován do Nejvyššího soudu Louis Dembitz Brandeis, aškenázský Žid. Je to protislužba za úhradu výkupného Samuelem Untermyerem o tři roky dříve. Soudce Brandeis je mimochodem od roku 1914 zvoleným šéfem Výkonného výboru pro Sionismus.

První světová válka je ve své polovině. Německo vítězí díky tomu, že je Rothschildy podporováno více než Francie, Itálie a Anglie. Rothschildové nemají zájem podporovat ruského cara, který je samozřejmě na stejné straně jako Francie, Anglie a Itálie.

Pak se stane podstatná událost. Dvanáctého prosince Německo nabízí Británii příměří bez požadavku placení reparací, přestože válku vyhrává a žádný britský voják nevstoupil na jeho území. Rothschildové dělají, co mohou, jen aby Britové příměří neakceptovali, protože si od naplánované války slibují více.

Proto v době, kdy Britové zvažují nabídku Němců, posílá agent Louis Brandeis sionistickou delegaci z Ameriky do Británie, aby slíbila vstup Spojených států do války na straně Britů, podmíněný britským souhlasem postoupení Palestiny Rothschildům.

Rothschildové chtěli Palestinu k zajištění velkolepých obchodních zájmů na Východě. Chtěli také vlastní stát společně s vojenskou silou, kterou mohli při ohrožení jejich úmyslů použít jako agresora vůči jiným státům.

Britové následně souhlasí ve věci Palestiny a Sionisté o tom z Londýna informují své americké protějšky. Počínaje tímto okamžikem všechny hlavní americké noviny, které byly dosud proněmecké, rozbíhají propagandu ke zmanipulování mínění Američanů proti Němcům, zprávami typu: Němečtí

vojáci zabíjejí sestry Červeného kříže či Němečtí vojáci mrzačí děti.

Woodrow Wilson je znovuzvolen americkým prezidentem. Vítězí pod heslem "Zvolte znova muže, který vaše syny do války nepošle."

1917: Rothschildovský stroj na válku pracuje kvůli německé nabídce příměří na plné obrátky. Média šíří protiněmeckou propagandu po Americe a prezident Wilson opouští pod nátlakem soudce Nejvyššího soudu, Louise Dembitze Brandeise, svůj slib daný voličům. Šestého dubna Spojené státy vstupují do První světové války. Rothschildové za svůj slib - vtažení USA do války - požadují písemné potvrzení Britů, že dodrží svou část obchodu. Britský ministr zahraničních věcí, Žid Arthur James Balfour, proto napíše dopis, obecně známý pod názvem "Balfourova deklarace," který je zde otištěn:

Wlinisterstvo zahraničí, Druhý listopad, 1917

Drahý Lorde Rothschilde,

S velkým potěšením vám jménem vlády jejího Veličenstva vyslovuji sympatie s aspiracemi židovských Sionistu, které byly předloženy a schváleny kabinetem. Vláda jejího Veličenstva je příznivě nakloněna myšlence založení státu v Palestině coby domova židovského lidu, a vyvine maximální úsilí k umožnění dosažení tohoto dle. Je však nutné výslovně uvést, že existujícím nežidovským komunitám v Palestině nesmí být způsobena žádná újma co se občanských a náboženských práv týče, jakož i respektování politického statutu, jaký požívají Židé v jakékoliv jiné zemi. Budu vám vděčný, když tuto deklaraci dále předložíte Sionistické federaci.

S úctou váš Arthur James Balfour

Rotschildové přikazují židobolševikům, aby vykonali popravu cara Mikuláše a celé jeho rodiny, přestože když car abdikoval už druhého března. Prostřednictvím toho chtějí získat vládu nad zemí a také se pomstít caru Alexandru I. za zmaření plánu s veto vlády na Vídeňském kongresu v r.1815 a také caru Alexandru II: za to, že se spřáhl s Abrahamem Lincolnem v r. 1864. Mimořádně důležité pro ně bylo zmasakrovat celou rodinu včetně žen a dětí, aby bylo učiněno zadost slibu, který učinil Nathan Mayer Rothschild roku 1815. Tento zločin měl ukázat přesilu a vzdor Židů vůči zbytku světa.

Oscar Callaway, kongresman Spojených států informuje kongres, že společnost J. P. Morgan je předsunutý voj Rothschildů, který se zmocnil amerického sdělovacího průmyslu.

V březnu 1915 tvořily zájmy J.P. Morgan produkce oceli, loďařství a střelný prach. Najednou jejich přidružené organizace vyšvihly do světa novin dvanáct mužů a pověřily je založit nejvlivnější noviny ve Spojených státech, které by ovládly obecnou podobu denního tisku...

Zjistili, že potřebují koupit jen pětadvacet největších redakcí. Dosáhli dohody. Byla zakoupena práva a novinová politika. Do každé redakce dosadili editora, aby pečlivě dohlížel nad přípravou informací, týkajících se otázek pohotovosti, války, finanční politiky a dalších zpráv národní a mezinárodní povahy, odpovídající zájmům kupujících."

1918: Necelý rok po bolševické revoluci začíná být zřejmý skutečný smysl komunismu: ukrást majetky lidí (obzvláště Rothschildy preferované zlato) ve jménu státu, který nyní ovládají Rothschildové a spravují Židé. Tomu nasvědčuje i

petrohradský telegram, otištěný v New York Times z 30. ledna:

"Političtí komisaři vyhlásili nařízení o výhradním právu státu na zlato. Kostely, muzea a jiné veřejné instituce jsou povinny odevzdat své zlaté předměty k dispozici státu. Také soukromé zlaté předměty musí být předány do jeho rukou. Informátoři obdrží jednu třetinu hodnoty předmětů."

V březnu Lenin přednesl prohlášení proti antisemitismu, které zaznamenal na fonograf a nechal putovat po celé zemi. Byla to součást masivní kampaně k potlačení buržoazního, kontrarevolučního hnutí proti Židům.

V dubnu London Times díky svému korespondentovi v Rusku, Robertu Wiltonovi, otiskly tabulku, ukazující etnickou strukturu 384 politických komisařů nové ruské vlády. Tvořili ji: dva černoši, třináct Rusů, patnáct Číňanů, dvaadvacet Arménů a více než tři sta Židů. Dvě stě šedesát z těchto Židů přišlo do Ruska ze Spojených států díky pádu imperiální vlády. Rektor Wisconsinské Univerzity, Charles R. Van Hise, předává Wisconsinskému Státnímu shromáždění a Lize za posílení míru proslov, nazvaný "Založení Nového světového pořádku." Prohlašuje v něm mimojiné:

"Svět se stal jednotným a žádný jeho člen už nemůže jednat nezávisle na ostatních. Všichni členové musejí vystupovat společně a to je možné jen prostřednictvím formálních ujednání."

1919: V lednu jsou zavražděni Žid Karl Liebknecht a sefardská Židovka Rosa Luxemburgová, kteří se pokusili provést další Rothschildy podporovaný puč, tentokrát v Berlíně.

Osmnáctého ledna je ve Versailles zahájena mírová konference o válečných reparacích, které musí Německo zaplatit vítězným mocnostem, jako důsledek porážky v První světové válce. Delegace sto sedmnácti Židů, vedená aškenázským Židem Bernardem Baruchem (který před výborem amerického kongresu prohlásil:

"Mám větší moc, než měl za války jakýkoliv jiný muž" přichází s tématem slíbené Palestiny. Němci náhle pochopí, proč proti nim Amerika vytáhla do boje, a že se tak stalo kvůli Rothschildům.

Němci přirozeně cítili, že byli zrazeni svým židovským obyvatelstvem. Příčinou toho byla zejména skutečnost, že až do chvíle, kdy Rothschildové uzavřeli svůj pakt s Británií, Německo patřilo k nejvstřícnějším zemím vůči Židům - německý Edikt o emancipaci z roku 1822 zaručoval Židům v Německu všechna občanská práva, které měli sami Němci. Německo bylo také např. jedinou zemí, která nezavedla vůči Židům restrikce, naopak jim poskytla azyl, když selhal komunistický puč v roce 1905.

V neposlední řadě je třeba si uvědomit, že Palestina sice byla uznána domovem Židů, avšak Britové ji Rothschildům předali do rukou s tím, že zůstane pod britskou správou (Jakoby snad Británii samotnou neovládali Rothschildové).

V té době tvořilo palestinskou populaci méně než jedno procentu Židů. Zajímavé je, že hostitelem mírové konference ve Versailles byl její židovský boss, baron Edmond de Rothschild.

Emile Joseph Dillon ve své knize "Vnitřní příběh Mírové konference" jasně tvrdí: "Ačkoliv to bude pro některé čtenáře překvapivé, neubírá to nic na skutečnosti, že značná část delegátů konference věřilo, že za skutečným vlivem

anglosaských států mojí Židé...Podoba, do které byly závěry konference vrženy, postihuje země, kterých se dotýká a které na ni pohlížejí jako na fatální pro stav míru ve Východní Evropě: Napříště budou světu vládnout anglosaské státy, kterým zase vládnou židovské elementy."

Rothschildové tuto konferenci využili i k zisku Němci vlastněných práv na palestinské železnice, které jim daly kontrolu nad národní infrastrukturou.

Třicátého května se v pařížském Hotelu Majestic koná vedlejší setkání mírové konference, kterému také předsedá baron Edmond de Rothschild. Je na něm dohodnuto, že bude založena organizace, která bude doporučovat (vést) kroky vlád.

Organizace dostane jméno "Institut pro mezinárodní záležitosti (Institute Of International Affairs)" a postupně se vyvine ve dvě větve - britský "Královský ústav mezinárodních vztahů (Royal Institute Of International Affairs; RHA)" - v roce 1920, a jeho americký protějšek, Radu pro zahraniční vztahy (Council On Foreign Relations ;CFR)" roku 1921. Obě instituce jsou ovládány Rothschildy.

Rothschildové konečně využijí Versailleskou mírovou konferenci i pro zahájení jejich druhého zřejmého pokusu o světovou vládu, který prosadí pod záminkou ukončení všech válek. Nazvou jej „Společnost národů".

Společnost národů však naštěstí nebude přijata určitým počtem zemí a její vliv se zvolna vytratí, ale než se tak stane, prohlásí budoucí prezident Světového sionistického kongresu, Nahum Sokolow:

"Společnost národů je židovská idea. Vytvořili jsme ji po pětadvaceti letech boje."

Devětadvacátého března přinášejí Londýnské Times o Bolševicích v Rusku:

"Jedním z nejkurióznějších rysů bolševického hnutí je vysoké procento ne-ruských členů v jeho vedení. Z dvaceti až třiceti komisařů centrálního aparátu hnutí jsou tři čtvrtiny Židé."

Jak už bylo řečeno, Rothschildové Rusy nenávidí, protože jim nedovolili vybudovat v jejich zemi centrální banku. Rothschildové proto rekrutovali skupiny židovských špehů, které vyslali do Ruska, aby získali podporu pro svou revoluci ve jménu obyčejných lidí. Ve skutečnosti však Rusko ovládly Rothschildy řízené židovské elity. Jeden z prominentních židovských špehů, Lev Trocký, dokonce při svém pobytu ve Vídni hrával šachy s baronem Rothschildem.

Tito špehové si volili ruská jména přesně v duchu klamavé, dlouhotrvající krypto-židovské tradice. Například Trocký byl vůdce první skupiny a jeho pravé jméno bylo Bronstein. Skupiny byly vysílány do oblastí Ruska, aby podněcovaly vzpouru a rebelii.

Tisk Jewish Post International Edition s datem 24.ledna 1991 potvrzuje, že Lenin byl Žid. Narodil se jako Vladimír Iljič Uljanov a své židovství ukrýval. Na jedné nahrávce Lenin tvrdí:

"Založení centrální banky je z devadesáti procent otázka zkomunizování národa."

Tito židovští, Rothschildy financovaní Bolševici v průběhu dějin vyvraždí šedesát milionů křesťanských a nežidovských národů na Sověty ovládaném území. To potvrzuje ve své knize Souostroví Gulag i spisovatel Alexandr Solženicyn. Ve druhém svazku tvrdí, že vytvořili a spravovali systém

koncentračních táborů, kde skončily životy milionů lidí. V knize na straně 79 dokonce jmenuje strůjce tohoto nejstrašnějšího stroje na smrt v dějinách světa: Aron Solts; Jakov Rappoport; Lazar Kogan; Matvěj Berman; Genrich Jagoda a Naftalij Frenkel. Všichni čtyři byli Židé. V roce 1970 je Solženicynovi udělena Nobelova cena za literaturu.

George Pitter-Wilson je autorem článku v dubnovém čísle London Globe, který obsahuje následující definici bolševismu:

"Bolševismus je vyvlastněním křesťanských národů světa do té míry, že žádný kapitál již nezůstává v křesťanských rukou a svět je díky tomu držen na uzdě spojenými silami Židů."

Třiadvacátého července Scotland Yard informuje amerického ministra zahraničí Následujícím:

"Máme definitivní důkazy o tom, že Bolševikové jsou mezinárodní hnutí, řízené Židy. Mezi vůdci v Americe, Francii, Rusku a Anglii probíhá komunikace se soustředěným zaměřením na společný program."

Noviny Saturday Evening Post z devatenáctého června citují britského ministerského předsedu Billyho Hughese:

"Montefiorové si zabrali Austrálii sami pro sebe: od Tasmánie po New South Wales neexistuje jediné naleziště zlata nebo jediná ovcí farma, která by jim nehradila obrovské sumy. Montefiorové jsou skutečnými vlastníky kontinentu, jaký smysl má být bohatým národem, když všechno bohatství je v rukou německých Židů?"

Banka N. M. Rothschild & Sons' získává trvalou roli v určování každodenní světové ceny zlata. Ta se ukazuje

denně v kancelářích londýnského City, vždy v 11:00, ještě v roce 2004.

1920: Winston Churchill (jehož matka, Jenny (Jacobson) Jerome byla Židovka - což znamená, že se na něj vztahovalo izraelské přistěhovalecké právo) napsal tento novinový článek z páté strany Illustrated Sunday Herald, datovaný 8. února:

"Někteří lidé Židy nenávidí a jiní zase ne; žádný přemýšlivý člověk ale nemůže popřít fakt, že jsou bezpochyby nejmocnější a nejpozoruhodnější rasou, jaká se kdy na světě objevila. Může být také pravdou, že se tato ohromná rasa v současnosti zabývá reálným procesem nastolení jiného systému filosofie a morálky, který je tak zlovolný jako Křesťanství laskavé a který, pokud nebude zmařen, zničí nenahraditelně vše, co Křesťanství učinilo možným....

Od dob Spartakových až k Weishauptovi, přes Karla Marxe, Trockeho (Rusko), Belu Kuna (Maďarsko; vlastním jménem Cohen), Rosu Luxembourgovou (Německo) a Emmu Goldmanovou (Spojené státy) je tato celosvětová konspirace - snaha o svrhnutí civilizace, rekonstituce společnosti na základě sevřeného vývoje, závistivé zlomyslnosti a nemožné rovnosti, neustále na vzestupu.

V tragédii francouzské revoluce rozhodně sehrála nepřehlédnutelnou roli. Byla hnací silou všech podvratných hnutí napříč devatenáctým stoletím a dnes se této skupině z podsvětí evropských a amerických velkoměst podařilo chytnout Rusy pod krkem a tím se stali prakticky nespornými pány obrovské říše.

Není nutné zveličovat význam, jakým se tato skupina podílela na vzniku bolševismu a vklad, který Ruské revoluci přinesli mezinárodní, zejména ateističtí Židé. Je určitě

obrovský a převyšuje ostatní. S významnou výjimkou Lenina (jehož původ byl posléze odhalen jako židovský, pozn. aut.) byla většina vůdčích postav Židé."

Vydání „American Hebrej" z desátého září přináší tvrzení:

"Bolševická revoluce v Rusku byla výplodem židovských mozků, projevem nespokojenosti Židů a naplněním židovských plánů, které mají za cíl stvořit nový světový pořádek. To, co se tak excelentně podařilo v Rusku díky židovským hlavám, jejich plánům a nespokojenosti se může stát díky stejnému úsilí a stejným praktikám realitou na celém světě."

H. A. Gwynne přispívá úvodem toho roku vydané knize "Příčina světových nepokojů (The Cause Of World Unrest)," ve kterém tvrdí:

"V dávnějších dobách stáli mezi masami a jejich vykořisťovateli králové, princové guvernéři a další....obecně řečeno, lidé byli chráněni oficiální autoritou před těmi, kdo je chtěli využívat. Dnes je všechno jinak a žijeme v éře, která vejde do dějin patrní jako éra vykořisťování lidí...

Tato kniha na svých stranách přináší pokus o rozpletení přediva konspirací, zkonstruovaných lidmi, jejichž hlavní cíl býval od počátku zničit totálně vše - krále, vlády a instituce - co stáli mezi nimi a lidmi, které chtěli „vytěžit"...

Hlavním nástinem obsahu knihy je ve zkratce skryté spiknutí, které bylo v průběhu několika století iniciováno převážně Židy, jejichž cílem bylo všemi prostředky vytvářet revoluce, komunismus a anarchii, které vyústí ve svého druhu despotickou světovou nadvládu.

V Británii jsou vydány „Protokoly siónských mudrců", které byly nejdříve uloženy roku 1905 v Britském muzeu. Dokument je nárysem dominance Židů nad světem a jeho text údajně opisoval náplň programu prvního Sionistického kongresu ve švýcarském Basileji v roce 1897.

Židé Protokoly okamžitě roznesou jako antisemitské, tvrdí, že jde o padělek, ale nejdou až tak daleko, aby je prohlásili za smyšlené. Vždyť jediný, postačující způsob, jak zjistit, zda je plán židovské světové dominance skutečný, je podívat se na důkazy a stanovit, zda Židé skutečně vládli světu či alespoň vyvíjeli snahy k dosažení takového stavu. Je k dispozici více než dost důkazů, které svědčí o pravdivosti tohoto tvrzení. Henry Ford se o Protokolech vyjádřil v roce 1921 v podobném duchu:

"Jediná věc, kterou o Protokolech řeknu je, že naprosto zapadají do toho, co se děje kolem nás. jsou šestnáct let staré, ale stále vystihují situaci na světě."

1921: Vychází kniha Nesty Webster, nazvaná "Světová revoluce anebo spiknutí proti civilizaci (World Revolution or the Plot Against Civilization)," ve které významná historická o Židech tvrdí:

"Od nejstarších dob byl Žid mezi bližními všech ras a vyznání znám jako vykořisťovatel Kromě toho se trvale projevoval nevděčně... Židé vždy ve všech státech postupně vytvořili element vzpoury."

Z příkazu Jacoba Schiffa zakládají aškenázští Židé Bernard Baruch a plukovník Edward Mandeli House Radu pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations; CFR). Schiff rozdal své příkazy ještě před svou smrtí v roce 1920, protože věděl, že organizace musí být v Americe nastavena tak, aby vybírala politiky loajální Rothschildovské konspiraci; i když

zformování Rady bylo dohodnuto již 30. května 1919 v pařížském hotelu Majestic.

Počáteční členská základna CFR ve Spojených státech zahrnovala přibližně tisíc lidí. Patřily do ní špičky prakticky všech průmyslových impérií Ameriky, veškeří mezinárodní bankéři se sídlem ve Spojených státech a vedení všech jejich daní nezatížených ústavů. V podstatě tedy všichni lidé, kteří poskytují kapitál pro kohokoliv, kdo chce vstoupit do kongresu, senátu nebo se stát prezidentem.

Prvním úkolem CFR bylo získat kontrolu nad tiskem. Toho se ujal John D. Rockefeller, který založil řadu národních magazínů včetně Life a Time. Rockefeller financoval Samuela Newhouse, Žida, aby skupoval a zakládal novinové řetězce po celé zemi a podporoval i dalšího Žida, Eugena Meyera, který bude vydávat Washington Post, Newsweek a The Weekly Magazíne.

Myšlenka kontroly tisku nespočívá pouze v cenzuře zpráv, které si Rothschildové nepřáli vidět na veřejnosti. Tisk je primárně vzdělávací nástroj, který zdůrazňováním určuje, jaké zprávy jsou pro veřejnost důležité a jaké nikoliv. Dokonalý příklad toho jsou noviny, kterým na titulních stranách vévodí příběhy o podvodech, celebritách nebo o čemkoliv, co se může stát hitem měsíce a přitom na vnitřních stránkách pohřbí malinkou notičku o blížící se válce, která může mít přímý nebo nepřímý vliv na každého z nás. Dalším příkladem je velký prostor, určený pro sportovní události na úkor zpráv.

CFR se také potřebovala zmocnit rozhlasu, televize a filmového průmyslu. Tento úkol si rozdělili mezinárodní bankéři z bank Kuhn Loeb, Goldman Sachs, Warburgs', a Lehmanns'. Židovská Encyclopaedica Judaica ma k tomu překvapivý záznam:

"Všechny velké hollywoodské společnosti s výjimkou United Artists byly založeny a řízeny Židy."

CFR konečně potřebovala kontrolovat, co se vyučuje na školách a to bylo svěřeno Carnegiům.

V Německu, kde mimochodem Židé požívali plných politických a občanských práv, učinil toho času Jacob Klatzkin, židovský ideolog politického sionismu, následující provokativní prohlášení, doufaje, že podkopá židovskou komunitu v Německu a přiměje Židy k odchodu do Palestiny:

"My, Židé jsme vetřelci...cizí lidé mezi ostatními...a netoužíme po tom, aby to bylo jinak. Žid nemůže být nikdy loajálním Němcem, a ať si kdo chce nazývá cizí zemi otčinou, není nikým jiným než zrádcem židovského lidu."

Roky 1924 - 1939

1924: Gruzinec Josef Stalin se stává předsedou vlády Sovětského svazu. Stalinovo skutečné jméno je „Džugašvili," a přeloženo z Gruzijštiny znamená "syn Žida." Za svého života měl Stalin tři manželky: Jekatěrinu Svanidze, Naděždu Allilujevu a Rózu Kaganovič; všechny byly Židovky. Zajímavé také je, že Stalin během svého úřadu schválil zákon, odsuzující kohokoliv usvědčeného z antisemitismu k smrti.

Desátého května je J. Edgar Hoover jmenován ředitelem Úřadu pro vyšetřování (Bureau Of Investigation; BOI) ze kterého se v roce 1935 stává Federální úřad pro vyšetřování (Federal Bureau Of Investigation; FBI). Hoover zůstal na postu ředitele až do své smrti v roce 1972. Byl to homosexuál a během určitého okamžiku své kariéry byl přistižen a vyfotografován při pohlavním styku s náměstkem ředitele FBI, Clydem Tolsonem, který byl jeho celoživotním druhem a po Hooverově smrti zdědil jeho majetek. Fotografie si objednala Liga proti pomluvám a hanobení (ADL) u Mafie, řízené židovským Donem Meyerem Lánským pro účely vydírání.

Maurice Samuel prohlašuje ve své knize „Vy ne-Židé (You Gentiles)" o svém národě:

"My, Židé, jsme ničitelé a zůstaneme jimi. Nic neuspokojí naše nároky a požadavky. Budeme navždy ničit, protože chceme vlastní svět jen sami pro sebe."

Od roku 1922 Samuel pracoval jako tajemník Chaima Weizmanna, vůdce Světového sionistického hnutí.

Ve vydání listu "The Jewish Courier" ze sedmnáctého ledna stojí:

"Židé možná převezmou řeč a zvyky země, ve které žijí, nikdy se ale nestanou součástí státotvorné složky populace."

Nesta Webster ve své právě vydané knize "Tajné společnosti a rozvratná hnutí (Secret Societies and Subversive Movements)" tvrdí o židovském náboženství:

"Koncepce Židů coby lidí, vyvolených k tomu, aby vládli světu, se zajisté zakládá na Rabínském judaismu... Židovská víra nyní spíše staví na Talmudu nežna Bibli."

Edmond de Rothschild zakládá Asociaci pro židovské osídlování Palestiny (Palestině Jewish Colonization Association; PICA), která získá více než sto pětadvacet tisíc akrů půdy. Na těchto pozemcích Rothschild založí spousty podnikatelských aktivit včetně položení základů izraelského vinařského průmyslu.

Prvního července, jakmile doktor Jaakov Jisrael Dehan opustil nemocnici Saarei Zedek v Jeruzalémě, byl sionistou Avrahamem Tahomi zavražděn. Atentát byl odplatou za jím zorganizované setkání delegace ortodoxních vůdců se skupinou arabských představitelů v čele s králem Abdullahem. Dr. Dehan byl iniciátor míru s domorodými arabskými obyvateli Svaté země, a jako takové byly jeho snahy pro sionisty nežádoucí.

1925: Vychází Židovská encyklopedie, konstatující existenci aškenázských Židů (představujících přibližně 90% tzv. světového Židovstva), s překvapivým zjištěním, že Ezau (také známo pod názvem Edom, viz Genesis 36:1), nyní reprezentuje současnou židovskou rasu. Na straně 42 pátého svazku stojí:

"Edom je moderní Židovství."

Devatenáctého března Northampton Daily Echo citují britského průmyslníka Waltera Cricka.

"Mezinárodně propojení Židé mohou snadno likvidovat prostřednictvím svých financí. Kontrola úvěrů není v této zemi v rukou Britů, ale Židů, což představuje největší nebezpečí, jakému kdy britské impérium muselo čelit."

Prvního dubna má Lord Arthur James Balfour, Žid a autor nechvalné známe Balfourovy deklarace, čestný proslov při slavnostním otevření Hebrejské university v Mount Scopus v Jeruzalémě. Putuje na turné po Palestině, kde ho židovská populace nadšeně zdraví, zatímco Arabové vítají černými vlajkami.

V London Morning Post ze třetího listopadu je zmíněno tvrzení George Bernarda Shawa, který mimochodem toho roku získal Nobelovu cenu za literaturu:

"Jsou to skuteční nepřátelé. Útočníci z Východu, Drúzové, barbaři, parazité z Orientu, jedním slovem Židé."

1926: N. M. Rothschild & Sons reřinancují celkový podzemní dopravní systém Londýna.
Žid David Sarnoff zahajuje vysílání prvního rádiového řetězce ve Spojených státech, službu společnosti RCA. Sarnoff se bude velmi významně podílet na vzniku barevné televize a vybuduje z NBC jednu ze tří největších televizních společností na světě.

Maurici de Rothschildovi se narodil syn, Edmond de Rothschild.

1927: "Jewish Tribune of New York," přicházejí osmadvacátého října s článkem, ve kterém stojí:

"Zednářství je založeno na judaismu. Odečtěte od Zednářského rituálu všechno judaistické
učení a co z něj zbude?"

Dobře známý rabbi Isaac Wise na toto téma prohlásil:

"Svobodné zednářství je židovským podnikem. Jeho historie, stupně, schůze, hesla a výklady jsou židovské od začátku až do konce."

1928: Žid William S. Paley zakládá společnost CBS Rádio, která jednou vyroste v televizní impérium s hodnotou mnoha bilionů dolarů.

Prvního června vyšel Rothschildy vlastněný žurnál "La Revue de Paris," který na straně 572 otiskl dopis Barucha Levyho Karlu Marxovi. Z něj je vybrán následující úryvek:

"Židovský národ se stane mesiášem. Rozpuštěním ostatních ras, odstraněním hranic, svržením monarchu a zavedením republiky, ve které budou Židé privilegovanými občany, dosáhnou světové nadvlády. V rámci tohoto „Nového Světového pořádku" zastanou děti Izraele všechny vůdčí pozice, aniž by se setkaly s opozicí. Vlády, sestavené z rozličných lidí, představujících republiky světa, padnou bez potíží do rukou Židů. Pro židovské pány pak bude velmi snadné zrušit soukromé vlastnictví a učinit z něj všudypřítomné státní prostředky. Tím bude naplněn slib Talmudu, který praví, že až přijde čas vykupitele, budou Židé držet bohatství světa ve svých rukou"

1929: Paul Warburg v dubnu rozesílá tajné varování svým přátelům, že se v průběhu roku chystá ekonomický kolaps a deprese celonárodních rozměrů (Warburg je ve službách Rotschildů). Není určitě náhodou, že většina biografií

wallstreetských gigantů, jako byli John D. Rockefeller, J. P. Morgan Jr., Joseph Kennedy, Bernard Baruch a další se podivují nad úžasnou intuicí těchto bankéřů, kteří se těsně před krachem úplně stáhli z burzy a všechna svá aktiva proměnili v hotovost nebo ve zlato.

Fed v srpnu omezuje peněžní zásobu, což bankéři a jejich přátelé dobře věděli dopředu. Čtyřiadvacátého října velcí newyorští bankéři vypovídají půjčky s výpovědní lhůtou čtyřiadvacet hodin. To znamená, že aby pokryli své půjčky, museli jak makléři, tak jejich zákazníci vrhnout na burzu své akcie, a to bez ohledu na cenu, za kterou byly vykupovány.

Následkem toho zažila newyorská burza kolaps a tento den vešel do dějin jako "Černý čtvrtek." John Kenneth Gailbraith uvádí ve své knize "Velký krach z dvacátého (The Great Crash 1929)" šokující prohlášení:

"Na vrcholu obchodní paniky pozval Bernard Baruch Winstona Churchilla do prosklenéhо návštěvnickéhо apartmá Newyorské burzy, aby byl svědkem paniky a demonstrace Baruchovy moci nad situací pod nimi."

Republikánský kongresman Louis T. McFadden, předseda Výboru pro bankovnictví a měnu mezi lety 1920 až 1931, zavilý kritik židovských bankéřů, jasně označuje viníka, když o katastrofě tvrdí:

"Nebyla to vůbec žádná náhoda, ale pečlivě připravený čin... Mezinárodní bankéři slídili po šanci, která by jim umožnila zavést sem zoufalé podmínky a vynořit se jako noví vládci všech."

Navzdory slibům o tom, jak bude chránit zemi před hospodářskou depresí a inflacemi, pokračovala Federální rezerva v utahování peněžní zásoby. V období mezi lety

1929 - 1933 banka zredukovala množství oběživa o 33%. Dokonce i Milton Friedman, nositel Nobelovy ceny za ekonomii, v rozhlasovém interview z ledna 1996 prohlásil:

"Za Velkou hospodářskou krizi je definitivně vinna Federální rezerva, která omezila množství oběživa o jednu třetinu v období let 1929 až 1933."

O pouhých několik týdnů po krachu zmizelo bohatství, rovnající se třem bilionům dolarů. Po roce to bylo již bilionů čtyřicet. Peníze samozřejmě nezmizely doslova, ale skončily na hromadě v rukou stále menšího a menšího okruhu lidí, jak bylo naplánováno. Příkladem je i Joseph P. Kennedy, otec Johna F. Kennedyho. V roce 1929 vlastnil jmění v hodnotě čtyř milionů dolarů, v roce 1935, díky největší ekonomické krizi v historii Ameriky, tvořilo jeho majetek již více než sto milionů dolarů.

Takový je smysl vzniku hospodářských krizí - vzít peníze z rukou většiny ve prospěch malé hrstky. Po události kolapsu odteklo mnoho milionů dolarů do zahraničí; jakmile se Velká hospodářská krize začala projevovat, byly vynakládány obrovské sumy peněz do rekonstrukce válkou postiženého Německa, jako přípravná fáze pro další Rotschildy připravený konflikt, Druhou světovou válku. Republikán Louis T. McFadden, předseda Domácího Výboru pro bankovnictví a měnu mezi lety 1920 až 1931 ve vztahu k tomu prohlásil:

"Německo padlo po První světové válce do rukou německých Mezinárodních bankéřů. Ti si jej koupili a nyní ho vlastní celé se vším všudy. Skoupili průmysl, zatížili hypotékou jeho území, kontrolují produkci a veškeré veřejné služby.

Mezinárodní němečtí bankéři dotovali současnou německou vládu a poskytli každý dolar z obnosu prostředků Adolfa

Hitlera, který jej použil ke své okázalé kampani proti vládě v čele s kancléřem Brueningem. Když se Bruening podřídil diktátu německých Mezinárodních bankéřů, otevřel tím Hitlerovi cestu k vládě nad německým národem...

Prostřednictvím Výboru Ted bylo do Německa napumpováno více než třicet bilionů dolarů z amerických zdrojů... Všichni z vás určitě slyšeli o investicích v Německu... moderní stavby, obrovská planetária, nová gymnázia, plavecké bazény, skvělé veřejné dálnice, vynikající továrny.

To vše za naše peníze a díky Výboru Ted, který do Německa napumpoval tolik bilionů dolarů, že se ani neopováží celkovou sumu vyčíslit..."

Peníze, přečerpané do Německa, měly zajistit jeho obnovu v rámci přípravné fáze k Druhé světové válce. Na jeho území proudily prostřednictvím německých bank Thyssen, které byly přidružené k bankovnímu domu Harriman z New Yorku, ovládaném Rothschildy.

1930: Rothschildové zakládají svou první "Světovou banku" Banku pro mezinárodní platby (BIS) ve švýcarském Basileji. Na stejném místě, kde se před třiatřiceti lety konal první Světový sionistický kongres.

Banku zakládají Charles G. Dawes (agent Rothschildů a viceprezident úřadu prezidenta Calvina Coolidge v letech 1925-1929), Owen D. Young (agent Rothschildů, zakladatel RCA a předseda General Electric od r. 1922 do r. 1939) a Hjalmar Schacht z Německa (Prezident Reichsbank).

O BIS se mezi bankéři mluvilo jako o "centrální bance centrálních bank"; bráno dnešní optikou, tak jako Mezinárodni měnový fond a Světová banka jednají pouze s vládami, jedná BIS pouze s ostatními centrálními bankami.

Všechna její jednání se pořádají tajně a účastní se jich vrcholní bankéři centrálních bank z celého světa. Např. bývalý ředitel Federální rezervy, Alan Greenspan dojížděl do ústředí BIS v Basileji desetkrát ročně na soukromá setkání.

BIS má také statut svrchované síly a je imunní vůči vládní kontrole. Shrnutí jejích výsad je uvedeno níže:

1) Diplomatická imunita pro její činitele a nedotknutelnost toho, co mají u sebe (tj. diplomatické kufříky).
2) Nulové zdanění všech transakcí, včetně výplat zaměstnancům
3) Imunita typu ambasád pro všechny budovy, nebo kanceláře BIS po celém světě, včetně Číny a Mexika
4) Nulový dohled nebo povědomí o operacích ze strany jakýchkoliv vládních představitelů, kteří nejsou prověření.
5) Osvobození od imigračních omezení.
6) Právo šifrovat jakoukoliv komunikaci všech typů.
7) Osvobození od veškeré právní jurisdikce, dokonce disponují vlastní policejní sílou.
Georgetownská profesorka a historická Carroll Quigley, okomentovala vznik banky ve své knize "Tragédie a naděje" z r. 1975:

"(Naplánované) síly finančního kapitalismu měly dalekosáhlý účinek, jehož cílem nebylo nic menšího, než vytvoření systému finanční světové nadvlády. V těch „správných" rukou měl systém zajistit dominanci nad politickým systémem každé země a světové ekonomiky jako celku. Systém měl být řízen ve feudálním duchu, s centrálními bankami jednajícími ve shodě, prostřednictvím tajných smluv, uzavíraných na častých mítincích a konferencích.

Centrálou systému se stala Banka pro mezinárodní platby ve švýcarském Basileji, která je bankou soukromou, vlastněnou

a řízenou světovými centrálními bankami, majícími povahu soukromých korporací.

Každá centrální banka hledala cestu, jak ovlivňovat vládu., .ať už svými schopnostmi kontrolovat státní úvěry, zahraniční výměnu peněz atd., to vše jako prostředek k ovlivnění úrovně ekonomické aktivity státu a spolupracujících politiků, vzápětí odměněných ekonomickým úspěchem ve světě obchodu."

Několik amerických senátorů pod vedením Henryho Cabota Lodge bojovalo proti začlenění Spojených států pod Banku. Nicméně, i když USA tuto „centrální banku světa" odmítly, federální rezerva stále vysílala své členy, aby se účastnili setkání ve Švýcarsku. To pokračovalo až do roku 1994, kdy byly Spojené státy do Banky pro mezinárodní platby oficiálně „zataženy".

1931: Dokumenty amerického ministerstva zahraničí vynášejí na světlo následující informace:

Nizozemský velvyslanec v Rusku, M. Oudendyke, informoval ve svém komuniké během Říjnové revoluce v roce 1917 vlády Velké Británie, Francie a Spojených států o hrozbě komunismu, který identifikoval jako veskrze židovský. Úryvek z jeho zprávy je zde:

"Nebezpečí je nyní tak obrovské, že je mou povinností upozornit britskou vládu i vlády ostatních zemí o skutečnosti, že pokud nebude Bolševismu v Rusku učiněna okamžitá přítrž, povede to k ohrožení světové civilizace. To není přehánění... Domnívám se, že nejvážnějším úkolem, který dnes před světem stojí, je boj s bolševismem. Podobně jako války, které běsní neustále, pokud nejsou zničeny již v zárodku, bolševismus zachvátí v té či oné podobě celou Evropu a celý svět. Komunismus je organizován a řízen Židy,

kteří nemají žádnou státní příslušnost a jejich jediný záměr je zničit existující světový stav pro své vlastní účely"

Jean Izoulet, přední člen židovské Alliance Israelite Universelle, prohlásil:

"Smyslem uplynulého století je, že dnes světu vládne tři sta židovských finančníků, všichni mistři svých lóží."

1933: Adolf Hitler se 30. ledna stává kancléřem Německa a vyhání Židy i komunisty ze všech vládních pozic. Je mimo jiné zajímavé, že počet Židů ve vládě se od konce První světové války zdvacetinásobil. Jako následek vyhnání pořádají Židé v červenci Světovou konferenci v Amsterdamu, na které požadují, aby Hitler vrátil Židům zpět jejich pozice.

Hitler odmítá, následkem čehož se Samuel Untermyer, aškenázský Žid, který vydíral prezidenta Wilsona a který je nyní hlavou americké delegace a prezidentem této konference, vrací do Spojených států, aby v rozhlase učinil prohlášení. Jeho přepis otiskly pondělní New York Times ze sedmého srpna 1933.

"...Židé jsou aristokraté světa...naše kampaň je ekonomický bojkot vůči veškerému německému zboží, dopravě i službám...To, co navrhujeme...je zorganizovat čistě ekonomický bojkot, který podkopá Hitlerův režim. Zničením exportního obchodu, na kterém jsou Němci závislí, je přivedeme zpátky ke smyslům... Všichni, i ti, kdo nejsou Židé, musejí odmítnout jednat se všemi obchodníky i prodavači, nabízejícími německé výrobky nebo upřednostňujícími dodávky zboží z Německa."

Dvě třetiny zásoby potravin muselo Německo dovážet, a to bylo možné jen díky výnosům z exportu, to znamená, že pokud Německo nemohlo vyvážet, dvě třetiny jeho

obyvatelstva byly odkázány hladovět, jelikož nabídka potravin pokryla pouze potřeby jedné třetiny.

Žide ve Spojených státech se bojkotu aktivně účastnili, protestovali před obchody a útočili na jakékoliv prodejny, nabízející produkty s nálepkou "Made in Germany." Obchody se zboží musely urychleně zbavit nebo riskovat bankrot.

Jakmile v Německu pocítili účinky bojkotu, začali Němci bojkotovat židovské obchody stejným způsobem, jako bojkotovali Židé německé produkty za oceánem.

Nacisté se Židy v Palestině spolupracovali, a to po celých příštích sedm let. Účel spolupráce byl v podstatě pro obě strany stejný: Židé v Palestině požadovali, aby se za nimi evropští Židé vystěhovali a nacisté zase chtěli Židy z Německa vypudit. Obě strany proto podepsaly smlouvu o přesídlení, známou pod názvem "Haavara," která umožnila přesun Židů a jejich kapitálu z Německa do Palestiny.

Následkem smlouvy emigrovalo do Palestiny šedesát tisíc Židů, přibližné 20% německého židovského obyvatelstva, kde v roce 1939 vytvořili celkových 15% obyvatelstva židovského původu. S sebou si vzali se souhlasem nacistického režimu majetky v hodnotě 40 milionů dolarů (přibližně 600 milionů dolarů dnešní hodnoty).

Podle United States Holocaust Memoriál Museum:

Počátkem roku 1939 již opustilo Německo přibližně 282 000 Židů a 117 000 Židů z anektovaného Rakouska. Do Spojených států jich emigrovalo 95 000, 60 000 do Palestiny a 40 000 do Velké Británie. Zbylých 75 000 se usadilo ve Střední a Jižní Americe, především v Argentině, Brazílii, Chile a Bolívii.

Více než 18 000 říšských Židů se uchýlilo do Shanghaie v Japonci okupované Číně. Na konci roku 1939 zůstává v Německu a Rakousku stále více než dvě stě tisíc Židů, zejména starší generace."

Zajímavé je, že všichni tito Židé, kteří dobrovolně opustili Německo dříve, než Druhá světová válka vůbec začala, budou pokládáni za „ty, kdo přežili holokaust," a kteří mají po skončení války nárok na odškodnění. Je to tak kvůli definici přeživších holokaust, která se vztahuje na:

"všechny Židy, žijících v zemi, která byla:

1) Pod nacistickým režimem;
2) Okupována nacisty;
3) Pod režimem nacistických kolaborantů, a rovněž se vztahuje na Židy, kteří museli před výše zmíněným režimem či okupací uprchnout"

Prezident Franklin Delano Roosevelt (sefardský krypto-Žid, vlastním jménem Rosenfelt) nařizuje, aby na nové dolarové bankovky byl umístěn motiv vše sledujícího oka společně s mottem "Novus Ordo Seclorum." Tento z latiny přeložený "Nový řád věků" je dnes obvykle znám jako "New World Order" (Nový řád světa).

Kromě toho President Roosevelt oficiálně šestnáctého listopadu uznává Stalinský, bolševický režim v Rusku, aniž by konzultoval s kongresem a navzdory protestnímu pochodu osmi tisíc Ukrajinců v New Yorku.

Roosevelt nikdy nepřizná svůj židovský původ, ale odtajní více než dost. New York Times ze 14. března 1935 citují jeho prohlášení:

"Je možné, že někteří z mých dávných předků byli Židé. Vše, co vím o původu mé rodiny je, že byli zřejmě potomky Claese Martenzena van Roosevelt, který pocházel z Nizozemí."

Židovský autor Bernard Joseph Brown připouští ve své knize "Kdo je vlastně Žid? Od Faraóna k Hitlerovi," že dnešní Židé nejsou Izraelité a nemají žádný nárok na území Palestiny.

Židovský básník Haim Nachman Bialik, široce uznávaný jako národní básník Izraele, prohlásí ve svém proslovu v Židovské univerzitě v Jeruzalémě z 11. května:

"Ne náhodou se Židé zabývali žurnalismem. V jejich rukou se z něj stala mocná zbraň, vysoce uzpůsobená k naplnění jejich potřeb v jejich válce o přežití."

1934: Horlivý sionista Vladimír Jabotinskij v lednu aktualizuje Untermyerův bojkot Německa tímto prohlášením:

"Boj proti Německu je už po několik měsíců veden každou židovskou komunitou, každou židovskou konferencí i organizacemi práce a každým Židem na světě. Je třeba zdůraznit, že podíl každého z nás je mimořádně důležitý.

Měli bychom zahájit duchovní i materiální válku celého světa proti Německu, které usiluje stát se znova silným národem a získat své ztracené území, včetně kolonií zpět. Ale naše židovské zájmy volají po úplném zničení Německa. Německý národ je pro nás, Židy, kolektivní i individuální hrozbou."

Jsou reformována pravidla švýcarských bank ohledně utajení, jejichž porušení mohlo pro zaměstnance vést až k odnětí svobody za vyzrazení bankovního tajemství. To vše

jako příprava pro Rothschildy projektovanou Druhou Světovou válku, v níž budou jako obvykle financovat obě strany.

Londýnský magazín New Britain ve svém vydání z 20. června publikuje prohlášení bývalého britského ministerského předsedy Davida Lloyda George:

"Británie je otrokem mezinárodního finančního bloku."

Tento článek rovněž obsahuje následující slova, která napsal lord Bryce,

"Demokracie nemá vytrvalejšího a zákeřnějšího nepřítele, než jsou peníze a moc. Otázky, týkající se Bank of England, jejího chování a cílů, nejsou vůbec v moci předsedy sněmovny."

Židovský spisovatel Samuel Roth ve své právě vydané knize "Židé musejí žít," o Židech prohlašuje:

"Náš největší hřích, jak v minulosti, tak i dnes, je parasitismus. Jsme lidé, jako supi se živící na práci a dobrých vlastnostech ostatních. Ale i přes naše chyby, nikdy bychom světu nezpůsobili velikou škodu, nemít náš duch tak zlé vůdce. Přiznejme si náš parasitismus!"

Umřel Edmond de Rothschild.

1935: Elizabeth Donnan vydala mezi lety 1930 až 1935 čtyřsvazkové dílo Ilustrativní dokumenty o historii obchodu s otroky v Americe." Kniha ukazuje, že Židé zcela dominovali obchodu s africkými otroky v Americe; nejméně 15 lodí, používaných k přepravě otroků bylo ve vlastnictví Židů, z nichž někteří měli jasné a úzké vazby na Rothschildy. Aby

nepadl stín podezření na Židy, tvořili posádku lodí i s kapitánem vždy nežidé.

Šestého listopadu Mao Ce-tung prohlásil:

"Veškerá politická moc pochází z hlavně pistole. Komunistická strana musí rozkazovat všem zbraním tak, aby zbraně nikdy nerozkazovaly straně."

Mezi lety 1948 - 1952 bylo v Číně pozatýkáno a vyhlazeno dvacet milionů politických disidentů, kteří se nebyli schopni hájit vůči komunistickému režimu a zákonům, tvořeným Maovými puškami.

Dr. Solomon Freehof tvrdí ve své jedenačtyřiceti stránkové brožuře "Rasa, národ nebo náboženství: Tři otázky, které Židé musejí zodpovědět o Židech
všeobecně:

"Chceme svět, ze kterého nadobro vymizí nacionalismus."

1936: S ohledem na nárůst antisemitismu v Německu uvádí Samuel Landman (toho času sekretář Světové sionistické organizace) ve své právě vydané "Velká Británie, Židé a Palestina" o vstupu Spojených států do První světové války:

"Skutečnost, že to byla židovská pomoc, která přivedla USA do války na straně spojenců, má od té doby v myslích Němců - a především nacistů - hořkou pachuť. To bezpochyby přispělo i důležitosti, kterou antisemitismus zabírá v nacistickém programu."

Třetího října je otráven republikánský kongresman Louis T. McFadder předseda Výboru pro bankovnictví a měnu mezi lety 1920 až 1931. McFadde přežil dva dřívější pokusy o

otravu a několikrát po něm stříleli. Byl jeden z nejzarytějších odpůrců Fedu a kriminálních praktik židovské kliky za ním.

1937: Ve své knize "Stalin, Trocký nebo Lenin", George Marlen uvádí:

"Kdyby se tok dějin nestočil směrem ke komunistickému internacionalismu, židovská rasa by byla odsouzena kzániku."

Jinými slovy říká, že Židé jsou zcela zodpovědní za vznik komunistického internacionalismu, a pokud by se svět neobrátil k Novému světovému řádu židovského, komunistického internacionalismu, pak by židovská rasa zanikla. Zajímavý je, že internacionalismus je v podstatě raným předchůdcem globalizace.

Jiný spisovatel, Angličan William Joyce, byl natolik znechuceny britskou podřízeností vůči Židům, že ještě před Druhou světovou válkou uprchl do Německa, odkud se v rozhlasovém programu snažil vybudit britský národ proti nepříteli v jejich středu:

"Británie a Německo se mohou spojit, a zejména za pomoci Itálie vytvořit nedobytnou pevnost, schopnou čelit bolševismu a mezinárodní financím - dvojí to židovskou zbraní... Mezinárodní finance ovládají mocní židovští lichváři; komunismus je propagován židovskými agitátory, kteří jsou v zásadě totožní s mocnými kapitalisty jejich rasy, toužícími po novém uspořádáni světa, které, samozřejmě zajistí univerzální svrchovanost pouze jedné, jediné celosvětové rase."

To potvrzuje i renomovaný historik Hilaire Belloc, jehož prohlášení otiskly Weekly ze 4. února:

"Organizace a řízení celosvětové komunistické propagandy je v rukou židovských agentů. Každému člověku, který neví či popírá, ze bolševické hnutí v Rusku je "židovské," mohu pouze říci, že se stal obětí dezinformace našeho odsouzeníhodného tisku."

Profesor A. Kulisher, Žid, v tomto roce vyzývá, aby se prioritou světového Židovstva stala genocida Němců, když tvrdí:

"Německo je nepřítelem Židů a jako takové musí být pronásledováno se smrtící nenávistí. Cílem judaismu je dnes nemilosrdná kampaň proti celému německému obyvatelstvu a úplné zničení tohoto národa. Požadujeme úplnou blokádu obchodu, zastavení dovozu surovin a zavedení odvetných opatření proti každému německému muži, ženě i dítěti."

Daily Express z osmadvacátého dubna přinesly článek, ve kterém se novinář W. Hickey ptá sedmadvacetiletého lorda Victora Rothschilda, kde se hodlá usadit poté, co mu vypršela nájemní smlouva jeho sídla na Piccadilly Odpověď byla velice prorocká:

"Asi nikde, zatím nevím, rozhodnu se každopádně až po válce..."

Dva a půl roku před vypuknutím Druhé světové války už pochopitelně věděl, že válka přijde. Třicátého října prohlásil kontradmirál Henry Hamilton Beamish před shromážděním v New Yorku:

"Slovo „antisemitský" bylo vynalezeno v roce 1848 Židy, aby se uchránilo používání slova „Žid"... Vyzývám vás všechny, buďte přesní - nazývejte je Židy. Není nutné se v této otázce chovat choulostivě. V této zemi jim musíte čelit, i když zde mohli žít spokojeně. Byl jsem tady před

sedmactyriceti lety; naše dveře jim byly otevřeny dokořán a Židé zde měli naprostou svobodu. Teď vás za to mají absolutně po krk."

1938: Prvního ledna Nesta Webster vydává svou knihu "Německo a Anglie," v níž uvádí:

"Anglii už nevládnou Britové. Jsme pod neviditelným diktátem Židů - diktátem, který můžeme cítit ve všech sférách života."

Sedmého listopadu spáchal Žid Herschel Grynszpan úspěšný atentát na Ernsta vom Ratha, diplomata německé ambasády v Paříži, v prosinci Sir Oswald Mosley pronesl odhalující prohlášení o tvrzeních, že Židé začínají být v Německu perzekvovaní:

"Předpokládejme, že by všechna ta tvrzení byla pravda... dejme tomu, že je to skutečnost, že bylo s menšinami v Německu zacházeno tak, jak tvrdí noviny... byl by to však nějaký důvod pro Británii, aby ve válce s Německem ztratila miliony životů? S kolika menšinami v kolika zemích bylo od války špatně zacházeno, a to bez jakéhokoliv protestu ze strany tisku nebo politiků?... Proč to byli ze všech postižených vždy pravé Židé, kvůli kterým jsme měli vést válku s dotyčnou zemí? Pravdivá je jediná odpověď... a sice, že židovské finance a Židy kontrolovaný tisk dnes ovládají politický systém Británie. Pokud budete kritizovat Židy doma, pak vám hrozí kriminál. Pokud se někdo dotkne Židů v cizině - hrozí mu válka."

Rabín Stephen Wise, předseda Amerického židovského kongresu i Světového židovského kongresu, vznáší své očekávání loajality domácích Židů k jeho domovině, když na shromáždění v New Yorku poznamená:

"Nejsem americký občan židovské víry. Jsem Žid a jsem Američan, jsem Američanem 63/64 svého života, ale Židem jsem více než tisíc let. Hitler má v jedné věci pravdu - nazývá Židy rasou a my skutečně jsme rasa."

1939: I.G. Farben, přední výrobce chemikálií na světě a největší německý producent oceli, razantně zvyšuje výrobu. Zvýšení produkce se téměř výhradně nese ve jménu zbrojení a přípravy Německa na Druhou světovou válku.

Tato společnost je vlastněna Rothschildy a v budoucnu bude využívat otrocké práce Židů a jiných pronásledovaných skupin v koncentračních táborech. I.G. Farben dokonce vyráběl Cyklon B, plyn, kterým nacisté vyhlazovali Židy.

Hitlerovi se od jeho nástupu vynikajícím způsobem daří pozvednout ekonomickou úroveň Německa. Dosáhl toho radikálním rozchodem s židovskými mezinárodními bankéři a barterem - obchodní směnou přebytkového německého zboží za přebytkové zboží jiné země, aniž by na jedné straně vznikalo zadlužení.

Hitler, stejně jako Abraham Lincoln před ním, prostě nechal vydat peníze, které byly zapotřebí orgánům německé vlády, podpořené produktivitou německé pracovní síly, a nedal na prázdné sliby židovských mezinárodních bankéřů, kteří v zemi bez dluhu nemohli fungovat.

Prostřednictvím této politiky se v Německu podařilo znovu obnovit sociální a duchovní život jeho obyvatel. Zjednodušeně řečeno, pokud jste schopni pomoci svým lidem, lidé na oplátku pomohou vám, protože jsou rádi, že jsou respektovaní a tím pádem respektují sebe navzájem. Jakmile začalo Německo fungovat ve prospěch Němců a nikoli židovských bankéřů, jeho obyvatelé z něj byli schopni

během sedmi let vybudovat nejvíce prosperující stát v Evropě.

Příklad, jak toho Hitler dosáhl, zaznamenal William Gayley Simpson ve své knize "Kudy, člověče Západu? (Which Way Western Man?)" z roku 1978:

"Německému sedlákovi, který byl na pokraji naprostého zruinování, se od státu dostalo čestné příležitosti podílet se na zásobování národa potravinami, jeho pozemky byly osvobozeny od sevření židovských lichvářů a byla přijata opatření, aby se zajistilo, že jeho majetek, předáván z otce na syna, zůstane natrvalo ve vlastnictví rodiny."

Židé to tak nemohli nechat být, protože věděli, že by to znamenalo konec jejich dluhy ovládaného peněžního systému. Proto skutečně toho roku vypukne Druhá světová válka. Peněžní systém válku samozřejmě přežije, protože ta je jen o jediné věci. Válka nem spor mezi Německem a spojenci, je to válka mezi Německem a mocí židovských peněz, které ovládají spojenecké vedení a využívají je a jejich média k nenávistné propagandě vůči Němcům mezi spojeneckým lidem.

Dvaadvacátého května, konzervativní poslanec za Oldham, Anthony Crossley, pronesl v Dolní sněmovně v důsledku židovského pronásledování Arabů v Palestině:

"Tuším, že na tomto místě dosud ještě nezazněla debata, která by mluvčímu Arabů umožnila vysvětlit jejich stanovisko, pohledem jeho krajanů a jeho země...

Parlament nemá jediného arabského člena. Není zde žádný arabský zmocněnec, působící přímo na členy parlamentu. V této zemi není ani žádná arabská kontrola tisku. V Timesech je takřka nemožné dočíst sepro-arabského názoru.

V City tuším není žádný arabský bankovní dům, kontrolující obrovské sumy financí. Není zde arabská cenzura veřejných prohlášení v novinách. Neexistují zde ani arabští ex-koloniální tajemníci, kteří by během vládního jednání jeden po druhém vystupovali a hřímali o chybách, které se v minulosti staly.

Konečně, a chci, aby zejména koloniální tajemník věnoval tomuto bodu zvláštní pozornost: zítra má proběhnout noční rozhlasové vysílání, kterého se účastní právě on, reprezentující stanovisko vlády, dále člen za volební obvod Don Valley, zastávající zjevně sionistická hlediska, a člen za obvod Carnarvon Boroughs podporující sionistický postoj. Nebude tam jediný zástupce Arabů, který by obhajoval jejich názor."

Anthony Crossley vstoupil brzy po vypuknutí Druhé světové války do řad britských ozbrojených sil a patnáctého srpna, necelé tři měsíce poté, byl zabit v akci na pobřeží Dánska.

Roky 1940 - 1961

1940: Hansjurgen Koehler ve své knize "Uvnitř Gestapa (Inside The Gestapo)," uvádí o Marii Anně Schicklgruberové, babičce Adolfa Hitlera:

"Mladá dívka, která přišla do Vídně, se záhy stala služkou v sídle Rothschildů... se kterým byl pravděpodobně spojen i Hitlerův neznámý dědeček."

To samé opakuje i Walter Langer ve své knize "Hitlerova duše (The Mind Of Hitler)," ve které tvrdí:

"Hitlerův otec Alois Hitler byl nemanželský syn Marie Anny Schicklgruberové..., která otěhotněla při svém pobytu ve Vídni. V té době pracovala jako služka v dome Barona Rothschilda. Jakmile se to její rodina dověděla, okamžitě byla poslána zpět domů,... kde se narodil Alois."

Domněnka, že by mohl být Hitler nelegitimním synem barona Rotschilda zní směšně, i když nelze popřít, že jedním z hlavních Hitlerových úspěchů byla emigrace Židů do Palestiny, tedy také jedna z hlavních priorit Rothschildů. Rothschildové věděli, že země není bez obyvatel možná. Kromě toho propaganda, kterou Židé rozvinuli v souvislosti se Druhou světovou válkou, posílila Rotschildovský program židovského šovinismu mnohem významněji, než jakákoliv jiná událost v historii.

William Joyce, žijící v dobrovolném německém exilu, toho roku vydává knihu "Soumrak nad Anglií (Twilight Over England)," ve které tvrdí o židovském charakteru:

"Hlavní charakteristiky židovské rasy jsou: neústupný materialismus, nadání pro obracení mystiky ve skutečnost,

naprosté pohrdání jinými národy a bezohlednost vůči právům jiných lidí, chytrost, spočívající ve schopnosti nápodoby a improvizace, neúcta vůči všem povoláním, které nepřinášejí obrovské zisky; na druhé straně nesmírné nasazení v generování peněz, vysoká oddanost vlastní rodině a komunitě, naprostá víra v moc korupce, vynikající schopnost intrikovat a až patetická neschopnost porozumět myšlenkám vyšších ideálů. O všech těchto rysech by bylo možno popsat stohy papíru; bude ale zcela stačit popsat vyplývající tendence:

1) „Neschopnost" nevytvářet stát ve státě.
2) Naprostá neschopnost nahlížet na své hostitele jako na rovnoprávné partnery.
3) Předurčená specializace na všechny oblasti, přinášející vysoké zisky, jinými slovy kapitalismus, obzvláště finance, obchodování a směna na rozdíl od produktivních odvětví. Odborný výkon, prováděný buď za účelem zisku.
4) Přirozený sklon využívat sociální a ekonomický rozvoj za účelem zisku politické moci.
5) Příšerný strach z nacionalismu jakožto faktoru, který by chtěl upozornit na rysy jejich rasy a odhalit jejich operace.
6) Záměrné znehodnocování kulturních norem zemí jejich dočasného pobytu.
7) Soupeření s indoevropskými rasově-etnickými skupinami (Arijové), kteří narozdíl od nich nepožadují více než to, co sami nutně potřebují.

Zdá se, že tyto závěry Židy vystihují ve všech zemích, které obývají."

1941: Prezident Roosevelt „zatahuje" Spojené státy do Druhé světové války tím, že už nadále odmítá Japonsku prodávat železný šrot a ropu. Japonsko je uprostřed války s Čínou a ví, že bez těchto surovin nebude schopné ve válce pokračovat. Roosevelt si zase uvědomuje, že tento

ekonomický bojkot přivolá japonský útok na USA, což se vzápětí potvrdí v Pearl Harboru.

Je zajímavé, že se Roosevelt ještě v roce 1939 pokoušel navézt Státy do války v Evropě, aby vyhověl Židům v USA a zbytku světa, ale když jeho plán selhal, věděl, že musí použít jinou taktiku. Ta se, pochopitelně, projevila tím, co se odehrálo v Pearl Harboru.

Sir Josiah Stamp, ředitel Bank of England v období 1928-1941, pronesl v souvislosti s bankovnictvím:

"Moderní bankovní systém vytváří peníze z ničeho... Bankovnictví je asi ten nejúžasnější trik, jaký kdy kdo 'vymyslel, i když bylo počato ve zločinu a zrozeno v hříchu. Bankéřům patří svět. Vemte jim ho, a oni si jediným tahem pera vytvoří tolik peněz, že si ho koupí celý hned zpátky...

Vemte bankéřům jejich moc vytvářet peníze a všechna obrovská bohatství (jako je mé vlastní) zmizí, a hned se na světě bude žít lépe. Ale pokud chcete zůstat otroky bankovních ústavů a ještě za to platit, nechtě bankéře dál dělat svou práci."

1942: Prescottu Bushovi, otci a zároveň dědovi budoucích prezidentů USA, George Herberta Walkera a George W., je zabaven majetek v rámci "Trading With The Enemy Act" (aktu Obchodování s nepřítelem). Bush z Ameriky podporoval Hitlera, zatímco Němci na frontě zabíjeli americké vojáky. Je s podivem, že jej ani jeho rodinu zato nikdy nekritizovala Liga proti pomluvám (ADL).

Editorial Jewish Chronicle z osmého května se chvástal:

“Jsme ve válce s Hitlerem od prvního dne, kdy se chopil moci."

Skutečně, třetího prosince, Chaim Weizmann, prezident Světového židovského kongresu v New Yorku pronesl:

"Nepopíráme ani se nebojíme přiznat, že tato válka je válkou naší, vedenou za osvobození Židovstva... Silnější než všechny fronty dohromady je naše fronta, Židovská.

Nejen že poskytujeme válce veškerou finanční podporu, která ji udržuje v plném proudu. Nejen že zajišťujeme plnou propagandu, která je morální silou, ze které válka pramení. Záruka vítězství je převážně založena na oslabení sil nepřítele, na jeho likvidaci v jeho vlastní zemi, v místě odporu.

A především, jsme také trojským koněm v pevnosti nepřítele. Tisíce Židů žijících v Evropě představují hlavní faktor porážky našeho protivníka. Tam leží naše skutečná fronta, nejcennějšípodpora našeho vítězství."

Leonard Goldenson zakládá televizní sít ABC, a jako její předseda má na starost úspěch společnosti.

1943: Osmnáctého února pronese sionista Izaak Greenbaum, hlava Židovského záchranného výboru (Jewish Agency Rescue Committee) v řeči před Výkonnou sionistickou radou:

"Pokud bych byl požádán, abych z UJA (Spojená židovská výzva; United Jewish Appeal) uvolnil finance k záchraně Židů, řekl bych ne a opět ne" a pokračuje,

"Jediná kráva v Palestině má větší cenu než všichni Židé v Polsku!"

Toto prohlášení není překvapující, jelikož sionismus i nacismus měli podobné cíle, jak bylo již dříve uvedeno. Oba - ismy chtěly dostat Židy pryč z Německa; avšak sionisté neměli vůbec žádný zájem o Židy, kteří nechtěli odejít do Palestiny a tak zamýšleli, že jejich internace v koncentračních táborech bude „prospěšná" jako výstraha pro celosvětové Židovstvo, aby se uchýlilo do Palestiny, kterou sionisté označovali za jedinou zemi, kde Židé mohou být v bezpečí.

1944: Šestého listopadu je v Káhiře zavražděn britský vyslanec na Blízkém východě Lord Moyne dvěma členy židovské teroristické jednotky Sternova gangu, vedeného Jicchakem Samirem, budoucím předsedou izraelské vlády. Samir také stál ve stejném roce za pokusem o atentát na Harolda MacMichaela, Vysokého komisaře britského mandátu v Palestině.

Je zajímavé, že Samir také vedl další úspěšný atentát na zástupce Spojených národů na Středním východě, hraběte Folkea Bernadotteho, na kterého Samir a jeho terorističtí spolupracovníci pohlíželi jako na anti-sionistického kolaboranta, přestože se za Druhé světové války zasloužil o propuštění jedenadvaceti tisíc zajatců z německých táborů.

V Bretton Woods, New Hampshire, je s plnou účastí Spojených států schválen Mezinárodní měnový fond (MMF) a Světová banka (původně nazývaná Mezinárodní banka pro obnovu a rozvoj nebo IBRD - jméno "Světová banka" ve skutečnosti nebylo přijato do roku 1975).

Hlavními architekty Brettonwoodskeho systému a potažmo i MMF byli Hany Dexter White a John Maynard Keynes. Zajímavé je, že Harry Dexter White, který zemřel v roce 1946, bude 16. října 1950 v rámci zprávy FBI následně

identifikován jako sovětský špion, jehož krycí jméno bylo "právník."

Náplní MMF a Světové banky v podstatě bylo zopakovat ve světovém měřítku, co se podařilo zavedením Federálního rezervního aktu v roce 1913 ve Spojených Státech. Byl založen bankovní kartel, zahrnující centrální banky světa v soukromém vlastnictví, který postupně převzal moc diktovat úvěrové politiky bank všech národů světa.

Stejným způsobem Federální rezervní zákon posvětil vytvoření nové národní měny z moci úřední (tzv. „fiat currency") s názvem Federal Reservě Notes. MMF bylo uděleno oprávnění k vydání světových Fiat peněz zvaných "zvláštní práva čerpání" (Speciál drawing rights; SDR). Na členské národy byl nakonec vyvíjen tlak, aby učinili svou měnu plně směnitelnou za SDR.

MMF spravuje jeho rada, kterou tvoří buď vedoucí manažeři jednotlivých centrálních bank, nebo vedoucích jednotlivých národních finančních orgánů, které ovládají jejich centrální banky. Také moc nad hlasovacími právy v MMF dávají Spojeným státům a Spojenému království (Federal Reservě a Bank of England) účinnou celkovou kontrolu nad jednáním instituce.

1945: Šestnáctého července se dvě stě mil jižně od Los Alamos uskuteční první úspěšný test atomové bomby v rámci operace Trinity. Její tvůrce, J. Robert Oppenheimer (Rothschildovec) v úžasu pronese:

"Já jsem smrt, ničitel světů."

Má naprostou pravdu, během následujícího měsíce si výbuchy atomových bomb v Japonsku vyžádají sto čtyřicet tisíc obětí v Hirošimě a osmdesát tisíc obětí v Nagasaki.

Na konci druhé světové války vyjde najevo, že Rothschildy vlastněné závody I.G. Farben nebyly záměrně nikdy cílem bombardovacích náletů na Německo. Zajímavé je, že zatímco na konci války Německo leželo v troskách, fabriky I.G. Farben utrpěly poškození pouhých 15% svých zařízení.

Tribunály, které měly po skončení Druhé světové války vyšetřovat válečné zločiny nacistického Německa, vymazaly veškeré záznamy dokladující západní snahy o podporování Hitlera, jako v případě Prescotta Bushe.

Rothschildům se podařil obrovský pokrok směrem k světové dominance, když uspěje jejich třetí pokus o zřejmou Světovou vládu: toho roku je Ligou národů schválen vznik Organizace spojených národů ("United Nations").

1946: Třetího ledna byl popraven William Joyce. V očekávání smrti pronesl:

"V životě i ve smrti vzdoruji Židům, kteří zapříčinili tuto válku a vzpírám se zlu, které představují. Varuji britské občany před agresivním imperialismem Sovětského svazu.

Možná, že se Británie zase jednou pozvedne, a v hodině největšího ohrožení Západu z prachu povstane standarta svastiky, korunovaná historickými slovy "Ihr habt doch gesiegt." Jsem hrdý zemřít za své ideály a je mi líto všech synů Anglie, kteří položili svůj život, aniž by věděli proč."

Dvanáctého února britské bezpečnostní služby obdrží telegram ze spolehlivého zdroje v Palestině, tvrdící, že Sternuv gang... "...připravuje své členy ke splnění mise v Anglii s úkolem zavraždit členy vlády Jejího Veličenstva, obzvláště Mr. Bevina (Britský ministr zahraničí, Ernest Bevin)."

Dne 22. července budoucí premiér Izraele, aškenázský Žid David Ben-Gurion, pověřuje dalšího budoucího premiéra Izraele, Menachema Begina (mj. také aškenázského Žida), provést teroristický útok na hotel King David v Palestině, k zastrašení Britů. V důsledku toho 91 lidí je zabito, většina z nich civilisté: 41 Arabů, 28 britských, 17 Židů a 5 jiných národností. Zhruba 45 lidí je zraněno.

Když byl dotázán prominentním novinářem, Russellem Warrenem Howem, zda sám sebe považuje za otce terorismu na Blízkém východě, Menachem Begin hrdě odpověděl:

"Nikoliv pouze, ale na celém světě."

Na den přesně o šedesát let později, v červenci 2006 jiný budoucí premiér Izraele, Benjamin Netányahu, společně s dalšími členy vlády odhalí čestnou plaketu na místě někdejšího krveprolití, titulující jeho původce za bojovníky za svobodu Izraele.

Abychom získali správný úhel pohledu na závažnost útoku na hotel King David, stačí uvést, že přivodil největší počet úmrtí v důsledku jediné teroristické akce vůbec a byl pouze překonán téměř o čtyřicet let později bombardování Spojených států na kasárna v Bejrútu v roce 1982.

Bank of England je zestátněna, což znamená, že stát získal všechny akcie společnosti Bank of England, které nyní patří do státní pokladny a akcie jsou s důvěrou drženy solicitátorem státní pokladny.

Vzhledem k tomu, že vláda nemá žádné peníze k úhradě za akcie, poskytla samotným tajným akcionářům Bank of England vládních dluhopisy namísto peněz. To znamená, že i když stát nyní dostává zisk z provozu banky, tento zisk je z

velké části snižován tím, že vláda nyní musí platit úroky z nových dluhopisů, které vydala k úhradě za akcie banky.

Takže, i když Bank of England je nyní vlastněna státem, skutečnost je taková, že britská peněžní zásoba je stále téměř výhradně v soukromých rukou, přičemž 97% z ní je ve formě úročených úvěrů stejného typu či typu jiného, vytvořeného soukromými obchodními bankami.

V důsledku toho je banka stále převážně kontrolována a spravována těmi že světa komerčního bankovnictví a běžné ekonomiky. Členové Sboru ředitelů, kteří určují politiku a dohlížejí nad jejím fungováním, pocházejí téměř výhradně ze světa bank, pojišťoven, ekonomiky a velkého byznysu, a nadále je to samozřejmě i Rothschild, kdo je členem týmu.

I když se Bank of England nazývá centrální bankou, je nyní v podstatě pouze regulačním orgánem, který podporuje a dohlíží na stávající systém. Někdy je označována jako "věřitel poslední instance," jelikož jedna z jejích funkcí coby "bankéře bank" je podporovat jakékoli bankovní či finanční instituce, které se dostanou do potíží a jsou ohrožena jejich vlastní aktiva. Je zajímavé, že v těchto případech neexistuje povinnost zveřejňovat údaje o každém takovém opatření. Důvodem je, aby nedocházelo k oslabení důvěry.

1947: Britové, kteří před Druhou světovou válkou prohlašovali, že zastaví příliv židovských imigrantů do Palestiny za účelem ochrany Palestinců před teroristickými útoky, předávají kontrolu Palestiny Spojeným národům. OSN rozhodne, že Palestina bude rozdělena na dva státy, jeden židovský a jeden arabský; Jeruzalém má zůstat mezinárodní zónou, kterou mohou využívat lidé všech náboženských vyznání.

Tento převod se má uskutečnit 15. května 1948. Nicméně, abychom dobře porozuměli kontextu kdo ovládá Organizaci Spojených národů (OSN), uvědomme si, že OSN nemá vůbec žádné právo určovat, komu připadnou arabské pozemky. Zvláštní pak zejména je, že Židé v té době vlastnili pouhých 6% Palestiny, ale rezoluce 181 jim udělila 57% půdy, kterou opustili Arabi. Těm původně patřilo 94% území; nakonec jim ponechali pouhých 43%.

Teroristické útoky proti Britům v Palestině mezitím pokračují. V průběhu léta byli tří židovští teroristé Jacob Weiss, Meir Nakar a Avshalom Habib shledáni vinni z útoku na Acregaol ze 4. května. Měli být oběšeni.

Ve stejné době teroristický gang Irgun v čele s budoucím premiérem Menachem Beginem, unesl dva britské seržanty, Mervyna Pake a Clifforda Martina, jako výkupné za tři židovského teroristy. Begin prohlásil:

"Pokud pověsíte naše muže, britští seržanti zemřou provazem ve stejnou chvíli."

I přesto se poprava židovských teroristů konala a oba britští seržanti byli nalezeni oběšeni na stromech eukalyptu. Kapitán D. H. Gallatti ze třiadvacáté letky Royal Engineers jedno z těl odřízl a byl vážně zraněn následným výbuchem. Teroristé se nespokojili se zabitím dvou britských vojáků, a tak nastražili na jejich mrtvá těla výbušniny.

Zajímavé je, že populární britské noviny "Daily Express" okamžitě přinesly příběh na titulní straně spolu s velkou fotografií visících vojáků, ale tato stránka byla nedávno vymazána z archivů Daily Express. Zajímá vás vlastník Daily Express? Richard Desmond, pornograf židovského původu.

Informace, shromážděné díky špionáži občanů Spojených států Ligou proti pomluvám a hanobení (ADL), využívá Výbor pro neamerickou činnost. Předsedkyně podvýboru, Clare Hoffman, zamítá informace ADL o podezření na komunisty jako "zprávy z doslechu.”

V říjnu píše Albert Einstein (aškenázský Žid) otevřený dopis Organizaci spojených národů, vyzývající ke zrušení všech vlád světa a udělení prostoru pro jedinou světovou vládu pod správou OSN.

Jedenadvacátého července si prezident Harry S. Truman do deníku poznamenal:

"Židé nemají vůbec smysl pro proporce, ani soudnost v otázce světových záležitostí Jak jsem se mohl několikrát přesvědčit, jsou velmi, velmi sobečtí. Je jim jedno, kolik Estonců, Lotyšů, Finů, Poláků, Jugoslávců nebo Reků bylo zavražděno nebo s kolika z nich bylo (po válce) špatně zacházeno jako s vysídlená, aby získali, to, co požadovali. Přesto, když nyní Židé mají moc - fyzickou, finanční nebo politickou - ani Hitler, ani Stalin by se za jejich krutost nebo špatné zacházení s lidmi nemuseli stydět."

1948: Na jaře tohoto roku, Rothschildové uplácejí prezidenta Harryho S. Trumana (33. prezident Spojených států v letech 1945 -1953), aby uznal Izrael jako suverénní stát, za což obdrží dva miliony dolarů na rozjezd své kampaně.

O půlnoci na 14. květen je stát Izrael oficiálně vyhlášen v Tel Avivu. O jedenáct minut později prezident Truman prohlašuje, že Spojené státy jej uznaly jako první cizí národ. Truman se později přátelům svěří, že chtěl uznat židovský stát v "první hodině jeho narození," ale když se ho vzápětí novináři na toto téma ptají, odmítá dále diskutovat o svém pro-židovském postoji.

Je odhalena vlajka Izraele. Její znak tvoří modrá verze Rothschildova "červeného hexagramu." Nahoře a dole je ohraničena modrým polem, která symbolizují řeky Nil a Eufrat. Je zde kladen jasný důraz na židovské územní ambice, v souladu s biblickými hranicemi Izraele. To by ve skutečnosti samozřejmě znamenalo zařazení Iráku, Sýrie, Jordánská, Libanonu a části Saudské Arábie pod Izrael.

Použití Rothschildova hexagramu je v médiích, vlastněných Rothschildy, maskováno jako "Davidova hvězda." Nicméně je každému, obeznámenému s esoterickými symboly jasné, že hexagram byl používán v prastarých mytologiích a náboženstvích jako symbol "Molocha" (popsaného jako démon, vyžadující lidské oběti a mimochodem také představující symbol kamene sovy, uctívané zvláštními bohoslužbami v Bohemian Grove), a "Astarotha," (správce pokladů pekla). Vzhledem k tomu, že se skládá ze šesti hran, má šest trojúhelníkových prvků a šest boduje obecně považován za symbol Satana.

Hexagram také symbolizoval Saturna, tedy další esoterický název pro "Satana." Neznamená to snad, že kdokoliv, zabitý ve jménu Izraele představuje oběť jejich bohu, Satanovi? Kromě toho je židovský sabat v sobotu, která původně představovala Saturnovu slavnost.

Shrnuto, šesticípá hvězda na izraelské vlajce představuje číslo šelmy 666, je starobylým vyobrazením Satana, známého také jako Saturn a týdenní náboženský židovský svátek je na Den Saturna.

V časných ranních hodinách 19. dubna, sto třicet dva židovských teroristů z gangu Irgun v čele s budoucí izraelským premiérem Menachem Beginem a z gangu Stern pod vedením dalšího budoucího izraelského premiéra,

Jicchaka Samira, brutálně zmasakrovalo v arabské vesnici Deir Jásína dvě stě mužů, žen a dětí, kteří nic netušíce spali.

Ve snaze zatajit tato zvěrstva před světem se pokusili některá těla obětí spálit když se jim to nedařilo, házeli je do studen, aby je ukryli před zástupci červeného kříže, kteří vstupují na scénu další den a následně o tom poví světu.

Svědectví přeživších lze najít ve "Zprávě oddělení pro vyšetřování trestné činnosti," Dokumentu palestinské vlády označeném č. 179/110/17/GS ze dne 13.,15., a 16. dubna 1948, v němž vyslýchající britský důstojník, náměstek generálního inspektora Richard Catling uvádí:

"Nahrávání výpovědí je ztíženo hysterickým stavem zen, které se při záznamu často i několikrát zhroutily. Je však nepochybné, že útočící Židé se dopustili mnoha sexuálních zvěrstev. Mnoho mladých dívek školního věku bylo znásilněno a později zavražděno. Ani staré ženy nebyly ušetřeny.

Jeden případ krutostí je vyloženě zrůdný - mladá dívka byla doslova rozřezána na dvě části. Mnoho dětí bylo zabito a zmasakrováno.

"Také jsem viděl, jak jedné stařeně, které bylo sto čtyři, roztříštili lebku pažbou pušky. Zeny musely sejmout prsteny a náramky ze svých zápěstí, násilím jim strhávali

Židé kvůli tomu Červený kříž nenáviděli, což bylo také důvodem, proč v budoucnu vždy jeho přístup na území, ve kterém byli zapojeni do konfliktů, blokovali, dokud to jen bylo možné. Chtěli tak získat čas na zametení důkazů o svých zločinech.

Poté, co Spojené národy patnáctého května převedly Palestinu na nezávislý židovský stát a nezávislý arabský stát, Izraelci zahájili další vojenský útok na Araby (Palestince) a se řvoucími tlampači na svých nákladních autech jim dali na vědomí, že pokud okamžitě neutečou, budou povražděni.

Osm set tisíc Arabů s čerstvou vzpomínkou na masakr v Deir Jásína v panice uprchne. Žádají o pomoc sousední arabské státy, ale ty se do konfliktu nehodlají zapojit, protože nepředstavují pro Izraelce, vyzbrojené nejmodernější vojenskou technikou ze Stalinského Sovětského svazu, žádného vážného soupeře.

Po této sérii židovských genocidiích válečných zločinů, Židé nyní ovládají 78% bývalé Palestiny v rozporu s 57%, které jim byly zákonně svěřeny pod správu Židy řízenou OSN.

Arabům, z nichž mnozí byli Křesťané, nikdy nebyla vyplacena kompenzace za jejich ztracené domovy, majetky a podniky ukradené během genocidy, a v důsledku toho tito lidé končili v uprchlických slumech stanových měst. Navíc nejméně polovina z nich zanechala v zoufalém spěchu o život na místě své rodné listy. Stát Izrael pak přijal zákon, který dovoloval pouze těm Arabům, kteří byli schopni prokázat své občanství, vrátit se zpět do své země, nyní známé jako Izrael. To znamená, že čtyř stem tisícům Arabů byl odepřen návrat a přišli o všechno.

Aškenázský Žid, David Ben-Gurion, jeden z otců - zakladatelů Izraele a jeho první předseda vlády, otevřeně popisuje židovské cíle v zápisku ve svém deníku z 21. května takto:

"Achillovou patou arabské koalice je Libanon. Muslimská nadvláda v této zemi je umělá a může být snadno svržena.

Na jeho území by měl být zřízen křesťanský stát, s jižní hranici na řece Litani.

Uzavřeme smlouvu o spojenectví s tímto státem. Když jsme nyní rozdrtili sílu arabské legie a bombardovali Ammán, mohli bychom na hlavu porazit Trans-Jordánsko, po kterém padne i Sýrie. A pokud se Egypt ještě odváží na nás zaútočit, budeme bombardovat Port Said, Alexandrii i Káhiru.

Po skončení války přinutíme Egypťany, Asyřany a Chaldejce aby zaplatili jménem našich předků."

Prvního října vojenský velitel Anton Muller a zástupce velitele Emil Lachout posílají zainteresovaným stranám zprávu z Vídně:

Vojenská policie Oběžník č. 31/48. Vídeň, 1. října 1948 10. odeslání

Spojenecké komise pro vyšetřování dosud neprokázaly, že v následujících koncentračních táborech byly lidé vyvražďováni otravným plynem: Bergen-Belsen, Buchenwald, Dachau, Flossenbůrg, Gross-Rosen, Mauthausen. To se týká i jejich satelitních táborů Natzweiler, Neuengamme, Niederhagen (Wewelsburg), Ravensbruck, Sachsenhausen, Stutthof, Terezín.
V těchto případech bylo možné prokázat, že přiznání byla vynucena mučením a svědectví byla falešná. To je třeba brát při vyšetřování a výsleších v souvislosti s válečnými zločiny v potaz. Výsledky těchto vyšetřování by měly být dány na vědomí bývalým vězňům koncentračních táborů, kteří během slyšení vypovídali o vyvražďovaní otravným plynem, zejména Židů, v těchto táborech.

Pokud by trvali na svých výpovědích, měli by za svá tvrzení nést odpovědnost.

1949: Třetího února, Cholly Knickerbocker, autor společenských sloupků v Hearst Press a Journal-Američanu, uvedl na téma Rothschilda Jacoba Schiffa:

"Syn Jacoba Schiffa, John Schiff, prominentní člen newyorské smetánky, dnes předpokládá, že starý pán vrazil do konečného vítězství bolševizmu v Rusku zhruba dvacet milionů dolarů."

Prvního října Mao Ce-tung vyhlašuje založení Čínské lidové republiky na náměstí Tien an men v Pekingu. Mao je financován Rothschildy vytvořeným komunismem v Rusku, a řízen těmito roťhsdiildovskými agenty: Solomonem Adlerem, bývalým úředníkem státní pokladny Spojených států a sovětským špiónem, Israelem Epsteinem, synem židovského bolševika uvězněného za carského Ruska za snahu podněcovat revoluci a Frankem Coe, vedoucím úředníkem MMF.

V šestnáctém prosincovém Jewish Chronicle, je citován izraelský premiér David Ben-Gurion prohlášením.

"Jeruzalém není jen hlavním městem Izraele a světového Židovstva, aspiruje i na to stát se duchovním centrem světa."

1950: Čísla ukazují, že (jak bylo plánováno Rothschildy) každý národ zapojený do Druhé světové války značně rozmnožil svůj dluh, který je více a více pod židovskou kontrolou. Federální dluh Spojených států amerických se mezi lety 1940 až 1950 zvýšil ze 43 miliard dolarů na 257 miliard dolarů, což je nárůst 598%. Během stejného období se japonský dluh zvýšil o 1348%, francouzský dluh se zvýšil o 583%, a kanadských dluh se zvýšil o 417%.

James Paul Warburg vystupuje sedmého února před Senátem s arogantním prohlášením:

"Světovou vládu mít budeme, ať se nám to líbí nebo ne. Jedinou otázkou je, zda světové vlády bude dosaženo po dobrém či po zlém."

Rothschildové tedy pokračují na svém plánu globální vlády, která začíná třemi kroky k centralizaci ekonomických systémů celého světa. Tyto kroky jsou:

1) Dominance centrálních bank nad národními ekonomikami celého světa.
2) Centralizace regionálních ekonomik skrze seskupení států jako je Evropská Unie, a regionálních obchodních unií jako je NAFTA.
3) Centralizace světové ekonomiky skrze Světovou centrální banku, světovou měnu konec nezávislou národů prostřednictvím odstranění obchodních tarifů smlouvami ko je Všeobecná dohoda o clech a obchodu (General Agreement on Tariffs and Trade; GATT).

Izrael přijal Zákon o návratu, zaručující každé osobě zrozené z židovské matky kdekoliv na světě právo žít ve státě Izrael. Palestincům, kteří zde žili 1300 let, je toto právo odepřeno.

John Davitt, bývalý šéf oddělení vnitřní bezpečnostní sekce ministerstva spravedlnosti USA konstatuje, že izraelská zpravodajská služba je ve Spojených státech po Sovětech nejaktivnější tajnou službou. Obě jsou samozřejmě kontrolovány Židy.

1951: Prvního dubna je vytvořena izraelská tajná zpravodajská agentura Mosad, která bude terorizovat svět. Mosadu brzy převezme správu nad jeho americkou větví, Ligou proti pomluvám a hanobení (ADL). Motto Mosadu je

pravděpodobně nejznepokojivější motto tajné služby na světě:

"Cestou klamu máš vést válku."

1952: Izraelský premiér David Ben-Gurion dohlíží na projekt při němž jsou v izraelských školách odseparovaný generace sefardských Židů od svých aškenázských protějšků. Aby se zabránilo podezřeni ze strany rodičů, jsou tyto sefardské děti brány na údajné "školní výlety". "Na těchto domnělých "výletech" jsou vystavovány radioaktivním paprskům, údajně proti kožnímu onemocnění - trichoficii.

Maximální tehdy povolená dávka ozařování byla 0,5 rad, ale tyto děti dostávaly 350 rad, mířících přímo na jejich hlavu. Výsledkem jich nejméně šest tisíc krátce na to umírá, ostatní vyrůstají s těžkými nemocemi a poruchami jako je rakovina, epilepsie a psychózy. Ti, kteří jsou dodnes stále naživu, jsou stejně jako mnoho jejich dětí a vnoučat stiženi genetickými poruchami a zhoubnými nádory.

Je to zřejmý pokus o genocidu sefardských Židů, kteří jsou v Izraeli vnímáni jako méněcenní, a dokonce je mnoho aškenázských Židů zmiňuje jako "negry."

Třiadvacátého dubna, v průběhu diskuse o imigračním zákonu, činí kongresman John Rankin následující prohlášení o Židech, které je zaznamenáno v zápisu z kongresu:

"Stále si stěžují na diskriminaci... víte, kdo je ve skutečnosti diskriminován? Bílý křesťanský lid Ameriky, ti, kteří vytvořili tento národ... Komunismus je rasový. Rasova menšina se chopila vlády v Rusku a ve všech jejích satelitních zemích, jako je Polsko, Československo, a v mnoha jiných, které bych mohl jmenovat. Postupem času už vyčerpali všechny země Evropy, a pokud se jim podaří rozdmýchat rasové nepokoje v

této zemi a vnutit jejich komunistický program křesťanskému lidu Ameriky, nevím, co s náma bude."

1953: Dwight Eisenhower, který je v ročence absolventů vojenské akademie West Point v r. 1915 zmíněn jako „strašný švédský Žid," je zvolen prezidentem spojených států.

Na devatenáctého června připadla poprava Julia a Ethel Rosenbergových, kteří prováděli v Americe špionáž. Rosenbergovi, kteří se poznali v organizaci mladých komunistů a samozřejmě byli oba Židé, byli dopadeni, když předávali tajemství týkající se výroby atomové bomby Sovětskému svazu, k němuž měli blízký vztah.

Spol. NM Rothschild & Sons založila British Newfoundland Corporation Limited se 60.000 čtverečními mílemi pozemků v kanadském Newfoundlandu, zahrnující i vodní elektrárnu, využívající sílu Hamiltonských (později přejmenovaných na Churchillovy) vodopádů. V té době šlo o vůbec největší stavební projekt, který měl být proveden prostřednictvím soukromé firmy.

1954: "Aféra Lavon." Izraelští agenti rekrutují egyptské občany židovského původu k bombovým útokům na západní cíle v Egyptě. Při rekonstrukcích útoků mají důkazy vést k Arabům, tedy zjevný pokus o poškození americko - egyptských vztahů. Izraelský ministr obrany, aškenázský Žid Pinhas Lavon, je nakonec odvolán z funkce, i když mnozí se domnívají, že skutečná odpovědnost spočívá na Davidovi Ben-Gurionovi.

Jedná se o první známý podvrh, kdy Židé, vypadající jako Arabové provedli teroristické útoky a vinu pak svalili na Araby. Je to také příkladem toho, jak motto jejich tajné služby "Cestou klamu máš vést válku" funguje v praxi.

Skrytý mikrofon nasazený Izraelci je objeven v úřadu velvyslance Spojených států v Tel Avivu.

V Holandsku se v hotelu Bilderberg v Arnhemu poprvé schází skupina Bilderberg. Bilderberg Group je Rothschildy založená mezinárodní organizace přibližně sta až dvou set vlivných lidí, a to především politiků a podnikatelů, kteří se setkávají tajně každý rok, aby vykonali požadavky mocného židovského světového zákulisí. Na těchto setkáních se pravidelně předkládají témata nadcházející globální politiky, které delegáti předají jednotlivým vládám, následně realizujících tuto politiku.

Mítinky Bilderberg také slouží Rothschildovcům jako je David Rockefeller a židovským předákům typu Henryho Kissingera, aby si mohli prověřit potenciální lídry zemí a rozhodnout se, zda je v čele daných zemí chtěji nebo ne. Příklad: Bili Clinton byl na setkání v roce 1991, Tony Blair v roce 1993 a Angela Merkelová v roce 2005. Mezi těmi, kdo konkurzem neprošli, jsou státní pokladník Gordon Brown v devadesátém prvním a bývalý lídr konzervativní strany William Hague v roce 1998.

1955: Izraelská vláda provádí tajné teroristické bombové útoky na některé americké zařízení v Káhiře, s cílem přesvědčit Američany, že za ně odpovídají Egypťané. Účelem je poškození vztahů mezi Spojenými státy a Egyptem. Edmond de Rothschild v Paříži zakládá Compagnie Financiere.

1956: Osmadvacátého října Menachem Begin, nechvalně znám díky masakru v Deir Jásína a který se má stát budoucím premiér Izraele, pronese na konferenci v Tel Avivu:

"Vy, Izraelci, byste při zabíjení nepřátel neměli nikdy jednat milosrdné. Neměli byste mít nikdy slitování, dokud nezničíme celou jejich tzv. arabskou kulturu, na jejíž ruinách vystavíme svou vlastní civilizaci."

V tel avivské residenci vojenského ataše Spojených států jsou nalezeny odposlechy u dvou telefonů.

1957: Během společné britské, izraelské a francouzské invaze do Suezského průplavu velí Ariel Saron jednotkám, které vraždily egyptské válečné zajatce i civilním dělníkům ze Súdánu, které zajali Židé. Bylo popraveno celkem dvě stě neozbrojených vězňů a jejich těla svržena do masových hrobů. Tento příběh byl utajován téměř čtyřicet let, dokud jej neoznámily London Daily Telegraph ze 16. srpna 1995.

James de Rothschild umírá a média (vlastní Rothschildova) tvrdí, že odkazuje velkou sumu peněz státu Izrael, aby jej použil na stavbu své budovy parlamentu, Knessetu. Ten má být
"symbolem věcnosti státu Izrael v očích všech lidí."

L. G. Pine, editor "Burke's Peerage' ve své knize s názvem "Příběhy britské aristokracie (Tales of the British Aristocracy)" na stránce 219 tvrdí, že Židé...

"...se stali tak úzce propojeni s britskou šlechtou, že kdyby tyto dvě třídy utrpěly ztrátu, je nepravděpodobné, že by nebyla oboustranná. Židé a panstvo jsou tak těsné provázáni, že výpad vůči Židům v této zemi by znamenal postihnout také aristokracii."
Maurice de Rothschild umírá v Paříži.

1959: V únoru se Fidel Castro, krypto-Žid, sám prohlašuje předsedou vlády na Kubě, poté, co zde provedl komunistickou revoluci.

1960: Ezra Pound ve své právě vydané knize "Dopad-eseje o neznalosti a úpadku americké civilizace (Impact - Essays on Ignorance and the Decline of American Civilization)," tvrdí:

"Národ, který se odmítá zadlužit, přivádí lichváře k zuřivosti."

1962: Pětadvacátého června je systémem Amerického veřejného školství zakázáno na amerických školách modlení, v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu. Toto soudní rozhodnutí bylo založeno na základě odvolání, které v New Yorku podal muž židovského původu jménem Engel, z případu Engel v. Vitale. Senátor Robert Byrd, demokratický senátor z West Virginia o tomto rozhodnutí uvedl:

"Je snad skutečně pravdou, že chceme přijmout nečisté principy ateizmu? Někdo manipuluje s duší Američanů. Kdo? To ponechám na vás."

De Rothschild Freres zakládají Imetal, zastřešující společnost jejich zájmů v oblasti těžby nerostných surovin.

Frederic Morton publikuje svou knihu "Rothschildové (The Rothschilds)", ve které uvádí:

"Ačkoli ovládají nespočet průmyslových, obchodních, těžebních a turistických firem, žádná z nich nenese jméno Rothschild. Jelikož patří do soukromého sektoru, jejich rodinné společnosti nikdy nemusely publikovat rozvahu hospodaření nebo jakoukoliv zprávu o financím stavu."

1963: Čtvrtého června prezident John F. Kennedy (35. prezident Spojených států v období 1961 -1963) podepisuje výkonný příkaz 11110, který vrací do rukou vlády Spojených

států pravomoc vydávat peníze, bez nutnosti zprostředkování Rothschildy vlastněného Fedu.

O méně než šest měsíců později, 22. listopadu, je prezident Kennedy zavražděn Rothschildy ze stejného důvodu jako byl zavražděn i prezident Abraham Lincoln v roce 1865. Lincoln chtěl tisknout americké peníze pro americký lid, a tak se bránit proti šiřitelům válek ve jménu peněz.

Roky 1963 - 1982

1963: Čtvrtého června prezident John F. Kennedy (35. prezident Spojených států v období 1961 -1963) podepisuje výkonný příkaz 11110, který vrací do rukou vlády Spojených států pravomoc vydávat peníze, bez nutnosti zprostředkování Rothschildy vlastněného Fedu.

O méně než šest měsíců později, 22. listopadu, je prezident Kennedy zavražděn Rothschildy ze stejného důvodu jako byl zavražděn i prezident Abraham Lincoln v roce 1865. Lincoln chtěl tisknout americké peníze pro americký lid, a tak se bránit proti šiřitelům válek ve jménu peněz.

1963: Čtvrtého června prezident John F. Kennedy (35. prezident Spojených států v období 1961 -1963) podepisuje výkonný příkaz 11110, který vrací do rukou vlády Spojených států pravomoc vydávat peníze, bez nutnosti zprostředkování Rothschildy vlastněného Fedu.

O méně než šest měsíců později, 22. listopadu, je prezident Kennedy zavražděn Rothschildy ze stejného důvodu jako byl zavražděn i prezident Abraham Lincoln v roce 1865. Lincoln chtěl tisknout americké peníze pro americký lid, a tak se bránit proti šiřitelům válek ve jménu peněz.

Tento exekutivní příkaz 11110 byl zrušen prezidentem Lyndonem Bainesem Johnsonem, údajným krypto-Židem (36. prezident Spojených států mezi lety 1963 - 1969), v jednom z prvních rozhodnutí, které po nástupu do své funkce jako prezident učinil.

Další a zřejmě hlavní důvod pro odstranění Kennedyho byla však skutečnost, že dal izraelskému premiérovi Davidu Ben-Gurionovi jasně na srozuměnou, že za žádných okolností

nedovolí, aby se z Izraele stala země s jadernou výzbrojí. Podle recenze knihy Avnera Cohena "Izrael a jaderná bomba (Israel and the Bomb)," otištěné v izraelském deníku Haaretz z 5. února 1999...

"...americký president John F. Kennedy byl zavražděn proto, aby došlo k ráznému ukončení politického tlaku, který vyvíjela administrativa Spojených států na izraelskou vládu v otázce nukleárního programu... Kniha naznačuje, že pokud by Kennedy zůstal naživu, bylo by otázkou, zda by se Izrael vůbec dostal k „jádru"."

Mimo zajímavost není, že Kennedyho žena, Jackie Kennedyová, byla Židovka. To zmiňuje ve své autobiografii "Palimpsest - A Memoir" Gore Vidal. Ukazuje se, že Vidalův nevlastní otec, Hugh Auchincloss, si vzal za ženu matku Jackie Kennedyove, Janet Bouvierovou. Příběh na svých stránkách přinesl také New York Times z devátého listopadu 1995.

Také pro ty z vás, kteří viděli "JFK" Olivera Stonea, režiséra, který přišel s jinými závěry v souvislosti s důvody Kennedyho smrti, možná nebude od věci dozvědět se, že Oliver Stone je Žid.

Konečně existují i určité spekulace o tom, že Kennedy ve skutečnosti pocházel že židovské rodiny, která se usadila v Irsku několik generací před příchodem do USA, i když je to jen nepotvrzená informace.

Edmond de Rothschild zakládá ve Švýcarsku La Compagnie Financiere Edmond de Rothschild (LCF), bankovní dům obchodující se spekulativním kapitálem. Ten se později vyvine v investiční banku a společnost s mnoha pobočkami. Rothschild se také ožení (manželka Nadine) a má syna, Benjamina de Rothschilda.

Desátého ledna je v kongresu Spojených států A.S. Herlongem Jr. z Floridy prohlášeno 45 cílů Komunistického Manifestu, které se tak dostaly do záznamu kongresového jednání z toho dne. Níže je uveden seznam, který je důležitý pro pochopení současnosti a který vám pomůže uvědomit si, zda žijete v "demokracii," "republice" nebo v "komunismu," který je samozřejmě vládou nad masami ve jménu židovských zájmů.

1) Americké připuštění možnosti koexistence jako jediné alternativy k atomové válce.
2) Ochota Spojených států kapitulovat před zapojením do atomové války.
3) Vytvořit iluzi že totální odzbrojení Spojených států bude demonstrací morální síly.
4) Povolit volný obchod mezi všemi národy bez ohledu na komunistickou příslušnost či na to, zda mohou být komodity obchodování použity ve válce.
5) Prodloužení dlouhodobých úvěrů Rusku a sovětským satelitním státům.
6) Poskytnout (americkou) pomoc všem národům bez ohledu na sovětskou nadvládu.
7) Uznání Rudé Číny; její přijetí do Spojených národů.
8) Rozdělení Německa na dva oddělené státy: Východní a Západní Německo; a to v rozporu s Chruščovovým slibem z r. 1955, že o otázce Německa rozhodnou svobodné volby pod dohledem Spojených národů.
9) Prodloužit konference za účelem zastavení jaderných testů; jelikož se Spojené státy zavázaly testy pozastavit, dokud potrvají jednání.
10) Umožnit individuální reprezentaci sovětských satelitních států v rámci Spojených národů (UN).
11) Propagovat UN jako jedinou šanci lidstva. Pokud by byla jeho listina přepsána,

je třeba usilovat o to, aby byla ustanovena do podoby jediné světové vlády s vlastními nezávislými ozbrojenými složkami.
12) Odolat jakémukoliv pokusu o rozpuštění komunistické strany.
13) Skoncovat se všemi loajálními přísahami.
14) Pokračovat v poskytování přístupu Ruska k patentnímu úřadu Spojených států.
15) Zisk jedné či obou politických stran Spojených států.
16) Využívejte instrumenty soudnictví, prostřednictvím jeho rozhodnutí oslabíte základní instituce Spojených států, a to konkrétně nařčeními, že jejich aktivity porušují občanská práva.
17) Získejte kontrolu nad školstvím, které využijte pro šíření socialistických myšlenek a komunistické propagandy. Rozvolněte školní osnovy, získejte kontrolu nad učitelskými asociacemi a stranické myšlenky dostaňte do učebnic.
18) Ovládněte všechny studentské časopisy.
19) Využijte studentské nepokoje k podněcování veřejných protestů proti programům nebo organizacím, proti kterým brojí komunismus.
20) Infiltrujte tisk. Získejte kontrolu nad podobou recenzí a editorialů, nad pozicemi, odpovědnými za tvorbu koncepcí.
21) Ovládněte klíčové pozice v rádiích, v televizi a filmovém průmyslu.
22) Pokračujte v poškozování americké kultury prostřednictvím degradace všech forem uměleckého vyjádření. Americké komunistické buňce bylo přikázáno, aby „odstranila všechny hodnotné sochy z parků a budov a nahradila je beztvarými, ošklivými a bezvýznamnými formami."
23) Ovládnout uměleckou kritiku a ředitele galerií. "Náš cíl je podporovat ošklivé, odpudivé a bezvýznamné umění."
24) Odstranit všechny zákony, upravující obscenitu, jejich nařčením z cenzury a porušením svobody projevu a svobody tisku.

25) Svrhnout kulturní standardy morálky podporováním pornografie a obscénností v knihách, časopisech, filmech, rádiu a TV.
26) Prezentovat homosexualitu, mravní úpadek a promiskuitu jako "normu, přirozenost uzdraví."
27) Infiltrovat církev a nahradit zakořeněnou víru "sociálním" náboženstvím, diskreditace Bible a zdůraznění potřeby duševní vyspělosti, která se obejde bez "berle náboženstvu "
28) Eliminovat modlitbu nebo jakoukoliv podobu náboženského projevu ve školách z důvodu, že porušuje zásadu "oddělenícírkve a státu."
29) Diskreditace americké ústavy, její označení za nedostatečnou, zkostnatělou, pozadu za moderními potřebami a překážkou pro spolupráci mezi národy na celém světe.
30) Diskreditace zakládajících Otců americké státnosti. Jejich prezentování coby sobeckých aristokratů, kteří neměli žádný zájem o "obyčejné lidi."
31) Bagatelizování všech forem americké kultury a výuky americké historie z toho důvodu, zeje to jen malá část „velké mozaiky." Větší důraz pak bude kladen na ruské dějiny od komunistického převzetí moci.
32) Podpora jakéhokoli socialistického hnutí, aby byla dosažena centralizovaná kontrola nad každou oblastí kultury, školství, sociální sféry a sociálních programů, zdraví, atd.
33) Odstranění veškerých právních předpisů nebo postupů, které narušují fungování komunistického aparátu.
34) Zlikvidování Výboru pro neamerickou činnost.
35) Zdiskreditování a nakonec rozpuštění FBI.
36) Infiltrace a zisk kontroly nad více organizacemi.
37) Infiltrace a zisk moci ve světě velkého obchodu.
38) Převedení některých pravomocí jako např. zatýkání z moci policejní na sociální agentury. Řešit veškeré problémové jednání, jako by se jednalo o behaviorální

psychiatrické poruchy, kterým nemůže rozumět (a které nemůže léčit) nikdo jiný než psychiatři.
39) Ovládnutí oblasti psychiatrické profese, použití právních předpisů v oblasti duševního zdraví jako donucovacích prostředků k získání kontroly nad těmi, kdo brojí proti komunistickým cílům.
40) Diskreditace rodiny jako instituce. Podpora promiskuity a snadných rozvodů.
41) Zdůraznění potřeby vychovávat děti mimo negativní vliv rodičů. Vysvětlovat to předsudky, psychologickými bloky a duševní zaostalostí dětí coby důsledky utlačující rodičovské výchovy.
42) Vytvořit dojem, ze násilí a vzpoury jsou legitimními aspekty americké tradice, zdůraznit, ze by se měly podporovat studentské a zvláštní zájmové skupiny, které by měly společně tvořit "sjednocenou sílu" k vyřešení ekonomických, politických a sociálních problémů.
43) Svržení všech koloniálních vlád ještě předtím, než původní populace budou samy připraveny ujmout se vlády.
44) Zmezinárodnění Panamského průplavu
45) Odvolat Connolly reservation, aby USA nemohly zabránit Mezinárodnímu soudnímu dvoru chopit se pravomoci nad domácími problémy. Dejte Mezinárodnímu soudnímu dvoru právní moc nad národy i jednotlivci.

1965: Izrael nelegálně získává obohacené uranium od Společnosti pro jaderná paliva a zařízení NUMEC (Nuclear Materials and Equipment Corporation).

Kvůli rasovým třenicím je britským parlamentem, jmenovitě generálním prokurátorem Frankem Soskicem (ruský Žid) zaveden Zákon o rasových vztazích z roku 1965. Tento zákon označuje rasovou diskriminaci na veřejných místech za protiprávní.

Konfrontace odlišných ras a jejich zavádění do různých zemí je nejefektivnější židovská forma vedení války proti Západnímu světu, známá jako „tichá válka" ("Silent War)." Ta propukla během dvacátého století na různých místech a při různých okolnostech, primárně pak ve Spojených státech a Spojeném království Velké Británie.

Dělo se tak zpravidla pod záminkou potřeby dalších ras, které by vyplnily mezeru na trhu práce v dané zemi (i když samozřejmě v Americe to byli Židé, kdo přivezl Afriěany do země a prodával je jako otroky), zatímco voliči z dotyčných zemí nebyli nikdy tázáni, zda schvalují imigraci do své země. Židé podporují přistěhovalectví z následujících důvodů:

1) Židé v souladu s jejich nejsvatější knihou Talmudem nahlíží na obyvatelstvo světa rozdělené na Židy a ne-Židy (také známé jako gojim, goj či "pohané"), jediným možným vyústěním imigrace je zničení všech ras křížením mezi sebou a vytvoření jediné rasy, která bude nežidovská.

2) Židé vždy požadovali Světovou vládu, u jejíhož kormidla by mimochodem také stáli. Smícháním všech ras v různých zemích by mohli následně tvrdit, že v době, kdy se stejně každá země na světě skládá z mnoha různých ras, jsou hranice států v podstatě přežité a měly by být nahrazeny jedinou Světovou vládou.

3) Židé jsou si plně vědomi nebezpečí soudržnosti obyvatel národa v protikladu k jejich vysněné světovláde, jelikož mají bohatou historickou zkušenost s vyhoštěním jako přirozenou reakci domácí populace na jejich nekalé činy a vykořisťování.

Přijetí populace jako soudržného celku. Důvodem je skutečnost, že lidé těžce dovedou různé kultury a zvyky

národů navzájem akceptovat. A zatímco je pozornost těchto dvou skupin lidí upoutaná na třídění takovýchto otázek, Židé mají výhodu neviditelnosti a pokračují ve své činnosti.

Jen občas se zdá se, že Židé otevřeně deklarují příslušnost ke své rase, a to v případech, kdy hovoří o výhodách z rozmanitosti a kdokoliv, kdo s nimi nesouhlasí musí být automaticky "rasista" nebo "nenávistník." Přesto však plán, který prosazují, ústí v etnické čistky specifických rasových typů, které žily na planetě po tisíce let a na které neměli důvod pohlížet jako na rasisty nebo nenávistníky.

Zajímavé je, že Židy vlastněná média budou po celém světě prosazovat rozmanitost a politickou korektnost, a zároveň budou podporovat apartheid státu Izrael, jediného státu na světě, kde musíte být zcela konkrétní rasy aby jste do něj mohli emigrovat. Doslova musíte být biologicky židovští aby jste tam mohli emigrovat; navíc je tam Židům zakázáno uzavírat manželské svazky s příslušníky jiné rasy.

1967: Zacházení Židů s Palestinci konečně vyvolá dostatečný hněv arabského světa a Egypt, Jordánsko a Sýrie mobilizují své jednotky na hranicích s Izraelem. Všechny tyto tři země jsou náhle Izraelem napadeny a ve výsledku Egypt ztrácí Sinaj, který zahrnoval i Gázu a Jordánsku je ukořistěn celý Západním břeh Jordánu.

Osmého června Izraelci podnikli útok na americkou bitevní loď USS Liberty za pomoci letadel i torpédových člunů, ve snaze svalit vinu na Egypt. Chtěli tak zatáhnout Spojené státy do války na jejich straně a samozřejmě do písmene následovat motto Mosadu.

"Cestou klamu máš vést válku."

Následkem jejich útoku je čtyřiatřicet amerických vojáků usmrceno a sto sedmdesát čtyři zraněno. Izrael lhal jako obvykle, když tvrdil, že omylem zaměnil tuto válečnou loď, plující pod velkou vlajkou Spojených států za vysloužilé egyptské zásobovací plavidlo El Quseir, který byl mimochodem o 60m kratší. Rovněž tvrdili, že loď byla ve válečné zóně, i když ve skutečnosti plula v mezinárodních vodách, daleko od jakéhokoliv boje. Izraelský útok na bitevník trval pětasedmdesát minut, během nichž dokonce sestřelili jednu vlajek Spojených států. Izraelci také skrápěli kulometnými dávkami americké záchranné čluny s cílem zabránit jim v útěku - další válečný zločin.

Američtí námořníci, kteří útok přežili, byli upozorněni armádou Spojených států, že nesmí s nikým o záležitosti hovořit z důvodu "národní bezpečnosti," výrazu, který srozumitelně přeložen znamená "židovské bezpečnosti." K vyšetření incidentu byl zřízen námořní soud, kterému ale nebylo dovoleno, aby prošetřil, zda byl útok úmyslný, z údajného důvodu, že to je mimo jeho působnost. Také americkým senátorům a kongresmanům bylo doporučeno, aby na toto téma nehovořili, ze strachu z nařčení o podněcování antisemitismu. Příběh samozřejmě nezíská žádnou důležitost v Rothschildy kontrolovaných hlavních médiích a jako obvykle není Izrael v žádném případě potrestán (dokonce ani pokárán) za svůj zločin vůči jejich podřízené zemi, Americe.

Den po tomto útoku, 9. června, Izrael neoprávněně okupuje Golanské výšiny, které zabírá Sýrii. Tato oblast Izraeli totiž poskytuje třetinu jeho sladké vody.

V novinách Haaretz (19. březen 1972) je citován izraelský generál Matityahu Peled prohlášením:

"Tvrzení, ze nad námi v červnu 1967 visela hrozba genocidy a že Izrael bojoval za mou fyzickou existenci je jen klam, který se zrodil a vyvíjel po válce."

Bankovní ústav de Rothschild Freres je přejmenován na Banque Rothschild.

1968: Umírá Noémie Halphen, žena Maurice de Rothschilda.

1970: Richard Perle, aškenázský Žid, je FBI přistižen při poskytování utajených informací do Izraele, zatímco pracoval pro senátora Henryho "Scoopa jacksona. Není potrestán.

Britský ministerský předseda Edward Heath jmenuje lorda Victora Rothschilda hlavou své politické skupiny. Během jeho funkce vstupuje Británie do evropského společenství; další významný krok směrem ke Světové vládě.

1971: Gary Allen a Larry Abraham ve své knize „Nikdo si nedovolí nazývat to konspirací (None Dare Call It Conspiracy)," tvrdí:

"V realitě socialismu máte malou oligarchickou kliku na pomyslné špičce pyramidy, obvykle čítající ne více než tri procenta obyvatel, která ovládá celou populaci, celkové bohatství a produkci a doslova život zbylých sedmadevadesáti procent. Určitě i ten nejnaivnější pozorovatel si povšimne, že pan Brežněv zrovna nežije jako jeden z chudých rolníků na velké ruské stepi. Ale podle teorie socialismu by bezpochyby měl!

Pokud pochopíte, že program socialismu nespočívá v dělení se o bohatství, ale je to ve skutečnosti metoda k upevnění a kontrole bohatství, pak zdánlivý paradox, že super-boháči podporují socialismus přestává být paradoxem zcela.

Namísto toho se stává logickým a perfektním nástrojem megalomanů, toužících po moci. Komunismus, nebo přesněji socialismus, není hnutí utiskovaných mas, ale ekonomické elity. Plánem vetřelců, kteří se snaží proniknout dovnitř, je zavést ve Spojených státech socialismus nejen "komunizovat" ve smyslu učinit je společnými."

Text pokračuje,

„Tímto způsobem mezinárodní bankéři prosadili téměř všechna čestná stipendia na vysokých školách a udělali z toho na akademické půdě tabu. Kdokoliv se pokusil přímo nebo prostřednictvím knihy posvítit si na toto téma, měl okamžitě co dělat se stovkami spolku ADL po celé zemi. ADL nikdy nedovolila pravdě míchat se do svých špinavých záležitostí...

Ve skutečnosti nemá nikdo větší právo být naštvaný na Rothschildovskou kliku, než jejich bližní Židé... Impérium Rothschildů pomáhalo financovat Adolfa Hitlera."

Spisovatel Hank Messick publikuje ve své knize "Lansky" životopis židovského kmotra zločinu Meyera Lanskyho. Kniha zpočátku vycházela s podtitulkem na obalu:

"Židé řídí zločinnost ve Spojených státech."

ADL však má z takového označení vítr, a tak kontaktuje vydavatele (jak sama tvrdí ve svém věstníku z října toho roku) a výsledkem jejich zasahuje přetištěná obálka s nápisem:

"Mafie ovládá Ameriku a Lansky vládne jí."

V záznamu z Kongresu ze 6. prosince cituje kongresman John R. Rarrick řeč senátora Jacka B. Tenneye z Kalifornie, v

níž uvedl o Lize proti pomluvám a hanobení (ADL):

"CIA a FBI jsou pouhé titěrné hračky v porovnání s ADL. Jsme na začátku pochopení závažnosti jejích operací. Začínáme teprve poznávat rozměry velké špionážní sítě, rozprostřené nad americkým národem a celým světem. Naše představivost je už nyní doslova omráčena zjevnou kontrolou ADL nad komunikačními kanály...

Její tajní agenti špiclují americké občany. O těch, kteří s její činností nesouhlasí, jsou sestavovány rozsáhlé dokumentační soubory. Prostřednictvím několikanásobné kontroly komunikačních médií je schopna ničit pověst a vyvracet jakákoliv nepříjemná obvinění."

1972: Světová zdravotnická organizace (WHO) iniciuje program masivního očkování proti neštovicím pro miliony Afričanů. Vakcína obsahuje vir HIV / AIDS, aby se dosáhlo poklesu rapidního růstu chudého černého obyvatelstva v rámci Rothschildy podporovaného programu redukce populace.

1973: Ve snaze získat zpět Izraelem ukradené území, zahrnující Golanské výšiny, pásmo Gázy a Západní břeh Jordánu, podnikají Egypt, Jordánsko, Sýrie a Irák ofenzívu proti izraelským jednotkám a nutí je k ústupu. Jejich počáteční snahy o vyjednávání s Izraelem se totiž opakovaně setkávaly s agresivní reakcí. Židy řízená vláda Spojených států posílá Izraeli, čelícímu porážce, obrovské množství amerického vojenské zařízení a zbraní na úkor daňových poplatníků k posílení ustupujících izraelských sil, a ještě více si tak znepřátelí oběti židovských supremacistů z Ameriky.

Vrcholem všeho bylo, že vláda Spojených států vyhlásila pohotovost amerických vojenských sil, umístěných v

Německu a ve Fort Bragg v Severní Karolíně, které by v případě potřeby ihned byly vyslány do Izraele, aby mu pomáhaly v této válce. To se nakonec neukázalo jako nutné, protože izraelské síly po masivní "infúzi" vojenské pomoci, které jim dodala vláda Spojených států (či spíše americký daňový poplatník), vyšly z konfliktu jako vítězové.

Patnáctého dubna uvedl demokratický senátor z Arkansasu, J. William Fulbright, ve vysílání televize CBS ve vztahu k židovské moci v Americe:

"Senát Spojených statuje ponížením služebníkem Izraele... Izrael Senát ovládá... To bylo prokázáno už tolikrát, znova a znova a pro vládu to zůstává pořád stejně obtížné."

Desátého října odstupuje viceprezident Spojených států, Spiro Agnew. Je sice v médiích obviněn z uplácení, ale skutečným důvodem jeho odvolání je, že věděl a pohrdal praktikami židovsko-komunistické mafie ve vládě Spojených států. To odhalil i ve svém následujícím projevu:

"Lidé, kteří vlastní a spravují média s celonárodním vlivem, jsou židovského původu a spolu s dalšími vlivnými Židy pomáhali vytvářet katastrofální politiku USA na Středním východě. Pokud si chcete ověřit pravdivost tohoto tvrzení, jediné, co musíte udělat, je zkontrolovat skutečné politické činitele a vlastníky médií. Naleznete zde mnohem vyšší koncentraci příslušníků židovského národa, než byste nalezli v běžné populaci.

Médii s celonárodním vlivem mám na mysli komunikační služby se zpravodajstvím hlavních událostí, průzkumy veřejného mínění, časopisy Time a Newsweek, New York Times, Washington Post a International Herald Tribune. Například šéf stanice CBS, pan William Paley je Žid. To samé i pánové Julian Goodman, provozující NBC a Leonard

Goldenson z ABC. Dále paní Katherine Graham, vlastnící the Washington Post a pan Sulzberger, majitel New York Times. Výše jmenovaní jsou všichni Židé!

Takto byste mohli pokračovat dál směrem níže.... a nejen co se týče pouze vlastnických, ale také řídících a rozhodovacích postů.... a zjistili byste, že díky své agresivitě a vynalézavosti nyní dominují sdělovacím médiím. A nejenom jim, ale také akademické obci, oblasti financí, nadací a vůbec všem druhům vlivných společností, zapojených do veřejného dění. Ve všech takových sférách mají velmi silný hlas.

Naše politika na Středním východě je podle mne naprosto katastrofální. Nevidím žádný jiný důvod, proč tento národ vyčlenil polovinu pomoci určené do zahraničí Izraeli, než že se tak stalo díky vlivu sionistického lobby. Domnívám se, že vliv zpravodajských médií je v rukou malé skupiny lidí.... tedy něco, naprosto se vymykající kontrole voličů, zato sloužící rozmarům jejich šéfů."

George J. Laurer, zaměstnanec Rothschildy vlastněného IBM, vynalézá čárkový kód (Universal Product Code; UPC), který si nakonec najde cestu prakticky na každou obchodovanou položku na světě. Nese číslo 666. Kniha Zjeveni, kapitola 13, verš 17 až 18 v souvislosti s tímto číslem uvádí:

"Aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího. Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, ajestiť počet ten šest set šedesáte a šest."

Je dokončena výstavba společnosti British Newfoundland Corporation, projektu na kanadských Churchillových vodopádech, založeném seskupením N. M. Rothschild &

Sons. N. M. Rothschild & Sons také vytvořili nový systém pro řízení a správu provozních zdrojů společnosti, obchodující po celém světě. Z něj se nakonec stane Rothschild Private Management Limited.

Edmond de Rothschild, pra-pravnuk Jakoba (Jamese) Mayera Rothschilda, kupuje vinice Cru bourgeois oblasti Chateau Clarke v Bordeaux.

1974: Osmého srpna prezident Nixon odstupuje ze své funkce v důsledku skandálu „Watergate," který vznikl, když se skupina, odpovědná za Nixonovo znovuzvolení vloupala o dva roky dříve do kanceláří sídla Demokratické strany. Co veřejnosti řečeno nebylo je však to, že v roce předcházejícímu vloupání, v sedmdesátém prvním, Nixon pověřil činitele prošetřením aktivit velkého počtu židovských činitelů daňové správy (IRS), jelikož měl podezření, že kryli bohaté Židy v Americe před neplacením daní. Není to podivné, že jakmile začaly být velké židovské penze předmětem šetření, objeví se skandál, jehož výsledkem je jediný případ v historii Spojených států, kdy prezident odstoupil z funkce?

Magazín New York zveřejnil článek s tvrzením, že Rockefellerova rodina manipuluje s Federální rezervou za účelem prodeje zlata z Fort Knox za úpadkové ceny anonymním spekulantům z Evropy. Tři dny po zveřejnění tohoto příběhu jeho anonymní zdroj, dlouholetá tajemnice Nelsona Rockef ellera, Louise Auchincloss Boyerová umírá po záhadném pádu z okna svého bytu v desetipodlažním domě v New Yorku.

Desátého prosince dokončuje Národní bezpečnostní rada Spojených států pod vedením Henryho Kissingera tajnou dvou set stránkovou studii s názvem "Národní bezpečnostní studie, memorandum 200: Důsledky populačního růstu ve

světě pro bezpečnost USA a zájmy v zámoří (National Security Study Memorandum 200: Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests; NSSM 200)/' Studie nepravdivě tvrdí, že růst populace v takzvaných méně rozvinutých zemích je vážné nebezpečí pro národní bezpečnost USA a nastiňuje skrytý plán na snížení růstu populace v těchto zemích pomocí prevence početí, války a hladu.

1975: Organizace spojených národů schvaluje rezoluci UN 3379, která odsuzuje sionismus jako rasismus. V rezoluci se uvádí:

"Jakákoliv doktrína rasového rozlišení nebo rasové nadřazenosti je vědecky falešná, morálně zavrženíhodná, sociálně nespravedlivá a nebezpečná."

Je to jen zástěrka, jejímž prohlášením Židé něco sledují. Hlásají: "Všichni jsme si rovni." To proto, že podporují světovou diverzitu.

Svou vládou nad nejrasističtějším státem, Izraelem, ve stejnou chvíli zosobňují pravý opak, když tvrdí:

"Jsme Bohem vyvolený lid."

Židy kontrolované Spojené národy to staví do rozpačité situace, protože jakkoliv se zachovají, jdou proti židovským tvrzením.

Carroll Quigley ve své právě vydané knize "Tragédie & Naděje: Historie světa naší doby (Tragédy & Hope: A History of the World in Our Time)," tvrdí:

"Existuje mezinárodní síť, jejímž cílem je vytvoření světového systému finanční kontroly, v soukromých rukou

schopná dominovat politickému systému každého státu a ekonomice světa."

1976: Aškenázský Žid Harold Rosenthal, poradce bližního aškenázského Žida, senátora Jacoba Javitse, prohlásil:

"Většina Židů to nerada přiznává, ale náš bůh je Lucifer."

1977: Pětadvacátého prosince izraelský Knesset (parlament) schvaluje anti-misionářský zákon 5738-1977, který nařizuje, že pokud bude (ne-židovský) Křesťan přistižen při hlásání Nového zákona v Izraeli, může mu hrozit vězení po dobu až pěti let.

1978: V březnu, v důsledku útoku na Izrael při němž zahynulo třicet autobusových pasažérů, izraelské síly vstoupily do Jižního Libanonu a zabraly pruh území o šesti milých severně od svých hranic. Z území pak Izraelci zahájili nevybíravé útoky kazetovými bombami, které měly za následek smrt více než patnácti set Libanonců a Palestinců, většinou civilistů.

Svou ilegální okupaci ukončili až poté, co jim prezident Carter pohrozil, že pokud se tak nestane, Spojené státy okamžitě zastaví poskytování pomoci Izraeli. Carter upozornil izraelského premiéra Menacherna Begina, že zbraně, použité Izraelci, byly předmětem smlouvy mezi USA a Izraelem, a které měly být použity pouze v případě vojenského napadení Izraele.

Zajímavé je, že o pár let později vyšlo najevo, že tato invaze byla naplánována Izraelem nejméně již o dva roky dříve. Neubráníme se tedy otázce, zda tento takzvaný teroristický útok na autobus, který byl spouští celé invaze, nebyl ve skutečnosti předstíraný manévr (falše flag). Hlavní myšlenkou této invaze bylo zmocnit se kontroly nad řekou

Litani, ke které měl Izrael překvapivě povolen přístup bezpečnostními silami Organizace spojených národů poté, co Izraelci opustili Jižní Libanon. Takže Izraelci v podstatě zahájili nezákonný válečný konflikt za účelem zmocnění se libanonské zásoby vody. Za čas se stáhli, ale dosáhli toho, co by v každém případě přesně dostali díky OSN.

Šestnáctého října se arcibiskup Wojtyla stává prvním neitalským papežem po Hadriánovi VI. o 455 let dřivě. Nerozhodne se však odhalit, že jeho matka byla Židovka, což by ho samozřejmě jinak opravňovalo k izraelskému občanství. Ve svých osmapadesáti letech je nejmladším papežem po sto třiceti dvou letech a volí si jméno Jan Pavel II.

Aškenázský Žid Stephen Bryen, tehdejší člen organizace Výboru senátu pro zahraniční vztahy, je tajně odposlechnut ve washingtonském hotelu při nabízení důvěrných dokumentů nejvyšším vojenským představitelům izraelské vlády.

Bryen obdržel advokáta Nathana Lewina a případ putuje až před velkou porotu, ale je ze záhadných důvodů zastaven. Bryen později pracoval pro Richarda Perlea.

Více než tisíc "promiskuitních homosexuálních mužů" ze Spojených států jsou cílem "experimentální" vakcinace proti Hepatitíde B, sponzorované Národním institutem zdraví (NIH) a Centrem pro kontrolu nemocí (CDC) a řízené ředitelem newyorské Krevní banky, doktorem Wolfem Schmugnerem, Židem, narozeným v roce 1919 v Polsku.

Tato očkování záměrně obsahují biologickou zbraň, běžně známou jako virus HIV. S příchodem roku 1981 se CDC snaží tvrdit, že bylo HIV nakaženo pouhých šest procent příjemců vakcíny proti Hepatitíde B. Nicméně, skutečné číslo vyjde

napovrch v roce 1984 jako 64 procent, což není konečné množství, jelikož kompletní studie zůstává utajena.

Nahum Goldmann, bývalý prezident Světového židovského kongresu v období 1948 -1977, ve své knize "Židovský Paradox" zveřejněné v tomto roce, uvedl obecně o Židech:

"Sotva budu přehánět, když řeknu, že život Židů se skládá ze dvou elementů: získávání peněz a protestováni."

1979: V lednovém vydání magazínu Playboy Marlon Brando prohlásil v interview ve spojitosti s židovskou nadvládou nad Hollywoodem:

"Na plátně jste mohli spatřit pošpiněnou každou rasu, ale nikdy negativní obraz Žida, protože tohle si zkrátka hlídali. Něco takového by nikdy nedovolili!"

Je uzavřena egyptsko-izraelská mírová smlouva z roku 1979 za pomoci Spojených států, které přislíbily Izraeli podporu ve výši tří miliard dolarů ročně; pochopitelně z kapsy amerických daňových poplatníků.

Shin Bet (izraelská vnitřní bezpečnostní agentura) se snaží proniknout do generálního konzulátu Spojených států v Jeruzalémě prostřednictvím „návnady." Tu představovala mladá židovská dívka z Jeruzaléma, se kterou měl aférku úředník konzulátu.

Baron a baronka Phillipi de Rothschild ve společném podniku s Robertem Mondavim zahájili stavbu pyramidy v Napa Valley v Kalifornii, kde sídlí vůdce/zakladatel církve Satanovy, aškenázský Žid Anton LaVey. Komplex je znám pod názvem Opus, a zástěrkou chrámu je vinohrad.

1980: Globální fenomén privatizace je na dramatickém vzestupu. Rothschildové s tím od samého začátku počítají, aby získali moc nad všemi státem spravovanými majetky po světě.

V Elbert County v Georgii jsou vztyčeny památné kameny "Georgia Guidestones," ve kterých je vyryto deset bodů, z nichž první zní:

"Zachovat stav lidstva pod pět set milionů ve věčné rovnováze s přírodou."

Stav světové populace je šest miliard, splnit tento požadavek by znamenalo snížení světové populace o devět desetin. Ve vztahu k tomu je zajímavé, že 24. července byl prezidentu Carterovi předložen dokument „Globální zpráva k roku 2000," kterou sepsal bývalý státní tajemník R. Cyrus Vance. Zpráva informuje, že zdroje planety nejsou natolik dostatečné, aby podpořily očekávaný dramatický nárůst světové populace, a vyzývá ke snížení počtu obyvatel Spojených států do roku 2050 o 100 milionů obyvatel.

Emigrační čísla sovětské vlády v Rusku ukazují, že během deseti let od roku 1970 bylo dovoleno emigrovat dvě stě čtyřiceti šesti tisícům Židů v porovnání s pouhými dvěma tisíci ne-Židů. Čím se tato čísla zdají ještě více ohromující je skutečnost, že Židů, žijících tehdy v Rusku, bylo tři miliony v porovnání se dvě stě padesáti pěti miliony ne-Židů. To jasně ukazuje, že ještě roku 1980 projevovala sovětská vláda mnohem vyšší ohledy na přání Židů na rozdíl od jiných obyvatel, což svědčí o tom, že stále existoval silný element židovské kontroly nad sovětskou vládou.

Je zajímavé, že z oněch 246 000 Židů, kteří odešli v uplynulém desetiletí ze Sovětského svazu více než polovina, 157 000, ve skutečnosti emigrovala do Izraele. Bylo jich

mnohem větší procento než těch, kteří odešli z Německa do Palestiny před vypuknutím Druhé světové války během sionistické spolupráce s nacisty.

1981: Desátého července opět eskaluje násilí v Jižním Libanonu a Izrael při bombardování Bejrútu usmrtí čtyři sta padesát lidí. Podle Kurta Waldheima, generálního tajemníka OSN, izraelské letectvo bombardovalo palestinské cíle v Jižním Libanonu a následně Palestinci zaútočili dělostřelectvem a raketami na Severní Izrael.

Banque Rothschild je zestátněna francouzskou vládou. Název nové banky zní „Compagnie Européenne de Banque". Rothschildové následně zřizují nástupce své francouzské banky, Rothschild & Cie Banque (RCB), která se stane předním francouzským investičním a bankovním ústavem.

1982: Ariel Saron (škenázský Žid), budoucí premiér Izraele a poté ministr obrany, organizuje mezi šestnáctým až osmnáctým zářím izraelskou invazi do Libanonu, aby přihlížel zabíjení jednoho až dvou tisíc mužů, žen a dětí při masakrech v Sabře a Satfle. Tato vojenská operace nese paradoxně název „Operace mír pro Galileu." Saron pak obrací svou pozornost k hlavnímu městu Bejrútu a v sérii leteckých útoků na civilní cíle je usmrceno nejméně osmnáct tisíc libanonských a palestinských civilistů.

Izraelský premiér a terorista, Menachem Begin, o tomto masakru arogantně pronesl:

"Nemusíme světu skládat účty, jen sobě samým."

Jako důvod pro ilegální invazi do Libanonu je veřejnosti sděleno zastavení přeshraničních útoků palestinských geril z Jižního Libanonu na osadníky v Severním Izraeli. Je zvláštní, že až do izraelské invaze fungovalo více než rok trvající

příměří a ani jeden osadník nebyl zabit. Skutečný důvod těchto bezohledných jatek vyjde na světlo, jakmile ustanou a vůdce Palestinské osvobozenecké organizace, Jásir Arafat, sídlící v Bejrútu, uprchne do Tuniska.

Roky 1983 - 1993

1983: Za účelem umožnění úvěru ve výši jedné a půl miliardy dolarů vládě Ekvádoru z Rothschildy řízeného Mezinárodního měnového fondu (MMF) p vláda nucena převzít neuhrazené soukromé dluhy Ekvádorské elity vůči soukromým bankám. Navíc, aby se zajistilo, že Ekvádor bude schopen tuto půjčku vrátit, MMF diktuje zvýšení cen elektřiny a dalších služeb. Když to nepřineslo dostatek hotovosti (či spíše úroků), přinutil Ekvádor propustit sto dvacet tisíc zaměstnanců.

Ekvádoru bylo také přikázáno, aby se podřídil časového harmonogramu, navedenému MMF. Patří sem: zvýšení cen zemního plynu na varem o 80% od 1. listopadu 2000; převod vlastnictví největšího vodohospodářského systému pod zahraniční subjekty; udělení povolení British Petroleum (BP) k výstavbě vlastního ropovodu v Andách a zrušení více pracovních míst při snížení stávajících mezd o 50%.

V říjnu uvedl předseda Heilbrun z Výboru pro znovuzvolení generála Slomo Lahata starostou Tel Avivu:

"Musíme dále zabíjet všechny Palestince, dokud zde nepřijmou svůj úděl otroku."

Třiadvacátého října jsou kasárna námořní pěchoty Spojených států v Bejrútu rozmetána na kusy výbuchem kamionu s bombovými náložemi. Následkem je smrt 241 amerických vojáků. Bývalý agent Mosadu, Victor Ostrovsky, ve své knize "Cestou klamu (By Way Of Deception)" potvrzuje, že Izrael měl předem informace o útoku, ale neobtěžoval se Američany varovat. V knize píše:

"Postoj Mosadu k Američanům byl víceméně takový: "Co se týče Yankeeů, nejsme tady pro to, abychom je chránili."

Marc Lee Raphael publikuje svou knihu "Židé a Židovství ve Spojených státech: Dokumentární historie " (Jews And Judaism in the United States: A Documentary History)," ve které tvrdí ve vztahu k obchodování s otroky v Americe:

"Židovští kupci hráli v obchodu s otroky významnou roli. Ve skutečnosti mezi obchodníky většinou převažovali."

1984: Mosad si zadělal na malér. Ve stejné izraelské vesnici, Kf ar Sirkin, školí jak srí-lanské zvláštní síly, tak i rebelskou organizaci Tamilští tygři. Stalo se tak z důvodu prodeje vojenských výcvikových kurzů oběma stranám. Poté, co rodina Rothschildů mnohokrát financovala obě válečné strany v bitvách, nyní Židé obě strany učí, jak se navzájem nejlépe pozabíjet.

Je to ožehavá situace, ale Mosadu se podaří obě strany udržet po tři týdny v netušeném oddělení. Obě strany se poté vrátí na Srí Lanku aniž by věděly, že jejich protivník byl vycvičen na stejném místě a stejnou organizací.

1985: Jack Bernstein vydává svou knihu "Život amerického Žida v rasistickém, marxistickém Izraeli (The Life of an American Jew in Racist Marxist Israel)," která zahrnuje následující prohlášení, začínají nadpisem "Zpochybnění":

"Mí sionističtí bratři, jsem dobře obeznámen s vaší taktikou, kterou používáte k utišení kohokoli, kdo se pokouší odhalit veškeré vaše podvratné činy. Pokud je ona osoba nezidovská, křičíte:" Antisemito," což je jenom záminka k utajení vašich činů. Ale, pokud je dotyčným Žid, uchýlíte se k jiné taktice. Zpočátku obvinění ignorujete a doufáte, že se příliš nerozšíří. Když ale informace začne zasahovat široký

okruh lidí, snažíte se ji zesměšnit, stejně jako ty, kdo ji šíří. Jestli ani to nezabere, váš další krok je atentát na pověst původce informace. Pokud její autor nebyl nikdy zatažen do pořádného skandálu, vyrobíte jej, ať už pro něj či pro ně. Pokud selže i to, je o vás známo, že se neštítíte ani fyzického útoku. Ale NIKDY jste se nesnažili prokázat, že by ono tvrzení bylo falešné."

Jack Bernstein následně vyzval Ligu proti pomluvám a hanobení k přímé televizní debatě avšak ADL odmítla. Namísto toho byl Bernstein zavražděn Mosadem.

The New York Times, citujíce bývalého náměstka ředitele FBI, Raymonda Wannala, oznámily, že FBI si je vědoma nejméně tuctu incidentů, při nichž takzvaní američtí úředníci předali utajované informace Izraelcům. Ministerstvo spravedlnosti stíhání nezahájilo.

Na konci listopadu byl ve Spojených státech zatčen Jonathan Pollard za pronášení přísně tajných informací LAKAMu (Lishka le Kishrei Mada), Styčného úřadu izraelského ministerstva obrany pod vedením Rafaela Eitana, který se účastnil roku 1960 únosu Adolfa Eichmanna z Argentiny.

Pollard pracoval ve výzkumném oddělení Námořní vyšetřovací služby, sídlící mimo Washington, a toho roku byl převelen do Antiteroristického pohotovostního centra, kde samozřejmě měl přístup k extrémně citlivému materiálu. Za svou špionáž byl odsouzen strávit život ve vězení.

Richard Smyth, majitel spol. MILCO je obžalován na základě obvinění z pašování časovačů k nukleárnímu zařízení do Izraele.

Izrael páchá další temný útok - přepadá výletní loď "Achille Lauro," plavící se z Alexandrie do Port Saidu v Egyptě. Loď byla unesena Izraelci, kteří zasadili krutou „ránu z milosti" americkému pasažérovi židovského původu, vozíčkáři Leonu Klinghofferovi, kterého vržením přes palubu odsoudili k smrti. Vlna pobouření zasáhla celý svět a zvláště Spojené státy. Židé se navíc postarali, aby se z události stala celosvětově hlavní zpráva dne, a to v novinách i v televizi.

Tato taktika je vysvětlena v knize "Výnosy z války (Profits Of War)," ve které bývalý zvláštní poradce zpravodajské služby izraelského premiéra Jiccaka Samira, Ben-Menaše vysvětluje, jak izraelské zpravodajské služby financují palestinské teroristické skupiny, které následně provádějí útoky na izraelské cíle, aby ve světě a zejména v Americe vyvolaly sympatie a loajálnost k Izraeli a Židům a nenávist k Palestincům.

Bankovní ústav N.M. Rothschild & Sons radí britské vládě ohledně privatizace společnosti British Gas. Postupně se jejich poradenství přenese prakticky i na všechny ostatní privatizace státního majetku včetně hutnictví British Steel, dolů British Coal a všech britských regionálních energetických a vodohospodářských podniků. Rothschildové za své "rady" obdrží několik miliard liber. Do privatizace je také zapojen britský poslanec Norman Lamont, jejích bývalý bankéř a budoucí ministr financí.

Je třeba objasnit, že většina peněz nebyla v té době ještě ani vytištěna. Důkazy naleznete v následujícím projevu zesnulého Lorda Beswicka, který se objevil v Hansard ze 27. listopadu 1985, svazek 468, sloupek 935-939, pod názvem " Peněžní zásoba a Soukromý bankovní systém."

Lord Beswick upozornil na prohlášení kancléře vévodství Lancaster ze 23. července 1985, a sice, že 96,9 procentní

nárůst peněžní zásoby v průběhu pětiletého období byl vytvořen soukromým bankovním systémem bez orgánu vlády...

Tento ctihodný pán uvedl: „Pánové, 10. června tohoto roku jsem se tázal vlády Jejího Veličenstva, o jaké množství se během pětiletého období do poloviny dubna 1985 zvýšila peněžní zásoba. Je zajímavé, že jsem dostal odpověď v procentech a nikoli v librách. Jelikož jsem se původně ministra dotazoval na sumu, doufal jsem, že mi snad později vyhoví.

Odpovědí vlády z desátého června bylo, že zvýšení představovalo 101,9 %, z nichž pouhých pět procent tvořily státem nově vyražené mince a emise bankovek. Těch zbývajících 96,9 % reprezentují nesmírnou sumu nových peněz, ale také klíčový faktor naší ekonomiky.

Chtěl jsem vědět, kým byly peníze vytvořeny a 23. července jsem opět požádal vládu Jejího Veličenstva o odpověď, do jaké míry bylo toto zvýšení schváleno vládou. Kancléř vévodství mi jménem vlády sdělil, že: '96,9 procentní nárůst peněžní zásoby představují nové bankovní depozity, vytvořené v rámci běžného bankovního podnikání a pro tuto činnost není zapotřebí žádného vládního orgánu.

Kdyby byl řekl, že se na tom podíleli falšovatelé mincí nebo padělatelé bankovek, vypukl by samozřejmě okamžitý, rozhořčený křik, ale namísto toho zde máme vládní prohlášení, že toto obrovské množství peněz vytvořily extra soukromé instituce a vláda očekává, že se smíříme s tím, že je to běžná praxe, se kterou žádný vládní orgán nepřichází do styku.
Když jsem se zeptal, zda bychom neměli hlouběji zvážit, kdo že to profituje ze schopnosti vytvářet peníze, ministr prohlásil, že takové úvahy, i když zajímavé, by byly možná

příliš dalekosáhlé a časově nákladné. A tak jsem se snažil v debatách tuto záležitost opět prosazovat a získat více osvícení.

Tato důležitá otázka je velice podceňována a není dost možná ani dostatečně chápána. Doufám, že nebudu příliš nespravedlivý, když prohlásím, že ti, kteří pochopili její zákonitosti, ze situace často velmi dobře profitují. Neukážu prstem na žádnou konkrétní skupinu, vše je mnohem širší a propojenější."

Všimněte si, jak se kancléř vévodství snažil dát od věci ruce pryč, když uvedl:

"Žádný vládní orgán nebyl pro tento současný systém vytváření bankovního kreditu zapotřebí."

1986: Sefardský Žid Mordechai Vanunu, technik na instalaci izraelského jaderného zařízení Dimona mezi lety 1976-1985, zjistí, že závod tajně vyvíjí jaderné zbraně. Vanunu, kterého podle jeho slov přimělo promluvit jeho svědomí a konverze ke Křesťanství, se svěřil London Sunday Times, kterým poskytl fakta a fotografie, aby mohla sdělit světu, že Izrael má program jaderných zbraní. Jeho důkazy nasvědčují, že Izrael skladoval až 200 jaderných hlavic.

Třicátého září začíná izraelská agentka Mosadu, Cheryl Bentov, působící pod názvem "Cindy" poměr s Vanunu v přestrojení za americkou turistku, pod záminkou odletu do Říma a společné dovolené. Jakmile dorazili do Říma, Židé z Mosadu jej namísto oficiálního zatčení unesli, zdrogovali, odvezli na opuštěnou pláž a následně propašovali do Izraele na nákladní lodi.
Po tajném soudu byl Vanunu odsouzen k osmnácti letům vězení za "zradu" a "špionáž" (něco, s čím je Izrael velmi dobře obeznámen), i když nepracoval pro žádnou stranu a

neobdržel za to žádnou platbu. Izraelská vláda během soudu odmítla uznat nebo vyvrátit, zda mají jaderné zbraně či nikoliv.

Židé Ivan Boesky, Dennis Levine, Martin Siegel a Michael Milken jsou odsouzeni za zneužívání informací v obchodním styku, jdoucí do miliard dolarů. Všechni následně obdrží mírné tresty a pokuty, které neodpovídají výši bohatství, podvodně získaného jejich vzájemnou spoluprací. Postava Gordon Gekko z filmu Olivera Stonea "Wall Street" vychází z příběhu Ivana Boeskyho, kterého Oliver Stone, sám Žid, ve filmu jako Žida neidentifikoval.
Budoucí izraelský premiér, Benjamin Netanyahu, se ve své, toho roku zveřejněné knize "Terorismus: Jak může Západ zvítězit (Terrorism: How The West Can Win)," takto zmiňuje o Palestincích:

"Zhoubný nádor, který musí být odstraněn."

V Británii je zaveden Zákon o veřejném pořádku z roku 1986. Tento zákon je navržen tak, aby se Britům zamezilo hovořit o problémech přistěhovalectví a židovského supremacismu. Zároveň dává policii pravomoc násilně vstupovat do soukromí kohokoliv, o kom se domnívají, že nesouhlasí se Zákonem o rasových vztazích (Race Relations Act). Zákon byl parlamentu předložen tajemníkem ministerstva vnitra, Leonem Brittanem, litevským Židem, jehož skutečné jméno je Leon Brittanisky za pomoci svého bratrance, Malcolma Rivkinda (také známým jako Rifkind), který se později stal tajemníkem zahraničních věcí.

1987: Edmond de Rothschild zakládá World Conservation Bank, která je určena k převodu pohledávek ze zemí třetího světa na banku za účelem jejich směny za pozemky těchto zemí. Je navržena tak, aby mohli Rothschildové získat

kontrolu nad třetím světem, který představuje 30% území povrchu Země.

Čtyriadvacátého dubna Wall Street Journal prozrazuji:

"Role Izraele v proti-Iránském skandálu nebude detailně představena ve zvláštním panelu."

1988: Po těchto třech větvích Světové centrální banky: Světové bance, Bance pro mezinárodní platby (BIS) a Mezinárodním měnovém fondu (MMF), dnes obvykle označovaných jako součásti Světové centrální banky, světoví bankéři požadují, aby do roku 1992 zvýšily svůj základní kapitál a rezervy na 8% svých závazků. Takový požadavek navýšení kapitálu stanoví horní hranici úvěrování frakční rezervy.

Chtějí-li světoví bankéři získávat peníze, musejí prodávat cenné papíry, které oslabují jejich individuální burzy akcií a působí v těchto zemích ekonomický úpadek. Například v Japonsku, v jedné ze zemí s nejnižším kapitálem v rezervách, se propadla hodnota burzy o 50% a obchodní hodnota nemovitostí dokonce o 60% během dvou let.

Záměrem je, aby mohl MMF vytvořit větší a větší množství své mezinárodni měny, známé jako "zvláštní práva čerpání (SDR)," neopírající se o nic jiného, než aby s chudobou zápasící národy, které si od MMF vypůjčí, zvýšily své finanční rezervy až na BIS požadovanou úroveň. Tyto národy se pak postupně dostanou pod kontrolu MMF, protože zápasí se splácením úroků, a musí si půjčovat více a více. Mezinárodní měnový fond pak rozhodne, které národy si mohou půjčit více a které budou hladovět. MMF může tento nástroj použít také jako páku, aby převzal státní vlastnictví jako záruku za dluhy, až nakonec vlastní celé národní státy.

Liga proti pomluvám a hanobení (ADL) zahájila celostátní soutěž pro studenty práv, jejímž tématem byl návrh předpisů, postihujících nesnášenlivost za účelem ochrany menšin. Soutěž vyhrál muž jménem Joseph Ribakoff, jehož návrh stanovoval, že musí být zakázáno nejen nenávistí motivované násilí, ale i některá slova, které ji údajně podporují: „podezření," „třenice," „nenávist" a „násilí." Ty všechny by měly být trestné.

Vítězný dokument ceny ADL svědčí o tom, že státní agentury by nejenom měly mít právo sledovat a omezovat svobodu projevu obecně, ale měly by také cenzurovat všechny filmy, které kritizují identifikovatelné skupiny. To se týká i osob, které se svým prohlášením mohou na něco odvolávat, jako například Křesťané, kritizující homosexualitu podle Bible, která ji výslovně zakazuje. Ribakoff v tomto ohledu tvrdí, že pro takovou skutečnost neexistuje před soudem žádná polehčující okolnost.

Jediným, soudu postačujícím důkazem k usvědčení nenávistného proslovu je, že bylo vyřčeno něco, citově poškozující menšinové skupiny nebo člena takovéto skupiny. Na základě těchto návrhů, které ADL zavedla v platnost po celém světě během necelých patnácti let, a to díky úplatnosti politiků a médií, by Ježíš Kristus byl zatčen jako kriminálník, podněcující nesnášenlivost.

Tento zákon byl navržen s cílem chránit Rothschildovské konspirace před odhalením. V případě, že budete kritizovat rothschildovskou kriminální kliku stanete se terčem jako antisemita, a tím pádem riskujete i vězení. Je zajímavé si uvědomit, že když řeknete, např.: "Rabín podpálil svou synagogu, protože potřeboval peníze z pojištění na její opravu, hrozí vám mnohem nižší trest než někomu, kdo se dopustil spáchání trestného činu tím, že se angažoval v médiích proti establishment; v podstatě za stejný čin.

Kniha historika Jamese Bacquea s titulem "Ostatní ztráty (Other Losses)," odhaluje z pozice bývalého poručíka 101. výsadkové divize, který se stal posléze uznávaným historikem, některé šokující případy spojeneckého zacházení s německými válečnými zajatci. Spojenci podléhali přímým pokynům (Žida) Eisenhowera, vrchního velitele spojeneckých sil. Tento poručík, který to dotáhl až na post vedoucího historika armády Spojených států a do výslužby odešel jako plukovník Ernest F. Fisher PhD, napsal ve své předmluvě k Bacqueově knize:

"Počínaje dubnem 1945 armády Spojených států a Francie mimochodem zlikvidovaly přibližně jeden milion lidí, většinu z nich v amerických tábor ech...Eisenhowerova nenávist, procházející skrze úslužnou vojenskou byrokracii, vytvořila horor táborů smrti, což v americké vojenské historii nemá obdoby... obrovský válečný zločin."

Později se ukázalo, že více než devět milionů Němců, a to jak vojáků tak i civilistů, zemřelo v důsledku politiky vyhladovění a vyhánění, politik, přijatých spojeneckými silami v prvních pěti letech po skončení Druhé světové války. Ty měly zahrnovat úmrtí vězňů na cestě i ve spojeneckých vězeňských táborech, kde byly potraviny drženy pod zámkem a děti byly zotročeny.

Lze jen předpokládat, že Eisenhower následoval příkazy své milované židovské knihy Talmud, tedy nejvyšší náboženské a etické příručky Židů. V této knize, která pro Židy daleko převyšuje Bibli, a kde se společně se Zohar a Kabalou opakovaně tvrdí, že Židé jsou dobří, zatímco ne-Židé jsou ve své podstatě špatní a nejlépe si zaslouží být zabiti.

Na rozdíl od Bible a Koránu, které jsou široce dostupné pro všechny, je velmi obtížné získat kdekoliv kopii velesvaté

židovské knihy Talmud. Možná je to proto, že v Talmudu je výslovně uvedeno, že je zakázáno Talmud vyučovat Ne-Židům. Tomu, kdo se toho odváží, hrozí trest, jak je psáno v Sanhedrin 58a - Hagigah, ve kterém je uvedeno,

"Taková osoba si zaslouží smrt."

Sedmnáctého srpna umírá pákistánský prezident, generál Zia ul-Haq při letecké havárii. John Dean, toho času velvyslanec Spojených států v Indii, informuje nadřízené, že má důkazy o tom, že za katastrofou stojí izraelská tajná služba Mosad, ve snaze zabránit Pákistánu vyvinout jadernou bombu, Dean je za své „obtěžování" obviněn z duševní nerovnováhy a je zbaven funkce na ministerstvu zahraničí. Nicméně až do smrti na své jistotě trvá. Jeho názor se dostane na veřejnost až spolu se zprávou o jeho úmrtí v roce 2005, ve věku osmdesáti let. Philippe de Rothschild umírá.

1989: Mnohé ze satelitních států ve východní Evropě se prostřednictvím vlivu glasnosti více otevírají požadavkům svobody navzdory svým komunistickým vládám.

V roce 1989 se uskutečnilo mnoho revolucí, které ukončily vládu komunismu a nahradily jej nově vzniklými republikami.

Důsledkem toho je oslabení moci, kterou měl komunismus díky železné oponě nad východní Evropou. Režim se zhroutil nejenom v Rusku, ale v celé východní Evropě následkem perestrojky a glasnosti.

Boris Jelcin (jehož žena se narodila ze sňatku Jozifa Stalina s Rózou Kaganovičovou) a Republikánská vláda v Rusku podnikají kroky k ukončení moci komunistů prostřednictvím zákazu Strany a zabavení jejího majetku.

Tento okamžik předznamenává pád komunismu v Rusku a vysvětluje počátek masového exodu sedmi set tisíc Židů z bývalého Sovětského svazu do Izraele.

Z izraelského žurnálu Hotam (24. listopad 1989) pochází úryvek z řeči, kterou přednesl izraelský náměstek ministra zahraničních věcí, aškenázský Žid Benjamin Netanyahu, studentům univerzity Bar Han:

"Izrael měl mít využít okamžiku, kdy byla pozornost světa obrácena k potlačování demonstrací v Číně, aby provedl masové vyhnání Arabů z území."

USA dvacátého prosince podnikly invazi do Panamy, protože měly podezření, že její (de facto) vůdce, generál Manuel Noriega, obchoduje s drogami. Dobové zprávy uvádějí, že v Panamě byl zatčen „Mike Harari", muž, kterého sdělovací prostředky popisovaly jako:

"bývalý důstojník izraelské zpravodajské služby Mosad s temnou minulostí, který se stal jedním z Noriegových nejvlivnějším poradců."

Oficiální představitel Američany nově zavedené administrativy v Panamě tvrdí, že Harari byl, po Noriegovi... „nejmocnějším mužem v Panamě."

Nicméně, zatímco Noriega byl vydán do Ameriky a uvězněn, Harari následně za tajemných okolností zmizel do Izraele. Harari nebude Spojeným státům vydán, aby čelil obvinění; navíc se zdá, že samotné Spojené státy o jeho stíhání příliš nestály.

V bývalém koncentračním táboře v Osvětimi je odhalena pamětní deska s tvrzením, že na místě zahynulo jeden a půl

milionu lidí. Tato plaketa nahradila původní, která tvrdila, že zde byly zavražděny čtyři miliony lidských životů, zejména židovských. Je podivné, že číslo šest milionů Židů, představující zavražděné během holokaustu nebylo sníženo tak, aby odráželo toto dvou a půl milionové snížení výše uvedeného počtu úmrtí v Osvětimi. Navíc žádné důvody pro snížení počtu usmrcených v Osvětimi, natož pak vysvětlení, proč celkové číslo šesti milionů obětí neodráží toto snížení, nebyly nikde uvedeny.

Londýnští a pařížští Rothschildové ohlašují založení nové pobočky, Rothschild GmbH, v německém Frankfurtu.

1990: Bývalý agent Mosadu, Viktor Ostrovsky odhaluje ve své právě vydané knize "Cestou klamu (By Way Of Deception)":

1) Mosad pro splnění misí rekrutuje arabské agenty.
2) Izraelští agenti jsou velmi schopní ve vydávání se za Araby.
3) Mosad má propracovaný plán provokování Iráku, zahrnující účast USA a války proti Iráku.

Ostrovsky dělá senzační prohlášení ohledně ochoty celosvětové židovské komunity pomoci Mosadu, jako "sajanim" (vycházející z hebrejského slova lesayeah, což znamená "na pomoc"), navzdory loajalitě, kterou mají ke státům, jehož jsou občany nebo rezidenty. Na straně 86 Ostrovsky tvrdí:

"...sajanim, jedinečná a významná součást operací Mosadu. Sajanim - asistenti - musejí být stoprocentně židovští. Žijí v zahraničí, a i když nejsou izraelští občané, mnoho z nich je získáno přes jejich příbuzné v Izraeli. Například Izraelec s příbuznými Anglii, může být požádán, aby napsal dopis, ve kterém říká, že doručitel dopisu představuje organizaci, jejíž

hlavní cíl je pomoci zachránit židovský lid v diaspoře. Byl by tento příbuzný ochoten pomoci?

Po celém světě existují tisíce sajanim. Pouze v Londýně jich je asi dva tisíce, kteří jsou aktivní, a dalších pět tisíc je na seznamu (ve své knize ze roku 1994 ,, Odvrácená strana klamu (The Other Side Of Deception)"

Ostrovsky prozrazuje, že Mosad udržuje více než sto bezpečných domů v samotném Londýně. Ty plní spoustu rolí v různých oblastech.

Např. sajan, který má na starosti vozový park, může pro mosad zapůjčit vůz z půjčovny bez nutnosti vyplňovat běžnou dokumentaci. Sajan pro ubytování vyhledá bezpečný, pokoj, aby se předešlo podezření; bankovní sajan může sehnat peníze, třeba i uprostřed noci; sajan-doktor vyoperuje kulku, aniž by se policie cokoliv dozvěděla atd. Účelem je mít zásobu lidí, v nouzi kdekoliv dostupných a schopných o svých službách mlčet...

Jedna věc, se kterou byste měli počítat je, že i když ona židovská osoba ví, že jste z Mosadu, možná nebude ochotna spolupracovat. To vás ale nemusí mrzet. Máte k dispozici bezrizikový systém rekrutů, který vám dodá armádu mnoha milionů židovských obyvatel, u nichž se můžete cítit jako na vlastním území."

Na straně 292 pak uvádí:

"Mnoho mladých, kteří byli trénováni na letních táborech v Izraeli, se později stali sajanim a nepochybně poskytli silnou skupinu ochotných pomocníků, dobře vycvičených a oddaných, kteří nebudou chtít své šance promarnit."

To by vysvětlovalo i motivaci skupiny "Prvorozenství Izraele ("Birthright Israel)," nabízející bezplatnou dovolenou v Izraeli pro Židy ve věku 18 až 26 let a bydlištěm po celém světě, která na svých oficiálních internetových stránkách hlásá:

"Posilme pocit soudržnosti Světového židovstva."

Vzhledem k masové panice mezi židovskými skupinami, kterou vyvolaly údajné nesrovnalosti v oficiální verzi holokaustu, Židé využívají svého vlivu. Francie proto projednává a schvaluje Gayssotův zákon, aby se popírání holokaustu stalo zločinem. Níže jmenované evropské země následovaly: Německo (které již částečně mělo zákony omezující popírání holokaustu), Švýcarsko, Rakousko, Belgie, Rumunsko, Česká republika, Litva, Polsko a Slovensko.

Tato opatření měla poskytnout ochranu největší zbrani Židů - údajným jatkám šesti milionů Židů během Druhé světové války vůči těm, kdo kritizují jejich trestné činnosti: zbrani, kterou používají nadále, aby ze sebe učinili oběti a ospravedlnili své represivní opatření vůči jiným rasám.

1991: Po irácké invazi do Kuvajtu druhého srpna 1990 zahajují Spojené státy a Velká Británie 16. ledna vzdušné bombardování cílů v Iráku. Dne 24. února je zahájeno pozemní tažení, které trvá sto hodin, až do osmadvacátého února, kdy se uskuteční hrozný válečný zločin.

Ten představují jatka sto padesáti tisíc iráckých vojáků použitím tzv. palivo vzdušných leteckých bomb. Americký prezident George Herbert Walker Bush přikázal letectvu a pozemním jednotkám tyto vojáky, kteří prchali po přeplněné dálnici z Kuvajtu do Basry, zlikvidovat. Jejich ostatky pak

byly buldozery zarovnány do neoznačených hrobů v poušti, přičemž někteří z nich byli stále naživu.

Prezident Bush následně nařídil zastavení útoků. Jaký smysl měl tento masakr, když v zápětí Bush vyhlásil v tento den konec války? Zrovna na tento den roce totiž připadl „svátek Purim." Tento den Židé slaví své vítězství nad starověkým Babylonem, rozkládajícím se na území dnešního Iráku. Židé jsou povzbuzováni, aby vykonali krvavou pomstu vůči nepřátelům, za které Purim prohlašuje v podstatě všechny ne-Židy.

Z přibližně 697 000 amerických mužů a žen, nasazených do služby v Perském zálivu během operace Pouštní bouře, zhruba 40 000 zahynulo a více než dalších 400 000 trpí různými poruchami, známými jako syndrom války v Zálivu.

Následně vyšlo napovrch, že americká armáda obdržela osm set tisíc závadných proti-chemických a biologických ochranných obleku od společnosti Isratex Company of Rainelle WV, obsahujících díry a trhliny, ohrožujících život při kontaktu s nebezpečnými látkami.

Isratex, který získal na konci osmdesátých let a počátkem let devadesátých kontrakt v hodnotě čtyřiceti čtyř milionů dolarů na dodávky ochranných obleků, vyhlásil úpadek v roce 1995. Za spáchání této genocidy na amerických vojácích, ve jménu ničeho jiného než finančního zisku, zahájil právní systém ve Spojených státech řízení s vedením firmy.

Bývalý prezident společnosti, Abe Brin, dostal čtyři měsíce vazby, tři roky propuštění pod dohledem a pokutu čtyř tisíc dolarů. Jeho bratr, Jehuda Joav Brin (který byl na útěku až do svého zatčení na letišti JFK) obdržel šest měsíců plus jeden den ve vězení, dva roky pod dohledem a pokutu čtyřicet

tisíc dolarů. Zvi Rosenthal, někdejší vedoucí výroby, vyvázl se šesti měsíci domácího vězení, tříměsíční podmínkou a dvaceti tisíci dolary pokuty.

Skutečnou příčinu války v Iráku odhalila kniha Victora Ostrovskyho „Odvrácená strana klamu (The Other Side Of Deception)/' ve které na straně 315 uvádí:

"Čeho se Mosad opravdu bál byla možnost, že by obrovská armáda Iráku, která přetrvala irácko-íránské války a byla zásobována Západem a financována ze Saudské Arábie, padla do rukou pro Západ přijatelnějšího vůdce, který by ale stále představoval pro Izrael hrozbu.
První krok byl učiněn v listopadu 1988, kdy izraelský Mosad vyzval ministerstvo zahraničí k zastavení všech mírových rozhovorů s iráckou stranou. V té době probíhala tajná jednání mezi Izraelci, Jordánci a Iráčany pod záštitou Egyptu a s požehnáním Francie a USA. Mosad záležitost zmanipuloval tak, aby Irák vypadal jako jediná země neochotná jednat, čímž chtěl přesvědčit Američany, že Irák sleduje při vyjednávání jiné cíle.

V lednu 1989 již LAP (způsob izraelského vedení psychologické války) Mosadu bez ustání vykresluje Saddáma jako tyrana, představujícího nebezpečí pro celý svět. Mosad zburcoval všechny své možné kontakty po světě, od dobrovolných agentů v Amnesty International po naopak zcela „zakoupené" členy amerického Kongresu. Odevšad se ozývaly hlasy: „Saddám likviduje příslušníky vlastního národa."

To však jeho nepřátelé mohli očekávat. Hrůzné fotografie usmrcených kurdských matek, svírajících své mrtvé děti po plynovém útoku Saddámovy armády byly skutečné, a samotné činy otřesné. Kurdové naproti tomu podnikali totální partyzánskou válku s režimem v Bagdádu, za což byli

podporováni Mosadem, který jim posílal zbraně a poradce do horských táborů kurdské rodiny Barazanu. Tento útok by Iráčané mohli sotva nazývat útokem na jejich vlastní lid...

Média byla zásobována hodnověrnými informacemi a tipy ze spolehlivých zdrojů o tom, jak pobláznený vůdce Iráku zabíjí obyvatele své země holýma rukama a používá rakety k útoku na íránská města. Že za zaměřováním cílů stojí Mosad za pomoci amerických navigačních satelitů, bylo médiím opomenuto sdělit.

Mosad se pokoušel o Saddámovo svržení, avšak nikoliv vlastními silami. Izraelci Chtěli po Američanech, aby odvedli tuto práci za ně - aby zničili obrovskou armádu v irácké poušti tak, aby jí Izrael nemusel časem čelit sám na svých hranicích. Natolik „ušlechtilý" byl samotný záměr Izraele, avšak ohrozit svět s možností rozpoutání globální války a způsobení smrti tisíců Američanů bylo naprosté šílenství."

Dvacátého března, pod tlakem rabínského ortodoxního hnutí Chabad Lubavič, schvaluje 102. Kongres Spojených států Veřejný zákon 102-14 a vyhlašuje 26. březen 1991 za Den osvěty, USA (Education Day, U.S.A)." Děje se tak ve jménu poučení veřejnosti Sedmi Noemovými zákony z Talmudu, které se podobají farizejským, pocházejícím z konkrétní pasáže v Tóře. Kromě toho jsou to zákony, kterými se musejí řídit pouze ne-Židé.

Záměrem Veřejného zákona 102-14 tzv. "Dne osvěty" je spíše záminka ke zmatení veřejnosti, utvrzující ji v přesvědčení, že Sedm Noemových zákonů ve skutečnosti nezavedl v platnost tento zákon. Namísto toho Židé chtějí, aby lidé věřili, že tento veřejný zákon pouze umožnil jednorázové, nikoliv pravidelné vyhlášení šestadvacátého března 1991 za způsob, jak poučit lidi o tématu. Nicméně je naprosto jasné, že vládou sponzorovaná, jednodenní osvěta

veřejnosti nepotřebuje pro své uskutečnění zavádět zákon! Proto byly tyto zákony předloženy dvacátého března, připravené k použití soudy Spojených států. Těchto Sedm zákonů tvoří:

1) Avodah zarah - Nebudeš uctívat falešné bohy.
2) Shefichat damim - Nezabiješ.
3) Gezel - Nebudeš krást ani unášet lidi.
4) Gilui arayot - Nebudeš páchat pohlavní nemravnosti (zakázané sexuální akty jsou tradičné interpretovány jako incest, sodomie, mužský homosexuální styk a cizoložství.)
5) Birkat Hashem - Nevezmeš Boží jméno do úst nadarmo, odkaz k rouhání.
6) Ever min ha-chai - Nebudeš jíst části živých zvířat (odkazující k Noemovi a tradičně vykládáno jako zákaz krutého zacházení se zvířaty).
7) Dinim - Nedovolíš, aby zavládl útisk nebo anarchie. Ustanovíš systém spravedlivých, efektivních soudů, policie a zákonů, podporující výše stanovená pravidla.

Tyto zákony jsou základem židovského supremacismu, protože zakazují uznávat jiného boha, než jejich vlastního, Satana. To přikazuje zákon číslo jedna „Nebudeš uctívat falešné bohy," čímž jsou podle židovského Talmudu míněni všichni bohové, které Židé neuznávají, jako jsou Ježíš Kristus a prorok Mohammed. Při neuposlechnutí těchto přikázání stanovuje Talmud následující trest:

"Dalším závazným přestupkem je porušení některého ze Sedmi Noemových zákonů, které bude potrestáno smrtístětím - Sanhedrin 57A."

Zvláštní je, že tyto zákony či „Den osvěty, "který se k nim poutá, nejsou terčem kritiky ze strany Americké unie občanských svobod (American Civil Liberties Union; ACLU), od které by bylo něco takového možné očekávat. Tyto

zásahy totiž představují nejen výkon přikázání určitého náboženství na veškerém nežidovském obyvatelstvu, ale zároveň odporují dlouhodobému přesvědčení ACLU o oddělení složek církve a státu.

David Rockefeller (Rothschild) činí na konferenci Bilderberg v Baden-Baden, konané 6. až 9. června, následující prohlášení:

"Jsme velice vděční Washington Post, New York Times, Time Magazíne a dalším velkým novinovým vydavatelstvím, jejichž ředitelé se účastnili našich setkání a dodržují svou diskrétnost již téměř čtyřicet let. Bylo by pro nás nemožné rozvíjet naši vizi světa, kdybychom byli vystaveni během oněch let publicitě.

Svět je ale nyní mnohem sofistikovanější a lépe připraven k boji proti světovláde. Super nadnárodní vláda intelektuální elity a světových bankéřů je nyní mnohem účinnější než národnípolitiky, praktikované v minulých staletích."

1992: V březnu se Paul A. Volker, bývalý předseda Výboru Federální rezervy stává předsedou evropského bankovního podniku J. Rothschild, Wolfensohn and Co.

Ukazuje se, že Stephen Bryen, přistižen při předávání důvěrných dokumentů Izraeli v roce 1978, je zaměstnancem výboru proizraelského židovského Národního institutu pro bezpečnostní záležitosti. Zatímco pracuje jako placený konzultant s bezpečnostní prověrkou, pokračuje s vývozem citlivých technologií z USA.

"Samsonova varianta (The Samson Option Seymoura M. Hershe uvádí:

"Nezákonně získané tajné informace proudily z LAKAM (tajné izraelské zpravodajské jednotky; hebrejský akronym pro vědecký styčný úřad) na izraelské zpravodajství v takových objemech, že speciální kódovaný název JUMBO byl přidán k bezpečnostnímu označení již na dokumentech. Jinak panovaly striktní příkazy, jak uvedl Ben-Ari Menaše: 'O čemkoliv označeném JUMBO se nesmělo mluvit s americkými protějšky.'"

Wall Street Journal informuje, že izraelští agenti se zřejmě pokusili ukrást vysoce tajný špionážní systém vzdušného monitorování firmy Recon Optical Inc.

V Rusku opravdu začíná privatizace, jejímž důsledkem a prostřednictvím korupce končí nesmírné bohatství Ruska v rukou takzvaných „Sedmi oligarchů." Těmi jsou novopečení miliardáři, kteří vybavili Borise Jelcina penězi a mediální podporou: Boris Berezovskij, Vladimír Gusinskij, Michail Chodorkovskij, Michail Friedman, Alexander Smolenskij a Pjotr Aven. Všichni jsou Židé s výjimkou Vladimíra Potanina. Potanin bude vystupovat jako prostředník pro styk sedmičky s vládou.

Podpora, kterou Rusko dostává ze Západu, jde také rovnou na židovskou bankovní kliku. Washington Times přinesly zprávu o reakci ruského prezidenta Jelcina, který v souvislosti s faktem, že většina příchozí zahraniční pomoci byla ulita jinam, prohlásil, že šla "Rovnou zpátky do kasy dluhové služby Západních bank."

Zadlužené národy třetího světa, které si vypůjčily ze Světové banky, platí centrálním bankám vyspělých národů o 198 milionů dolarů více za služby, pro které byla Světová banka ustanovena, avšak neplní je. To vede pouze ke zvýšení jejich stálého dluhu výměnou za dočasné uvolnění

od chudoby, která je způsobena splátkami za dřívější půjčky, platbami, které již přesahují objem nových úvěrů.

Vnější dluh Afriky dosahuje tohoto roku dvě stě devadesáti miliard dolarů, což je dva a půl krát více, než je jeho úroveň z roku 1980. Situace má za následek zhoršení úrovně školství, bydlení, prudké zvýšení kojenecké úmrtnosti, výrazný pokles kvality obecného zdravotního stavu obyvatelstva a masovou nezaměstnanost.

Šestnáctého září nastal kolaps britské libry. Stav způsobili měnoví spekulátoři v čele s rothschildovským agentem, aškenázským Židem Georgem Sorosem, kteří skupovali libry a prodávali je za německé marky. Očekávali, že budou schopni vyplatit půjčku devalvované měny a shrábnout do kapsy rozdíl.

Následkem toho britský ministr financí, Norman Lamont, ohlásil ze dne na den nárůst úrokové sazby ve výši 5%, a uvrhl tím Británii do recese, která trvala mnoho let, protože velké množství podniků ztroskotalo a nastalo zhroucení trhu s bydlením.

To je však voda na mlýn Rothschildů, jelikož poté, co zprivatizovali majetky Británie v průběhu osmdesátých let a vyhnali cenu svých podílů nahoru, briskně využili kolapsu na trhu, aby mohli takříkajíc nakupovat libru za penny. Jinými slovy to samé v bledě modrém, co Nathan Mayer Rothschild provedl britské ekonomice o sto osmdesát let dříve, v roce 1812.

Nemůže zde nezaznít, že než se ministr financí Norman Lamont ujal poslaneckého mandátu, byl obchodníkem a bankéřem ústavu NM Rothschild and Sons, kam nastoupil poté, co přednášel ekonomii v Cambridge.

1993: Norman Lamont opouští britskou vládu, aby se vrátil do NM Rothschild and Sons na post ředitele. Hned, jen co dokončil misi kolapsu britské ekonomiky, ze které profitují Rothschildové. Poté, co se v roce 1997 k moci dostali Labouristé vedení Tonym Blairem, je Normanu Lamontovi vysloveno čestné uznání za jeho vynikající práci při rozvratu britské ekonomiky, když je povýšen na lorda Lamonta z Lerwicku.

Bývalý kongresman Paul Findley publikuje svou podnětnou knihu "Úmyslné podvody: Celení faktům americko-izraelských vztahů (Deliberate Deceptions: Facing the Facts About the U. S. Israeli Relationship). V této knize uvádí pětašedesát členských rezolucí OSN proti Izraeli z období 1955-1992 a 30 vet Spojených států vůči Izraeli. V konečném součtu Izrael v tuto chvíli čelil pětadevadesáti usnesením, ač vstoupily v platnost či nikoliv.

Nic naplat, i za pomoci loutky Izraele, USA, pomáhající mu terorizovat ostatní země je pětašedesát vydaných rezolucí proti Izraeli více než všechny rezoluce proti ostatním zemím dohromady.

Ne že by se Izrael příliš o stanoviska Spojených národů zajímal, vezmeme-li v úvahu, že necelé dva týdny po útoku Izraele na USS Liberty (naplánovaným za účelem potopení Liberty a naříčení Egypta coby viníka; viz motto Mosadu "Cestou klamu máš vést válku"), prohlásil izraelský ministr zahraničních věcí, Aba Eban, v budově Spojených národů (zprávu otiskly New York Times, ze dne devatenáctého července 1967):

"Pokud by hlasování Valného shromáždění ohledně návratu Izraele k hranicím za příměří (hranice před červnem 1967) dopadlo sto dvacet jedna hlasů ku jedné v neprospěch Izraele, Izrael by odmítl podřídit se takovému rozhodnutí."

Liga proti pomluvám a hanobení (ADL) je přistižena při pořádání masivních špionáží kritiků Izraele, arabských přistěhovalců v Americe, výboru San Francisco Labor Council, International Longshore and Warehouse Union (ILWU) Local 10, Oakland Educational Association, Národní asociace pro pokrok barevného obyvatelstva (NAACP), Irish Northern Aid, International Indián Treaty Council, výboru Asian Law Caucus a policie San Francisca.

Shromážděné údaje (obsahující více než deset tisíc jmen a důvěrných informací o pravém křídle amerických křesťanů, muslimů a konzervativců) jsou odeslány do Izraele a v některých případech do Jižní Afriky. Tlak ze strany židovských organizací na města zapříčiňuje odkládání vyšetřování kriminálních případu, ale ADL spouští občanskoprávní soudní řízení v nezveřejnitelném množství.

Pětadvacátého července izraelské síly zahájily operaci "Zodpovědnost" proti jižním Libanonu, v reakci na útok Hizballáhu, který zabil sedm izraelských vojáků v Severním Izraeli. Konflikt na sebe vezme podobu týdenních sérií leteckých útoků, při nichž je usmrceno sto třicet libanonských civilistů a dalších třista tisíc je nuceno opustit své domovy.

Židovský režisér Steven Spielberg uvádí svou verzi židovské propagandy, husarský kousek „Schindlerův seznam (Schindleťs List)," který sklidí velkou chválu ze strany Židy kontrolovaných médií, a získá mu cenu Oscara za nejlepší režii z rukou Židy ovládaného Hollywoodu.

Je důležité si uvědomit, že je zde velmi zajímavá věta, která nebyla ve filmu řádně citována. Jedná se o závěrečnou pasáž, kdy Schindler naříká, jak málo Židů byl schopen z

nacistického pracovního tábora zachránit. Malý, židovský stařec k němu přistoupí a říká:

"V naší svaté knize Talmudu je psáno, že pokud zachráníš jen jeden život, je to jako bys zachránil celý svět."

Špatně! Co Talmud ve skutečnosti výslovně uvádí je, že pokud zachráníš jediný „židovský" život, je to jakoby jsi zachránil celý svět. Nesmí být opomenuto, že podle Talmudu nemají životy ne-Židů absolutně žádnou cenu.

Roky 1994 - 2001

1994: Dr. Baruch Kappel Goldstein, který sloužil jako lékař v izraelských obranných silách (IDF) a je přímým potomkem Rabína Sneura Žalmana z Liadi, zakladatele hnutí Chabad Lubavič, vstupuje 25. února na svátek Purim do mešity Jeskyně patriarchů v Izraeli a během modlitby samopalem postřílí devětadvacet muslimů a dalších sto pět a dvacet zraní. Nakonec je přemožen a ubit k smrti.

Při vyšetřování dva strážci izraelské armády dosvědčili, že Goldstein nejednal sám, navíc i zbraň, nalezená na jeho těle neodpovídala zbrani, se kterou vešel dovnitř. Nicméně závěr vyšetřování zní, že Goldstein jednal sám. Jeho hrob se okamžitě stal poutním místem pro mnoho Židů a místní náboženská rada Kiryat Arba jej vyhlásila památníkem a řádným pohřebištěm. Jeho sympatizanty jsou okamžitě na místo zavedeny chodníčky, reflektory i pouliční osvětlení, skříně s modlitebními knihami a svícny. Náhrobní kámen nese tento nápis:

"Zde leží světec Dr. Baruch Kappel Goldstein. Požehnaná budiž vzpomínka na spravedlivého a svatého muže, který zasvětil svou duši Židům, židovskému náboženství a židovské půdě. Snad Pán pomstí jeho krev. Jeho ruce jsou nevinné a jeho srdce čisté. Byl zabit jako mučedník Boží na 14. Adar, Purim, v roce 5754."

Pouhé dva dny po masakru Goldsteinovou rukou prohlásil Rabbi Jaacov Perrin:

"Milion Arabů nestojí za jeden židovský nehet."

Další židovský duchovní vůdce, Rabbi Jicchak Ginsburg, který je také hlavou Talmudické školy Kever Jossev Ješiva v Nablus, zpíval modlitby za Goldsteinův čin, ve kterých tvrdil:

"naplnil mnoho příkazů zákonů židovské víry... ke Goldsteinovým započteným dobrým skutkům patří... vykonání msty na ne-Židech, vyhlazování ne-Židů, kteří jsou ze sémě Amalek....a posvěcení svatého jména."

Polsko požaduje po Izraeli vydání Žida Solomona Morela za zločiny proti lidskosti. Morel byl po Druhé světové válce velitelem koncentračního tábora ve Swietochlowicích, který shromažďoval polské muže, ženy a děti německého původu, a jejichž majetky vzápětí zabrali židovští komunističtí funkcionáři. Zločiny, ze kterých byl Morel obviněn:

1) Vraždil malé děti rozbitím hlavy o kamennou zeď.
2) Ubíjel vězně obuškem a židlí k smrti.
3) Dopustil se mučení. Jeho preferovaný způsob bylo vkládání předmětů vězňům do konečníku.
4) Nutil ženy a děti přecházet nahé v teplotách pod nulou.
5) Nutil vězně pojídat lidské výkaly.
6) Nechával vězně hladovět k smrti.

Izraelská vláda, vědoma si těchto obvinění, asistovala Morelovi při útěku do Tel Avivu a obvinění zavrhla jako antisemitský komplot. Eva Kok, polská žalobkyně pověřená pronásledováním Morela, vzkázala izraelským představitelům:

"Izraelci jsou velice úspěšní v pronásledování osob, které z podobných zločinů obviňují, tudíž musejí akceptovat, že i ostatní národy to chtějí dělat zrovna tak. "

Izrael nicméně vydat Morela odmítá. Ne, že by toho nebyl schopen, ale Izraelci zkrátka své občany nevydávají. Celá podstata tohoto rasistického státu je totiž taková, že Židé stojí nade všemi národy, což je důvod, proč nemají a nechtějí uzavírat smlouvy o vydávání zločinců s ostatními nežidovskými národy. Díky tomu nalezlo v Izraeli hájemství mnoho židovských zločinců a unikli tak trestu za své zločiny spáchané po světě.

John Sack ve své knize "Oko za oko (An Eye For An Eye)," ve spojitosti s Morelem coby velitelem koncentračního tábora uvádí o Stalinovi, židovském vůdci Sovětského svazu:

"Stalin záměrně vybíral Židy za velitele koncentračních táborů, protože věděl, že nebudou mít se vězni slitování."

Bývalý agent Mosadu, Victor Ostrovsky, vydává další verzi své knihy "Odvrácená strana klamu (The Other Side Of Deception)' ve které na straně 241 popisuje následující rozhovor:

"Uri měl od Spojených států několik dní na rozmyšlenou. Co ve skutečnosti dělal Mosad v jihoafrickém Sowetu, když rozdával humanitární pomoc černochům? Vzpomínám si, že jsem se ho na to ptal. Neexistovalo zde žádné logické vysvětlení; žádný krátkodobý politický zisk (což byl způsob, jak Mosad obvykle operoval) ani žádná viditelná finanční výhoda.

'Pamatuješ si na Nese Siyyona?' Páteří mi projelo zachvění. Přikývl jsem. Jsme na stejné lodi. Oba testujeme nové infekční choroby a nová léčiva pro izraelské výrobce, což by v Izraeli nešlo. Díky tomu si ověří, zda postupují správně a ušetří tím miliony při vývoji.'

"Co si o tom všem myslíš?' Musel jsem se zeptat. "Není to moje věc' Odpověděl."

Nelson Mandela, který strávil šestadvacet let ve vězení za mimo jiné 193 teroristických činů, spáchaných mezi lety 1961 až 1963 a před soudem v r. 1964 prohlásil:

"Nepopírám, že jsem připravoval sabotáže,"... je zvolen prezidentem Jižní Afriky. Ke zvolení mu po celém světě hrají fanfáry, protože Židy ovládaná média chvalořečí historický den, kdy se stal prezidentem černoch, aby vedl Jižní Afriku.

Co již zmínit zapomněli bylo, že Mandela, který mimochodem před svým uvězněním napsal pamflet „Jak být správným komunistou," byl na místo dosazen proto, aby se zajistilo pokračování nadvlády rodin Rothschildů a Oppenheimerů nad JAR a zajištění jejich zájmů v oblasti těžby zlata a diamantů.

Současná hlava rodiny Oppenheimerů, Harry Oppenheimer, vlastní 95% diamantových dolů po světě. Nyní, když Jižní Afrika patří černým Jihoafričanům není překvapující, proč židovská média své čtenáře neinformovala, že zlaté a diamantové doly, tj. veškeré bohatství Jižní Afriky, je stále ovládáno Židy.

Komunismus byl zajisté vyvinut pro Rothschildy Mojžíšem Mordechaiem Levým, obvykle známějším jako Karl Marx. Není pak překvapením, že Africký národní kongres (ANC) v Jižní Africe vedli komunističtí Židé Albie Sachs a Jossel Mašel Slovo (Joe Slovo). Poté, co se Mandelův ANC ujal správy Jižní Afriky, Slovo byl jmenován ministrem bydlení.

Komunismus je navržen tak, aby koncentroval bohatství v rukou Židů na pomyslné špičce (plus, v tomto zvláštním případě, černocha), zatímco je populace země uzurpována a ponechána v chudobě. Není pak překvapivé, že z nerostného bohatství, ovládaného Rothschildovskými předáky, rodinou Oppenheimerů, není černému obyvatelstvu vrácen ani jediný důl. Jižní Afrika, namíle vzdálená svobodě, zažívá dramatický pokles životní úrovně a

rychle si získává status nejvíce násilnícke a zločinem řízené země světa. Infekce AIDS zasahuje nejméně 25% procent černé populace. Jakmile se Mandela stal prezidentem, jeho nástupce, Thabo Mbeki, syn jednoho z teroristů, uvězněným spolu s Mandelou (Govan Mbeki), prohlásil, že příčinou AIDS není vir HIV, ale chudoba.

Toto prohlášení vede ke zmatení společnosti, která během tzv. svobody byla svědkem chudoby a nárůstu úrovně zločinnosti. Zoufale poznávají, že vláda jim nepomůže a svěřují se šamanům a léčitelům, kteří jim radí, že jediný lék na AIDS je sex s pannou. Taková „rada" vyvolá v zemi, která se pyšní statistikou znásilnění každých šestadvacet sekund, případy výskytu pohlavních styků s dětmi ve věku ani ne šesti měsíců.

Je zajímavé, že židovský Talmud legitimizuje sex s dívkami do tří let a takové případy uvádí v Mišnah z Kethuboth 11a. Protože, podle židovských rabínů je to údajně „jako zavedení prstu do oka malého děvčátka. Právě tak, jako z něj proudí znova a znova slzy, tak se navrátí i panenství děvčátka.
1995: Jedenadvacátého října je hostem kanadské ranní televizní show „Canada AM" bývalý agent Mosadu, Victor Ostrovsky, zároveň autor dvou knih, odhalujících aktivity Mosadu. Via satelit se účastní i izraelský novinář Josef Lapid, bývalý šéf izraelské televize. Lapid již dříve Mosad vyzval, aby po Ostrovským v Kanadě pátral a zlikvidoval ho za psaní jeho knih. Tentokrát Lapid v pořadu naživo prohlásil, že Mosad nemůže Ostrovskyho odstranit v Kanadě, aniž by nevyvolal diplomatický incident.

"Věřím, že se zde najde nějaký slušný Žid, který to udělá za nás."

Ostrovsky se rozhodne žalovat Lapida i "Canada AM" za nabádání ke vraždě a šíření této zprávy ve veřejném prostoru. Nicméně se mu nepodaří najít v Kanadě právníka, který by se případu ujal. Ostrovskymu je následně zabavena poslední část zálohy (46 000 dolarů) jeho vydavatelem Harper Collins (vlastněno Židem Rupertem Murdochem). Ostrovsky se proti tomu ohradí a Harper Collins odpovídá: "zažaluj nás!"

Kolektivní židovské obtěžování pokračuje, když je jeho dceři, televizní producentce, zamítnuto slíbené místo ve vancouverské televizní stanici poté, co se Torontské ústředí společnosti doví o její příbuznosti s Ostrovským. Kanadský vydavatel ruší vydání jeho nové knihy a za nějaký čas lehne při žhářském útoku Ostrovskyho dům popelem.

Bývalá výzkumnice jaderné energie, Dr. Kitty Littleová tvrdí, že Rothschildové nyní ovládají 80% světových dodávek urania, což jim dává světový monopol v oblasti nukleární síly.

Výzvědná služba obrany rozesílá zprávu, varující armádní dodavatele Spojených států, informující:

"Izrael vehementně shromažďuje (americké) vojenské a průmyslové technologie."

Zpráva uvedla, že Izrael získává informace za použití zaměřování se na etnika, finanční expanze a rozpoznání slabin jednotlivců," občanů Spojených států.

1996: Zpráva General Accounting Office (GAO) "Ochrana průmyslové bezpečnosti: slabé stránky amerických opatření při obchodování s dodavateli v zahraničním vlastnictví (Defense Industrial Security: Weaknesses in US Security Arrangements With Foreign-Owned Defense Contractors) informuje, že podle tajných zdrojů „Země A," (identifikovaná podle tajných zdrojů jako Izrael, uvedl Washington Times, 22.února 1996), "provádí ze všech spojenců nejagresivnější špionážní operace proti Spojeným státům."

The Jerusalem Post ze 30. srpna 1996 citoval zprávu:

"Prioritními cíli tajných služeb této země jsou vysoce utajované vojenské informace a citlivé vojenské technologie."

Zpráva popisovala: "Špionážní operace zpravodajských služeb jsou odpovědné za sběr vědeckých a technologických informací od (Izraelem) placených zaměstnanců vlády Spojených států, dodávajících utajované vojenské dokumenty."

Washingtonská zpráva o blízkovýchodních záležitostech (Shawn L. Twing, duben 1996) uvedla, že se jednalo "o narážku na civilního analytika služby námořnictva Spojených států Jonathana Pollarda, zatčeného v roce 1985 za poskytnutí tajného osmi set stránkového dokumentu izraelské špionážní službě LAKAM."

GAO rovněž uvedla, že "Několik občanů (Izraele) bylo přistiženo při krádeži citlivých technologií, používaných při výrobě dělových hlavní."

Dokument Úřadu tajné služby námořnictva "Světové cíle útoků námořnictva" uvedl, že:

"Technologie Spojených států ve formě bojové stíhačky Lavi fighter a pravděpodobně i raketové technologie SAM (země-vzduch) byla (Čínou) získána prostřednictvím Izraele."

Jane's Defense Weekly (28. únor 1996) informoval, že, "Až dosud tajné zpravodajské služby odmítaly otevřeně přiznat únik amerických technologií (přes Izrael) do Číny."

Zpráva poznamenala, že to představuje: "výrazný krok kupředu pro čínské vojenské letectví." (Flight International, 13. březen 1996).

Třináctého dubna zahajuje Izrael v rámci "Operace Hrozny hněvu" ofenzívu proti jednotkám Hizballáhu v Jižním Libanonu. Při útoku odpaluje rakety na ambulanci v Bejrútu, výsledkem je šest mrtvých civilistů, dvě ženy a čtyři děti. Izraelské vojenské síly se omlouvají a mluvčí Glyn Davies prohlásí, že se jedná o "hroznou tragédii."

Ani ne o týden později, 18. dubna, Izrael spáchal další „hroznou tragédii," když záměrně ostřeloval mírovou zónu Spojených národů ve vesnici Qana v Jižním Libanonu. O život přišlo sto šest libanonských uprchlíků, kteří se do vesnice stáhli pod zárukou, že místo nebude bojovým prostorem válčícího Hizballáhu a Izraele.

Izrael se omlouvá a jako vždy tvrdí, že se stala „chyba." Historie však ukázala, že Izraelci nebyli schopni vstoupit do žádného konfliktu, aniž by spáchali určitý druh válečných zločinů či spíše sérii válečných zločinů, pro které, jak se zdá měli vždy omluvu. Generálmajor Stanislav Wozniak z Dočasných mírových jednotek UN v Libanonu (UNIFIL) měl na masakr v Qana jasný názor, když na omluvu Izraele prohlásil:

"Vy zkrátka na civilisty neútočíte, viďte. Neútočíte ani na pozice Spojených národů."

Amschel Rothschild je uškrcen silným pásem ze svého županu v pařížském hotelovém pokoji. Francouzský předseda vlády, Jacques Chirac, z nějakého důvodu přikazuje policii, aby vyšetřování případu zastavila. Rupert Murdoch, syn židovské matky a tudíž osoba, na níž se vztahují izraelská imigrační pravidla, instruuje editory a manažery svých médií po celém světě, aby za příčinu smrti uváděli infarkt, když už musí zprávu stůj co stůj uvést.

Dvanáctého května byla v pořadu 60 Minutes dotazována velvyslankyně Spojených národů, Madeleine Albrightová, aškenázská Židovka, redaktorkou Lesley Stáhl, ohledně ekonomických sankcí Spojených států vůči Iráku:

"Doslechli jsem se, ze zahynulo půl milionu dětí. To je více než za Hirošimy. Myslíte si, že to za tu cenu stálo?"

Na což velvyslankyně Albrightová odpověděla: "Byla to velice tvrdá volba, ale domnívám se, že to za tu cenu stálo."

Její komentář nevyvolá žádnou vlnu pobouření. Ve skutečnosti je snad holokaust půl milionu iráckých dětí vnímán vládou Spojených států pozitivně, když si uvědomíme, že za méně než osm měsíců prezident Clinton jmenuje Albrightovou ministryní zahraničí. Albrightová doslova lační po krvi dalších iráckých dětí, když v projevu před senátním výborem pronese:

"Budeme trvat na prosazování tvrdých sankcí vůči Iráku, dokud se jeho režim nepodvolí rezolucím Rady bezpečnosti."

Je publikován spis "A Clean Break: A New Stratégy for Securing the Realm," ve kterém je uvedeno následující prohlášení, které bude později nahrazeno báchorkou o „zbraních masového ničení," ospravedlňující invazi Spojených států do Iráku v roce 2003.

"Izrael může ve spolupráci s Tureckem a Jordánském vytvářet strategické prostředí a oslabovat či dokonce ovládnout Sýriu. Toto úsilí se může zaměřit i na odstavení Saddáma Husseina od moci v Iráku - důležitý strategický cil Izraele jako takového."

Lidé, stojící za tuto zprávou jsou: Richard Perle, James Colbert, Charles Fairbanks Jr., Douglas Feith, Robert Loewenberg, David Wurmser a Meyrav. Herec Marlon Brando prohlásil v dubnu v pořadu Larryho Kinga:

„Hollywood patří Židům, měli by mít vyšší citlivost na lidi, kteří trpí, protože jich sami využívají."

Jako následek Jewish Defense League okamžitě požaduje, aby z hollywoodského chodníku hvězd zmizela Brandova hvězda. Hollywoodská obchodní komora se ale obává reakce veřejnosti a věc zamítne.

1997: Dvacátého února New York Times otiskly zprávu, že armádní strojní inženýr, aškenázský Žid, David A. Tenenbaum "nechtěně" předal tajné vojenské informace o raketových systémech a obrněných vozidlech izraelským představitelům.

Washington Post také oznámil, že zpravodajské služby Spojených států zachytili rozhovor dvou izraelských činitelů, kteří jednali o způsobu, jak se zmocnit důvěrného dopisu, který napsal ministr zahraničí Warren Christopher palestinskému vůdci Jásiru Arafatovi.

Jeden z Izraelců, identifikovaný jako "Dov" řekl, že se možná podaří dopis získat od "Mega," což je kód pro izraelského top agenta v USA.

Velvyslanec Spojených států v Izraeli, Martin Indyk, si soukromně stěžoval vládě Izraele za přehnané sledovací manévry agentů izraelských tajných služeb.

Izraelští agenti nasadili odposlech na telefon aškenázske Židovky a dcery rabína, Moniky Lewinské, aby mohli ve Watergate nahrávat „telefonní sex" mezi ní a prezidentem Billem Clintonem. Zpráva Keňa Starra potvrzuje, že Clinton Lewinskou varoval, že jejich hovory byly nahrány na kazetu a později skončily aférou. Je zajímavé, že „Mega" byl odvolán ve stejném okamžiku, kdy na něj FBI vyhlásil hon.

Edgar Bronfman, předseda Světového židovského kongresu, efektivně vynutil jeden a půl miliardy dolarů ze Švýcarska pro údajné oběti holokaustu, kteří tam, jak tvrdil, uložili své peníze. Nemá pro to žádný důkaz, ale švýcarská vláda Bronfmanovi vyhoví, jelikož ten je jedním z největších finanční podporovatelů prezidenta Clintona a vláda se obává případných diplomatických důsledků.

Toho roku byl v Curychu sestaven sedmnáctičlenný soud, který měl prošetřit identitu pěti tisíc a půl zahraničních a deseti tisíc švýcarských účtů, které ležely od konce 2. Světové války netknuty. Soud následně zjistil, že u pouhých dvou stovek účtů, které obsahovaly dohromady sumu deseti milionů dolarů, (což je méně než jedno procento z jedné a půl miliardy dolarů vynucené Bronfmanem), bylo možno vysledovat cestu zpět k údajným obětem holocaustu. Vrátil Bronfman Švýcarsku zbylých 99% z jedné a půl miliardy dolarů?

Samozřejmě, že ne a mimochodem ani po šesti letech nevyplatil nic ze slíbených peněz údajným obětem holokaustu. Bronfman jednoduše zpronevěřil svěřený obnos, který falešně získal, aby učinil údajným obětem holokaustu zadost.

Jiný zajímavý záznam lze nalézt necelé dva měsíce předtím, než se moci v Anglii ujal Tony Blair, v HANSARD, 5. březen 1997, svazek 578, č. 68, sloupec 1869-1871, ve kterém je citován Earl of Caithness:

"Příští vláda se musí zakousnout do kyselého jablka, přijmout svou odpovědnost za řízení peněžní zásoby a vymanit se z monetárního systému na principu zadlužování. Drazí lordové, budeme toho schopni? Pokud ne, peněžní systém nás zlomí a odkaz, který již nyní dáváme našim dětem se slovy odpusťte se změniv katastrofu."

Druhého května se vůdce britský labouristů, Tony Blair, stává ministerským předsedou.

Mužem, který má na starost dotace Blairovy soukromé kanceláře, které dosáhly královské sumy sedmi milionů liber, není nikdo jiný než Blairův tenisový partner, Žid Michael Levý. Levý dále souhlasil s navyšování značných sum pro stranu Labouristů a to tak dlouho, dokud se během Blairova vedení nebudou stavět proti Izraeli.

Je zajímavé, že Blair byl původně Levymu představen Gideonem Meirem, významným izraelským diplomatem na večírku v roce 1994. Levý také fungoval jako poskytovatel financí předsedy izraelské vlády Ehuda Baráka oba jeho děti žijí v Izraeli. Jiný Žid, David Sainsbury, se stal největším ostatním donátorem strany labouristů, když jim daroval jeden milion. Shodou okolností je jak Levymu tak i Sainsburymu uděleno partnerství a stávají se po Blairové vítězství lordy.

Šestého května, pouhé čtyři dny po Blairové zvolení předsedou vlády jej jeho ministr financí, Gordon Brown, informuje, že dává Bank of England plnou nezávislost na politické kontrole. Nic nového.

Devětadvacátého října Edmond de Rothschild umírá v Ženevě. Zajímavou shodou okolností ve stejný den, kdy zemřel také Anton Szandor LaVey (skutečné příjmení Levý - krypto-Žid), zakladatel Satanovy církve. Ve své knize "Satan promlouvá (Satan Speaks)," prohlásil ve vztahu k plánům židovské světové nadvlády - "Protokolům siónských mudrců:"

"Když jsem četl Protokoly siónských mudrců poprvé, moje instinktivní reakce byla „co to má být?" Cožpak takto nefunguje každý mistrovský plán? Nezasluhuje resp. nevyžaduje si veřejnost právě takový despotismus?"

Kofi Annan se stává generálním tajemníkem Spojených národů. Jeho ženou je Nane Lagergren (Rothschild), kterou si vzal v roce 1984.

V Los Angeles se rozebíhá převážně místní, ale i státní a federální drogové vyšetřování. Co je předmětem tohoto vyšetřování? Izraelci organizovaný zločin, operující v New Yorku, Miami, Las Vegas, Kanadě, Izraeli a Egyptě. Organizovaná zločinecká síť podnikala s kokainem a extází, společně s promyšlenými podvody s kreditními kartami a počítačovými zločiny. K údivu vyšetřujících úředníků měli vyšetřovaní Izraelci „napíchnuté" pagery, mobilní telefony i pevné linky vyšetřovatelů. Někteří ze zatčených přiznali, že dokonce měli stovky telefonních čísel, aby unikli zatčení.

Vyšetřovatelé se snažili vypátrat, odkud tyto informace pocházejí a brzy přišli na izraelskou firmu AMDOCS, která má prakticky monopol v telefonních účtech Spojených států. Poté, co zkontrolovali jejich vlastní systém, aby pochopili, jak mohli být odposlouchávání, zjistili, že hlavním dodavatelem byl Converse Infosys - další izraelská firma, která úzce spolupracuje s izraelskou vládou.

1998: Osmnáctého ledna Michael Specter publikuje v New York Times příběh, nazvaný "Nový artikl kšeftařů: Naivní slovanské ženy". Příběh popisuje způsob, jakým ruská židovská mafie dominuje obchodu s bílým masem - spousty oklamaných žen nakonec končí v Izraeli. Specter v článku prohlašuje:

"Tropicana je jeden z nejdusnějších bordelů v obchodní čtvrti Tel Avivu. Ženy, které tam pracují, jsou Rusky, stejně jako všechny prostitutky v Izraeli. Nicméně jejich boss Rus není."

Prezident Bill Clinton obdržel 26. ledna dopis od skupiny nazývající sama sebe "Projekt pro nové, americké století (Project For A New American Century; PNAC)," pod který jsou podepsáni následující osoby: Elliott Abrams, Richard L. Armitage, William J. Bennett, Jeffrey Berger, John Bolton, Paula Dobriansky, Francis Fukuyama, Robert Kagan, Zalmay Khalilzad, William Kristol, Richard Perle, Peter W. Rodman, Donald Rumsfeld, William Schneider, Jr., Vin Weber, Paul Wolfowitz, R. James Woolsey, Robert B. Zoellick, většina z nich Židé. Dopis uváděl:

"Obracíme se na vás, neboť jsme přesvědčeni, že současná americká politika proti Iráku není postačující; v opačném případě budeme brzy muset čelit hrozbě na Blízkém Východě, závažnější než cokoliv jiného od konce studené války. Ve vaší nadcházející zprávě o stavu unie budete mít příležitost navrhnout přehledný a jasný postup, jak se s ní vypořádat.

Žádáme vás, abyste využil této příležitosti a formuloval novou strategii, která zabezpečí zájmy Spojených států i našich přátel a spojenců po celém světě. Tato strategie by měla být zaměřena na odstranění moci režimu Saddáma Hussaina. Jsme připraveni poskytnout svou plnou podporu v tomto obtížném, ale neodkladném úsilí...

Vzhledem k závažnosti hrozby má naše současná politika, jejíž úspěch závisí na trpělivosti našich koaličních partnerů a na spolupráci se Saddámem Husseinem, nebezpečně nedostatky. Jedinou přijatelnou strategií je ta, která zabrání možnosti, že by byl Irák schopen používat či hrozit zbraněmi hromadného ničení. V nejbližším období to znamená podniknout vojenské akce, jelikož diplomacie zjevně selhává. V dlouhodobém horizontu to pak znamená odstavit Saddáma Husseina a jeho režim od moci. Je zapotřebí, aby se výše uvedené stalo cílem americké zahraniční politiky."

Bill Clinton měl pravděpodobně na mysli právě tento dopis, když během své zářivé návštěvy Irska učinil senzační prohlášení o tom, kdo ve skutečnosti dělá rozhodnutí o světě:

"Víte, když se stanete prezidentem, pochopíte, že jsou zde lidé, kteří rozhodují o všem. Možná poznáte, že budete muset vycházet s virtuálními prezidenty, s virtuálními premiéry, s virtuálním kýmkoliv."

Avšak spíše neblahého, 31. října Clinton podepisuje podle pokynů skupiny - Pro nové americké století (PNAC) přijetí zákona HR 4655, "Irácký osvobozenecký akt," který podpoří úsilí o změnu režimu v Iráku.

Minulost ale ukázala, že samotná skupina PNAC ve skutečnosti nebyla až tak kreativní. Již v únoru 1990 dodal sajan Mosadu v New Yorku falešný příběh pro televizní stanici ABC o tom, že Saddám Hussein má v Iráku závod na zpracování uranu. Účelem bylo upozornit na tzv. Saddámovy "zbraně hromadného ničení," pouhý jeden rok před první americkou válkou s Irákem.

Devatenáctého února byl ve švýcarském Bernu zatčen pětičlenný tým Mosadu, který se pokoušel nainstalovat odposlech do soukromého domu.

Mezinárodní měnový fond (MMF) vyloučil podporu ve formě potravin a pohonných hmot pro chudé v Indonésii. Zároveň pohltil desítky miliard dolarů, určených na záchranu indoneských finančníků a spíše mezinárodních bank, z nichž měli vypůjčeno.

Ze Světové banky prosákne dokument, nazvaný „Plán pro Brazílii." Obsahuje pět požadavků k zajištění flexibilní pracovní síly ve veřejném sektoru. Ty jsou následující:

1) Snížení platu/výhod.
2) Snížení důchodů.
3) Zvýšení hodin pracovní doby.
4) Snížení stability zaměstnáni
5) Snížení zaměstnanosti.

Ve městě původu Rothschildů, Frankfurtu, je založena European Central Bank.

1999: Brazílie: zprivatizovaná energetická společnost z Ria, "Rio Light", je odpovědná za opakované výpadky proudu ve čtvrtích města. Společnost obvinuje za výpadky počasí Tichého oceánu, i když Rio je ve skutečnosti na straně Atlantiku. Ze by výpadky neměly nic společného s faktem, že Rio Light po privatizaci propustila 40% zaměstnanců? Žádný problém pro Rio Light: výsledkem poklesu zaměstnanců, který přirozeně odráží pokles úrovně poskytovaných služeb, cena jejich akcií stoupla o 33%.

Národní bezpečnostní agentura (NSA) se sídlem v severním Marylandu vydala to, co sama nazvala "Zprávou tříděných, vysoce tajných citlivých informací (Top Secret sensitive compartmentalized information report; TS / SCI). Obsahuje varování, že záznamy o volání ve Spojených státech se dostávají do cizích rukou - obzvláště Izraele. Zajímavé je, že izraelská firma AMDOCS má prakticky monopol co se týče záznamů o účtech všech telefonních společností ve Spojených státech, včetně těch nejdůležitějších jako je AT & T.

2000: George W. Bush je zvolen prezidentem Spojených států. On a jeho rodina se prohlašují za potomky rodu Plantaženetů, jejichž kořeny údajně sahají ke Královskému rodu Judskému. Bush je v podstatě krypto Žid, nicméně se sám vykresluje jako Křesťan, aby vzbudil zdání, že za ilegální války v Afghánistánu a Iráku mohou bílí Křesťané spíše než Židé v zákulisí.
Prezident Venezuely, Hugo Chavez, uvedl před uskutečněním oficiální státní návštěvy Iráku:

"Představte si, co budou říkat farizejští, když mě uvidí se Saddámem Husseinem!"

Farizejští byli židovští vůdci, odpovědní za ukřižování Ježíše Krista, přestože jej Židé dodnes uctívají.

V dubnu je zatčen Jacob "Cookie" Orgad (bývalý agent Mosadu) za uskutečnění jedné z největších operací pašování extáze v Americe všech dob. Tato operace vynesla stovky milionů dolarů na nelegálních drogách, vyrobených v Holandsku a rozvezených do měst po celých Spojených státech. Jedním z unikátních rysů této akce bylo, že ortodoxní chasidští Židé, vystupující jako kurýři doufali, že jejich tradiční černé klobouky, černé kabáty a pejzy uší jim pomohou budit zdání nepravděpodobných podezřelých.

Komisař pro celní služby Spojených států, Raymond W. Kelly, uvedl:

"Drogy k nám putují z různých drogových základen, zejména z Evropy, Dominikánské republiky a Kanady...Izraelské skupiny organizovaného zločinu obchodu dominují..."

Ruský židovský oligarcha, Boris Berezovsky, prchá před ruským zatčením do Londýna a byznys nechává na svém chráněnci, dalším ruském Židovi, Romanu Abramovičovi. Ten se stane majitelem fotbalového klubu Chelsea.

Prvního října otiskl "Róme Observer" příběh o tom, jak italská policie rozbila gang pedofilů, který unášel nežidovské děti ve věku dvou a pěti let z dětských domovů, které pak znásilňoval a vraždil. Kruh pedofilů tato znásilnění a vraždy filmoval ve jménu světového "snaff film" průmyslu a kopie rozprodával nejméně sedmi stům zákazníků, kteří platili až dvacet tisíc dolarů, aby mohli sledovat brutální znásilnění a vraždy malých dětí.

To však není tématem. Tím je, že kruh pedofilů tvořilo jedenáct židovských gangsterů, přičemž italská média byla natolik odvážná, že o tom informovala svých více než jedenáct milionů diváků; navíc přinesla i záběry jejich zatčení! Přirozeně, namísto, aby se židovská komunita v Itálii alespoň náznakem omluvila za zločiny svých bratří, zběsile vykřikuje "urážka krve," a požaduje po židovské elitě, která zasedá v radách příslušných televizních sítí, aby vyhodila zpravodajské úředníky, kteří dovolili událost vysílat. To se samozřejmě stalo a mimochodem žádné z amerických zpravodajství zprávu o zničení židovské pedofilní sítě nepřineslo.

Je těžké vyhnout se otázce, zda posvátná židovská kniha Talmud měla na tyto židovské pedofily vliv. Talmud jasně praví, že styk mezi dospělým mužem a dívkou ve věku do tří let je „přípustný" a také, že „ne-Židé si zasluhují být zabiti." Zdá se, že činy těchto pedofilů naplnily obojí.

Mezinárodní měnový fond (MMF) v následujícím roce 2001 požaduje po Argentině snížení deficitu státního rozpočtu ze současných 5,3 miliardy amerických dolarů na 4,1 miliardy dolarů. Nezaměstnanost v té době činila 20% produktivního obyvatelstva. Následně si MMF ještě přisadil a požadoval deficit odstranit zcela. Nabídl Argentině i některé nápady, jak by toho mohlo být dosaženo; a sice snížit vládní nouzový pracovní program ze dvou set dolarů na stošedesát dolarů za měsíc.

MMF také požadoval plošné dvanácti až patnácti procentní snížení mezd státních zaměstnanců a snížení důchodů o třináct procent. V prosinci 2001 začali příslušníci argentinské střední třídy mít doslova už dost prohledávání popelnic, aby se najedli. Zahájili vlnu pouličních bouří a vypálili Buenos Aires. V lednu Argentina devalvovala Peso a vymazala tak hodnotu spořících účtů mnoha obyčejných lidí na nulu. James Wolfensohn,

židovský prezident Světové banky, zděšen, že Argentinu už nelze více vytěžit, se zármutkem prohlásil:

"Téměř všechny hlavní nástroje byly privatizovány."

Jakým způsobem ovládali nepokoje vyvolané židovským bankovnictvím? Příkladem budiž případ argentinského řidiče autobusu, sedmatřicetiletého otce pěti dětí, který ztratil zaměstnání u společnosti, která mu dlužila devítiměsíční plat. Při demonstraci proti těmto a jiným křivdám, spáchaným na něm a na celém obyvatelstvu jej vojenská policie zastřelila kulkou do hlavy.

V Tanzanii, kde zhruba 1,3 milionu lidí umírala na AIDS, Světová banka a MMF rozhodli, že je nyní zapotřebí požadovat poplatky za dříve bezplatné nemocniční vyšetření. Rovněž rozhodli, aby Tanzanie vybírala školné pro svůj původně bezplatný vzdělávací systém. Vzápětí byli velice překvapení, když školní zápisy poklesly z 80% na 66%.

Během období, kdy měli ekonomiku Tanzanie na starosti MMF a Světová banka (počínaje rokem 1985), její HDP kleslo z původních 309 až na 210 dolarů na hlavu, úroveň gramotnosti prudce poklesla a nejhorší chudoba vzrostla na 51% populace. Když se MMF a Světová banka Tanzanie ujali v roce 1985, byla socialistickým státem. V červnu 2000 Světovou banka arogantně prohlásila:

"Dědictvím socialismu je, ze většina lidí je i nadále přesvědčeno, že stát má zásadní úlohu při podpoře vývoje a poskytování sociálních služeb."

Bolívií se šíří výtržnosti poté, co Světová banka drasticky zvýšila cenu vody. Banka tvrdí, že je to nezbytné pro zajištění zoufale potřebné opravy a rozšíření. To je naprostý nesmysl, ale rozhodně ne ojedinělý. Britský dodavatel vody, privatizovaný podnik Wessex Water, který byl ve skutečnosti vlastněn společností Enron, tvrdil po svém zprivatizování totéž (Velká Británie byla první zemí, která privatizovala veřejné zásobování vodou), a stejně jako v Bolívii kvalita vody poklesla zatímco ceny explodovaly. Navíc, téměř ve všech privatizovaných vodohospodářských společnostech v Británii se nepodařilo důsledně plnit vládní cíle ohledně úniků, takže zvýšení poplatků jednoznačně neplyne do údržby.

2001: Dvacátého ledna, pouhých několik hodin před opuštěním úřadu prezidenta, uděluje Bill Clinton velmi kontroverzní prezidentskou milost Marcu Richovi (krypto-Žid z Belgie, skutečné jméno Marc Reich). V roce 1983 byl Marc Rich obžalován prokurátorem a budoucím starostou New York City, Rudolfem Giulianim, na základě obvinění z daňových úniků a nezákonného obchodování s Iránem. Rich před soudem utekl do Švýcarska a zůstal mnoho let na seznamu nejhledanějších FBI.

Zajímavé je, že národní ředitel Ligy proti pomluvám a hanobení (ADL), Abraham Foxman, přiznává, že jeho organizace obdržela během šestnácti let čtvrt milionu dolarů v příspěvcích od Marca Riche, včetně grantu ve výši sto tisíc dolarů krátce poté, co se spolu dohodli na pomoci při získávání prezidentské milosti Billa Clintona. Foxman také přiznává, že to byl jeho nápad využít bohatou Richovu ex-manželku Denise, hlavní finanční prispevatelku Demokratické strany, jako prostředek k ovlivňování Clintona.

Roky 2001 - 2006 - záver

2001: Dvacátého ledna, pouhých několik hodin před opuštěním úřadu prezidenta, uděluje Bill Clinton velmi kontroverzní prezidentskou milost Marcu Richovi (krypto-Žid z Belgie, skutečné jméno Marc Reich). V roce 1983 byl Marc Rich obžalován prokurátorem a budoucím starostou New York City, Rudolfem Giulianim, na základě obvinění z daňových úniků a nezákonného obchodování s Íránem. Rich před soudem utekl do Švýcarska a zůstal mnoho let na seznamu nejhledanějších FBI.

Zajímavé je, že národní ředitel Ligy proti pomluvám a hanobení (ADL), Abraham Foxman, přiznává, že jeho organizace obdržela během šestnácti let čtvrt milionu dolarů v příspěvcích od Marca Riche, včetně grantu ve výši sto tisíc dolarů krátce poté, co se spolu dohodli na pomoci při získávání prezidentské milosti Billa Clintona. Foxman také přiznává, že to byl jeho nápad využít bohatou Richovu ex-manželku Denise, hlavní finanční prispevatelku Demokratické strany, jako prostředek k ovlivňování Clintona.

Desátého září Washington Times přinesl článek Rowana Scarborougha nazvaný "Americké jednotky prosadí mír podle armádní studie." Článek se vztahuje k 68-stránkovému textu Armádní školy pokročilých vojenských studií (Army School of Advanced Military Studies; SAMS), který se zaměřuje na celou řadu témat, včetně různých vojenských agentur a jejich operačních postupů. O Mosadu, izraelské zpravodajské službě, státní úředníci SAMS hovoří následovně:

"Trumfová karta. Krutý a prohnaný. Schopný zaútočit na americké síly a nastražit to tak, aby to vypadalo jako čin Arabů/Palestinců."

Jedenáctého září je na příkaz Rothschildů Izraelem proveden útok na World Trade Center a Pentagon se srozuměním Velké Britanie a Spojených států. Vina je svalena na takzvané muslimské teroristy. Jedná se o první fázi vmanipulování Západního světa do války s arabským světem ve jménu Židů, tedy další učebnicový příklad operace falše flag. Připomeňme si jejich motto:

"Cestou klamu máš vést válku."

Útoky rovněž využili tím způsobem, aby získali kontrolu nad několika státy světa, které nedovolily rothschildovské centrální banky. Necelý měsíc po těchto útocích Spojené státy americké síly útočí na Afghánistán, jeden z pouhých sedmi národů světa, který odmítl Rothschildy ovládané centrální banky. Tyto národy jsou převážně tvořené Muslimy, kteří narozdíl od většiny bílých Křesťanů (viz Nehemiáš 5:7), dodržují své Písmo a odmítají podílet se na půjčování peněž či "lichvě," což provokovalo Židy stovky let.

Židé jsou také s Muslimy ze všech národů nejvíce nespokojeni. Důvodem je to, že plán na zničení muslimské víry, který tak dobře fungoval ve vztahu ke křesťanské víře, u nich do značné míry ztroskotal.

Židé se v rámci plánu velice snažili, aby přiměli Muslimy stěhovat se do mnoha západních zemí, kde by zapomněli na své náboženské přesvědčení a stali se pouhými konzumenty. Židy vlastněných produktů, služeb a vlád, stejně jako většina bílého křesťanského světa.

Naneštěstí pro ně si většina muslimů zachovala svou náboženskou víru a v těchto západních zemích vytvořili vlastní komunity aniž by padli do stejné pasti jako Křesťané.

Židé se proto rozhodli, že Muslimové musejí být zničeni a že práci za ně odvedou Křesťané.

Zajímavé je, že podle článku v Jerusalem Post, bývalý izraelský prezident, Benjainin Netanyahu na druhý den prohlásil:

"To, co se stalo jedenáctého září...je velice dobré. Pomůžete to vytvořit nové sympatie vůči Izraeli."

Podivné je, že jak letišti Boston Logan, odkud startovaly lety UAL 175 a AA 11, které následně zasáhly dvojčata, tak i letišti Newark, ze kterého vzlétl let UAL 93, který se zřítil v Pensylvánii, zalistovala bezpečnostní službu externí soukromá firma Huntleigh USA. Tato firma je zase plně vlastněnou dceřinou společností izraelské společnosti International Consultants on Targeted Security (ICTS) International N.V.; v Holandsku založená bezpečnostní firma pro leteckou dopravu, v čele s bývalými izraelským vojenským velící důstojníky a veterány vládních zpravodajských a bezpečnostních agentur.

Manažery ICTS jsou Menachema Atzmon (Coby pokladník Ehuda Olmerta ve starostovské kampani se dopustil finančního podvodu. Odsouzen byl v Izraeli roce 1996, narozdíl od spoluobviněného Ehuda Olmerta, který byl osvobozen a stal se izarelským předsedou vlády v roce 2006) a Ezra Harel, který zemřel na své jachtě u pobřeží Palestiny na infarkt o dva roky později ve věku 53 let. Když v roce 1999 ICTS koupil Huntleigh USA, tito dva izraelští občané převzali řízení bezpečnosti na letištích v Bostonu a Newarku.

Mohamed Atta s několika dalšími únosci podnikli necelý týden před útoky 9/11, pátého září, stále neobjasněnou návštěvu na palubě lodního kasina jednoho z proizraelských

lobbistů, aškenázského Žida Jacka Abramoffa. Ohledně účelu této návštěvy nebylo podniknuto žádné vyšetřování. Zvláštní je, že se ukázalo, že z devatenácti tzv. únosců, obvinovaných za útoky 11. září, je sedm stále naživu a někteří z nich dochází na velvyslanectví Spojených států v arabských zemích s dotazem, co s tím vším mají společného. Zabývaly se tím Spojené státy či židovská média? Ovšem, že ne.

Jedenáctého září je zatčeno pět Izraelců v přestrojení za Araby, kteří s velkým jásotem natáčeli zhroucení věží Světového obchodního centra. Tito Izraelci jsou zpozorováni systémem monitorování veřejné dopravy a následně zadrženi v dodávce s výbušninami, s několika falešnými pasy a velkým obnosem peněz. Starosta Jeruzaléma a budoucí premiér Izraele, Ehud Omert kvůli tomu osobně volá starostovi New York City Rudy Giulianimu a vyzývá jej, aby se věci ujal.

Olmert se zaručuje, že tito muži neměli s teroristickým útokem co do činění, a pouze se „trochu bavili." Myslím si, že to přesně to, co Židé ve skutečnosti dělali, když pozorovali, jak jdou dvě obří budovy plné ne-Židů k zemi. Olmert uvedl:

"Důvodem, proč se pětice smála při zhroucení budov Světového obchodního centra bylo, že byli nedospělí a nezodpovědní".

Navzdory Olmertovým tvrzením jsou dva z těchto pěti Izraelců později odhaleni jako členové Mosadu; také zbývající tři jsou ze spolupráce s ním silně podezřelí. Podle svědectví o jejich aktivitě byli spatřeni v Liberty park a po prvním nárazu letedla a podle svědků velmi dobře věděli, co přijde vzápětí.

Izraelci byli vyslýcháni, nicméně nakonec posláni zpět do Izraele a zatýkajícím policistům bylo o věci zakázáno mluvit. Tudíž, pokud se budete někdy zajímat o to, co se děje v New Yorku, bude nejlepší se nejdříve obrátit na starostu Jeruzaléma.

Kupodivu se oněch pět Židů, oslavujících katastrofu Světového obchodního centra později objevilo v Izraelské televizi a rozhlase. Uvedli, že byli jedenáctého září v New Yorku proto, aby „zdokumentovali tuto událost," jelikož Amerika na svém území podobný útok ještě nezažila. Jak mohli vědět, že (a kde) se útok odehraje?

Majitel stěhovací firmy, kterou Mosad použil jako krytí, opustil svůj podnik a odletěl do Izraele. Vláda Spojených států následně utajila všechny důkazy, týkající se izraelských agentů a jejich napojení na útoky 9-11.

Mnoho z nich vynesl na veřejnost čtyřdílný příběh Carla Camerona na Fox News. Tlak ze strany židovských skupin, převážně AIPAC, přinutil Fox News později odstranit tento příběh z jejich webových stránek.

Dvě hodiny před útokem 11.9., obdržela izraelská společnost Odigo kancelářemi pouhých několik bloků od věží World Trade Centra, varování prostřednictvím rychlé zprávy přes internet. Ředitel New York Office poskytl FBI IP adresu odesílatele zprávy, ale FBI stopu nesledovala.

FBI vyšetřuje pět izraelských stěhovacích firem, možných buněk izraelských tajných služeb.

Za podezření na podílení se na útocích bylo zatčeno přibližně dvě stě Izraelců vazbami na stěhovací společnosti, které byly v měsících před útokem velmi aktivní v okolí Světového obchodního centra. V některých ze stěhovacích

vozů, které používali, byly nalezeny zbytky po výbušninách. Nicméně, tito podezřelí byli za přímých příkazů Michaela Chertoff a deportovaní do Izraele za „porušení víz." Chertoff, mající dvojité občanství USA/Izraele a jehož otec je rabín a matka jednou z prvních činitelů Mosadu, dá přednost příkazu k zatčení přibližně devíti set muslimů bez jakýchkoliv vazeb na World Trade Center.

Dvanáctého září přináší Jerusalem Post, vystrašen možným označením Izraele za viníka útoků na WTC, zprávu, tvrdící, že v unesených letadlech zahynuli dva Izraelci a čtyři tisíce jich je pohřešováno na místě zničených budov. O týden později prohlásí Bejrútská televizní stanice, že čtyři tisíce izraelských zaměstnanců WTC v den útoku nebylo v práci, což příběh z Jerusalem Post objasňuje.

Nakonec uvedly New York Times dvaadvacátého září následující:

"Ve skutečnosti tam byli pouze tři Izraelci, kteří byli prohlášeni za mrtvé: Dva na palubě letadel a jeden, který navštívil budovu z obchodních důvodů. Jeho tělo bylo identifikováno a pohřbeno."

Skupina spekulantů, identifikovaná American Securities a Exchange Comission jako občané Izraele, prodávala mezi 26. srpnem a ll. září "krátký" seznam osmatřiceti položek akcií u nichž by bylo možno rozumně očekávat, že jejich hodnoty poklesnou v důsledku blížících se útoků. O ziscích těchto spekulantů, operující na akciových trzích z Toronta a Frankfurtu bylo výslovně uvedeno, že představovaly miliony dolarů. FBI tuto stopu nikdy nesledovala, protože věděla, že nepovede k oficiální vyšetřovací linii Bin Ládina namísto skutečného pachatele, Izraele.

Začátkem tohoto roku Lewis Eisenberg, který byl odpovědný za privatizaci World Trade Center, objevil ideálního spoluvlastníka v bývalém majiteli striptýzového klubu, Larrym Silversteinovi. Oba tito muži vykonávají vedoucí pozice v United Jewish Appeal (UJA), židovské "charitativní" organizaci, kudy protékají miliardy dolarů. Tři měsíce před zničením World Trade Center zdvojnásobuje Silverstein jeho pojištění. Zajímavé je, že jedním z jeho velmi blízkých přátel je bývalý izraelský premiér, Benjamin Netanyahu, se kterým, jak Silverstein tvrdil, si spolu již roky telefonují každou neděli na začátku židovského týdne.

V návaznosti na útoky na World Trade Center jsou různým politikům a vedení sdělovacích médií rozeslány neoznačené dopisy obsahující antrax, v důsledku jehož působení zemřelo pěti lidí. Za tento útok je stejně jako za 11. září okamžitě obviněna Al-Káida. Nakonec se zjistilo, že antrax obsažený v těchto dopisech je specifickým typem bojového antraxu, vyráběný ve vojenských laboratořích Spojených států.

FBI vzápětí odhalilo, že hlavním podezřelým z dopisových útoků je aškenázský Žid, Dr. Philip Zack, který byl v minulosti zaměstnavatelem několikrát pokárán za urážlivé poznámky vůči Arabům. Dr. Philip Zack byl přistižen kamerou, jak vstupuje do skladovacích prostor ve Fort Detrick, kde působil a kde byl skladován antrax. V tomto bodě FBI i hlavní sdělovací média zcela ukončily informování veřejnosti o případu.

Aškenázský Žid Irv Rubin, předseda Jewish Defence League od roku 1985, je zatčen za údajné nastražení bomby do muslimské mešity a kanceláří arabsko-amerického kongresmana. Umírá krátce na to ve vězení. Údajně si podřezal hrdlo, aby nemohl být předveden před soud.

Týden před útoky na Světové obchodní centrum se společnost Zim Shipping Company stěhuje z kanceláří ve WTC a ruší nájemní smlouvu, což ji stojí padesát tisíc dolarů. Vysvětlení, proč tak náhle učinila, nepodala nikdy, ale Zim Shipping Company je z poloviny vlastněna státem Izrael.

V důsledku toho, že obvinění za 11. září padlo na Usámu Bin Ládina, Spojené státy americké zahajují invazi do Afghánistánu, aby svrhli tamější vládu Talibanu. Což se skutečně stalo, ale důvodem nebylo výše uvedené. Skutečným důvodem je, že vůdce Talibanu, mulla Omar zakázal v červenci 2000 produkci opia a nechal zničit sklizeň za celý uplynulý rok. Pamatujete si, co se stalo v 1839, když mandžuský císař v Číně přikázal, aby opium bylo zničeno a zastavila se tak endemická závislost Číňanů?

Rodina Rothschildů tehdy nařídila britské armádě, aby se přesunula bojovat s Číňany za jejich drogově-obchodní zájmy. To, co podnikla armáda Spojených států je do písmene stejný případ. Afghánistán je producent 75% světového heroinu a vzhledem k tomu, že mulla Omar zničil veškeré zisky za rok 2001, nebylo proč váhat a nezamezit mu, aby nestrkal do příjmů "Satanovy synagogy" za rok 2002 nos. K invazi došlo v říjnu 2001 a krátce poté, v březnu 2002 již média hlásí rekordní úrodu opia.

Třetího října, izraelský premiér Ariel Saron prohlásil podle rádia Kol Jisrael k aškenázskému Židovi, Simonu Peresovi:

"Kdykoliv něco uděláme, slyším tě říkat: „Amerika udělá tohle a Amerika udělá tamto"... Chci ti jasně říct, neděle] si starosti s americkým tlakem na Izrael. My, Židé, ovládáme Ameriku a oni to dobře ví."

Na říjnové oslavě American Friends of Lubavitch je Ari Fleischer, tiskový mluvčí prezidenta Bushe, poctěn cenou

pro mladé, schopné vůdce a večer je zasvěcen senátoru Joe Liebermanovi. Jak Ari Fleischer tak i senátor Lieberman nešetří na aktivity Chabad Lubavitch chválou, ve snaze vytvořit armádu mladých pracovníků ve vládních a politických funkcích. Večeře se zúčastnilo několik stovek velkých zvířat politiky Washingtonu, členů organizace Capitol Hill a zámožných lidí z Washingtonu. Ari Fleischer se mimochodem po své stáži u prezidenta Bushe stává vysvěceným rabínem hnutí Lubavitch.

Bývalý ředitel Národních záležitostí při Americkém židovském výboru, Dr. Stephen Steinlight, ve svém říjnovém článku pro Centrum imigračních studií, nazvaný "Židovský podíl na měnící se demografii Ameriky - přehodnocení pomýlené imigrační politiky" vysvětluje pod nadpisem "Tváří k postupnému zániku židovské politické moci," jak Židé kontrolují Ameriku:

"Nehrozí případ, že by se naše disproporční politická síla (poměr libry za libru váhy jakékoli velké etnické a kulturní skupiny v Americe) zhroutila najednou či dokonce velmi náhle. Vydrží nám pravděpodobně ještě deset či dvacet let. Pokud a dokud se uskuteční úspěšná kampaň reformy financí, což je velmi nepravděpodobný scénář, značné materiální bohatství židovské komunity ji bude nadále umožňovat podstatné výhody.

I nadále o nás budou rozhodovat klíčové postavy kongresu. Taková moc je vyvíjena v rámci politického systému od místních úrovní prostřednictvím peněz, a to zejména poskytováním provizí ze státních fondů kandidátům, projevujícím náklonnost k Izraeli, k vysokým zdem, separujícím církev a stát a k sociálnímu liberalismu v kombinaci se selektivním konservativismem na téma trestního soudnictví a otázky blahobytu..."

Následně Steinlight přejde k otázce moci médií, které, jak připouští, jsou nástrojem židovské propagace:

"Je také pravdou, že ekonomický vliv a moc Židů jsou nerovnoměrně koncentrovány v Hollywoodu, v televizi a ve zpravodajském odvětví, což je teoreticky výhoda v souvislosti s vytvářením příznivého veřejného obrazu Židů, předkládaného vnímáni Američanů."

V souvislosti s dvojím izraelsko/americkým občanstvím zmiňuje nezbytnost připomínáni údajného holokaustu Židů za Druhé světové války, když tvrdí:

"Amerika do značné míry tuto dvojitou loajalitu tolerovala - dostali jsme možnost volného pohybu, mám podezřeni že kvůli křesťanskému pocitu viny za holokaust..."

A pokračuje prohlášením, jak byl přesvědčen o tom, že židovská média budou přínosem pro muslimské imigranty:

"Přiznávám se, že jsem očekával, že MTV se na mladých muslimských imigrantech podepíše mnohem více, ať už v dobrém či špatném smyslu...navzdory tradičním názorům náboženských a politických autorit."

Adam Goldman je jmenován prostředníkem Bílého domu pro židovskou komunitu. Je zvláštní, že žádná jiná etnická skupina svého speciálního prostředníka v Bílém domě nemá.

Ruský židovský oligarcha Vladimír Gusinsky utíká z Ruska, kde byl obviněn z praní špinavých peněz, do Izraele. Má totiž dvojí rusko-izraelské občanství.

Zjistilo se, že byla prolomena tajná komunikace mezi vyšetřujícími drogovými agenty Spojených států. Podezření padá na dvě společnosti, AMDOCS a Comverse Infosys, obě

vlastněné Izraelci. AMDOCS spravuje účetní data většiny telefonních společností Spojených států a je schopen poskytovat detailní záznamy o volajících. Converse Infosys bylo mezitím v Izraeli refinancováno padesát procent jeho nákladů na výzkum vývoj izraelským ministerstvem průmyslu a obchodu.

Comverse Infosys vyrábí odposlouchávací zařízení, používané při vymáháni práva u všech odposlechů telefonních hovorů v Americe. Avšak skutečnost, že polovinu jeho rozpočtu na výzkum a vývoj financuje izraelská vláda, budí podezření, že Comverse Infosys vytváří něco jako zadní vrátka do systému, které využívají izraelské tajné služby. Tímto způsobem se dostaly shromážděné informace z vyšetřování obchodu s drogami k pašerákům.

Šetření FBI vede k odkrytí jedné z největších zahraničních špionážní sítí, rozpínajících se uvnitř Spojených států a kterou provozuje Izrael. Polovina podezřelých špionů byla zatčena, když se staly útoky z 11.9.

Profesor Joseph Stiglitz, bývalý hlavní ekonom Světové banky a bývalý předseda Rady ekonomických poradců prezidenta Clintona, představuje veřejnosti prostřednictvím Světové banky "Strategii čtyř kroků," která je navržena tak, aby podrobila národy moci bankéřů. Její shrnutí přináším níže:

1)Privatizace. To je situace, kdy je politickým lídrům nabídnuta desetiprocentní provize na jejich tajné švýcarské bankovní účty výměnou za to, ze "zkrouhnou" několik miliard dolarů z prodejní ceny národního majetku. Úplatkářství a korupce, čistě a jednoduše.

2)Liberalizace kapitálového trhu. Jedná se o zrušení všech právních předpisů, které zdaňují peníze, putující přes

hranice. Stiglitz to sám nazývá cyklem "horkých peněz." Peníze zpočátku přichází ze zahraničí v podobě hotovosti, aby byly vyzužity při spekulaci s nemovitostmi a domácí měnou. Pak, když začíná hospodářství v této zemi vypadat slibně, je toto vnější bohatství vytaženo z ekonomiky rovnou ven, což způsobí její kolaps. Národ se pak obrátí na pomoc k Mezinárodnímu měnovému fondu (MMF) a ten mu ji poskytuje pod podmínkou, že zvýší úrokové sazby ze 30% na 80%. To se stalo v Indonésii, Brazílii a v dalších asijských a latinskoamerických zemích. Vyšší úrokové sazby v konečném důsledku zemi ožebračují, likvidují hodnotu nemovitostí, znásilňují průmyslovou výrobu a odvádí pryč státní bohatství.

3)Tržní ceny. Zde dochází ke zvýšení cen potravin, vody a plynu, což předvídatelně vede k sociálním nepokojům mezi příslušnými národy. Tyto nepokoje (nyní běžně známé jako "výtržnosti proti MMF"), způsobují odliv kapitálu a vládní bankroty. Ze situace profitují zahraniční korporace, protože mohou zakoupit zbývající státní aktiva za nejnižší cenu.

4) Volný obchod. To je případ, kdy mezinárodní korporace vtrhnou do Asie, Latinské Ameriky a Afriky, přičemž ve stejné chvíli Evropa a Amerika zabarikádují své trhy vůči zemědělským produktům třetího světa. Dále jsou zaváděny vyděracské tarify, které mají chudé země platit za léčiva věhlasných farmaceutických firem. Důsledkem situace je vysoká míra úmrtnosti a nemocných.

Na tomto systému tratí mnozí, ale profituje pouze jediný - Židy vlastněný a provozovaný bankovní systém. MMF a Světová banka prakticky dosáhla toho, že kontroluje stav prodeje elektrické energie, vody, plynu a telefonního systému každé rozvojové země, čímž podmínila poskytování úvěrů. Čísla se odhadují na 4 biliony dolarů veřejně vlastněných aktiv.

V září toho roku je profesoru Josephu Stiglitzovi udělena Nobelova cena za ekonomii.

2002: Websterův Třetí Nový Mezinárodní slovník (úplný; „Websteťs Third New International Dictionary"), znovuvydaný k roku 2002, stanovuje novou definici antisemitismu, která nebyla aktualizována od roku 1956. Definice zní:

Antisemitismus:

(1) nepřátelství vůči Židům coby náboženské a rasové menšině, často doprovázeno sociální, politickou nebo ekonomickou diskriminací,
(2) opozice vůči sionismu;
(3) sympatie k odpůrcům Izraele.

Defininice (2) a (3) doplnily vydání z roku 2002 jen chvíli před tím, než se USA za příkazů Izraele rozhodly napadnout Irák.

Premiér Izraele a válečný zločinec, Ariel Saron, nařizuje toho roku další Židy spáchanou genocidu v uprchlickém táboře v Jeninu na Západním břehu Jordánu.

V reakci na to prezident Bush překvapivě požaduje okamžité stažení izraelských jednotek z palestinských měst, což Saron veřejně odmítne učinit. Osmnáctého dubna Bush v odpovědi prohlásil:

"Ariel Saron je mužem míru."

DEA vydává zprávu, že do vládních úřadů Spojených států se snažili vniknout izraelští špioni, vydávající se za studenty umění. Policie zadržela dva Izraelce v podezřelém kamionu u

letecké a námořní základny Whidbey Island v jižním státě Washington. Jeden z nich byl ve Spojených státech ilegálně. Muži byli zastaveni za vysokou rychlost. Nákladní auto firmy Ryder rental prý použili k "dodávce nábytku."

Další den objevili policisté v kabině vozidla a na volantu stopy po TNT a plastické trhavině pro vojenské účely RDX. FBI poté oznámil, že testy ukázaly, že výbušniny byly tzv. „falešně pozitivní," což je směšné.

Případ je uzavřen na základě alibi jisté ženy. Izraelci jsou předáni Imigrační a naturalizační službě (INS) k odeslání zpět do Izraele. O týden později žena, která poskytla alibi, zmizela. Devětadvacátého října členové židovského „Projektu pro nové americké století (PNAC)," Robert Kagan a William Kristol, v článku „The Gathering Storm" novin Weekly Standard prohlašují:

"..Na obzoru vychází rozsáhlý válečný konflikt, sahající lokálně od Střední Asie po Blízký východ a bohužel, zase se zpátky vracející do Spojených států...Afghánistán bude úvodní bitvou této války..., která v něm však neskončí. Bude se šířit a ve střetech různé intenzity pohltí řadu zemí. Možná bude také požadováno použití americké vojenské síly na více místech současně. Konflikt se bude podobat střetu civilizací, o nimž každý doufal, že se mu podaří zabránit."

Thomas Stauffer, ekonomický poradce ve Washingtonu odhaduje, že Izrael stál Spojené státy od roku 1973 asi 1,6 bilionu amerických dolarů, což by v případě přepočtu na obyvatele USA v r. 2002 znamenalo více než 5700 dolarů na osobu.

David Rockefeller (Rothschil) ve svých autobiografických "Memoárech," vydaných toho roku, přiznává svou roli v konspiracích Světové vlády, když prohlašuje:

"Už více než jedno století se ideologičtí extrémisté z obou konců politického spektra snaží využít veřejně velmi dobře známých incidentů, aby rodinu Rockefellerů obvinili z nadměrného vlivu, který jak tvrdí, mají na politické a ekonomické instituce Ameriky. Někteří dokonce věří, že jsme součástí tajné kliky, pracující proti nejlepším zájmům Spojených států a charakterizují mne a mou rodinu jako „internacionály. Obviňují mne ze spiknutí s jinými po světě, budujícími více integrovanou globální politickou a ekonomickou strukturu - jeden svět, chcete-li. Pokud zní obvinění takto, cítím se vinen a jsem na to pyšný."

Dvanáctého dubna přináší všechny hlavní noviny ve Spojených státech informaci o tom, že venezuelský prezident Hugo Chávez byl donucen odstoupit, protože byl "nepopulární a diktátorský." Ve skutečnosti byl unesen v rámci převratu, a byl uvězněn na vojenské základně. Díky sympatiím stráží se puč rozpadl a prezident Chávez je o den později zpět ve svém úřadu. Zajímavé je, že Chávez má videozáznam, dokazující, že zatímco byl uvězněn, objevil se na základně vojenský ataše Spojených států.

Prezident Chávez, démonizován židovskými médii, spáchal ten zločin, že daroval chudým chléb a střechu nad hlavou a rozdělil jim pozemky, nevyužívané vlastníky velkých pěstitelských společností více než dva roky. Jeho nejtěžším zločinem pak bylo, že schválil zákon o těžbě ropy, který zdvojnásobil těžební poplatky z 16% na 30% u nových nalezišť, což zasáhlo Rothschildy provozovaný Exxon Mobil, společně s mnoha dalšími mezinárodními ropnými operátory.

Chávez také převzal plnou kontrolu nad státní těžařskou společností PDVSA, která byla předtím oficiálně vlastněna vládou, ve skutečnosti však otrokem mezinárodních ropných operátorů. To není vše, prezident Chávez byl současně

prezidentem "Organizace zemí vyvážejících ropu" (OPEC) a vehementně odmítá Strategii čtyř kroků Světové banky a její plán snížení mezd obyčejných lidí ve prospěch bankéřů.

Chávez ve skutečnosti zvýšil minimální mzdu o 20%, což posílilo kupní sílu nejhůře placených zaměstnanců a tím se posílilo i hospodářství. Jeho ministr, Miguel Bustamante Madriz, prohlásil, plně si vědom nebezpečí, jaké Venezuela představuje pro banky, kdyby si lidé, řekněme v Argentině, uvědomili podstatný rozdíl:

„Spojené státy nás nemohou nechat u moci, protože představujeme výjimku v současném globálním řádu. Kdybychom uspěli, stali by sme se příkladem pro všechny ostatní země Ameriky."

Zkušený filmař James Longley uvádí svůj dokumentární film "Pásmo Gázy," za pozitivních reakcí kritiků. Dokument zachycuje izraelské vojáky, kteří střílejí palestinské děti do hlavy za to, že po nich házely kameny a při instalování pozemních nástrah s výbušninami, které mají přitáhnout pozornost zvědavých dětí. Další záběry ukazují, jak nad hustě osídlenými oblastmi Gázy přelétávají izraelské helikoptéry, rozptylující z kanystrů vysilující nervový plyn.

2003: Šestnáctého března byla zabita, třiadvacetiletá Američanka Ráchel Corrie, která přicestovala do Gázy, aby bránila Palestince před izraelskými zločiny. Corrie, která se snažila zastavit demolici domu palestinského lékárníka se ženou a třemi dětmi, byla při protestování před buldozerem Caterpillar D9 Izraelských obranných sil (IDF) úmyslně řidičem přejeta.

Řidič po ní pak pro jistotu i vycouval. Ráchel zemřela chvíli poté, co šokovaným Palestincům řekla:

"Asi mám zlomenou páter."

Spojené státy však Izrael nekritizují a zdá se, že akceptují jeho výmluvu, že to byla "nehoda." Navzdory tomu existuje několik očitých svědků, tvrdících, že čin byl úmyslný, dokonce jsou k dispozici i fotografické důkazy o tom, že v době, kdy se to odehrálo (za bílého dne) měla na sobě Ráchel zářivě oranžovou fluorescenční bundu. Newyorská židovská komunita má však k tomu také co říci. Když měla po dvou úspěšných představeních v Londýně na začátku roku 2006 v New Yorku premiéru hra "My Name Is Ráchel Corrie," bylo představení náhle zrušeno po nátlaku ze strany židovské komunity.

Spojené státy za prezidentství krypto-Žida George W. Bushe podnikají 19. března invazi do Iráku, mimochodem podle židovského kalendáře přesně na svátek Purim. "Svátek Purim," je den, kdy Židé oslavují vítězství nad všemi goji (ne-Židy) ve starověkém Babylóně.

Co je také zajímavé je fakt, že předchozí invaze Spojených států do Iráku, před deseti lety, svátkem Purim skončila. Výsledkem byla genocida sto padesátí tisíc prchajících jednotek Iráčanů za úřadu otce minulého prezidenta, George Herberta Walkera Bushe. Purim je také období, kdy jsou Židé povzbuzováni, aby vykonali krvavou mstu na ne-Židech.

Irák je dnes domovem jednoho ze šesti národů světa, kteří Rothschildům na svém území nedovolili založit centrální banku. Tato válka je nicméně vedena spíše z toho důvodu, aby Iráku byly ukradeny dodávky vody, protože Izrael vždy bojoval za zásobu sladké vody. Toho jsme byli svědky před šestatřiceti lety, když Izrael zabral Golanske výšiny Sýrii, které mu poskytovaly jednu třetinu zásob vody. Za posledních pětadvacet let však Izrael vytěžil k jejímu zisku 2,5 miliardy metrů, což znamená, že irácká voda je pro něj

mnohem cennější než ropa, dokonce, i když jeho zásoba je druhá největší na světě. Necelé čtyři roky před tím dokonce izraelská ministryně životního prostředí, Dalia Itzik, vyhlásila v souvislosti se zásobou vody v zemi stav nouze.

V červnu, prezident Bush ve svém vzácném záchvěvu upřímností, jmenuje Žida Paula Bremera Správcem Spojených států v Iráku. Paul Bremer byl od roku 1989 generálním ředitelem u Kissinger and Associates, celosvětové poradenské firmě, založené Židem Henrym Kissingerem.
Malajský premiér, Mahathir Mohamed, v projevu pronese:

"Židé vládnou světu v zastoupení. Dostanou své prostředníky kam potřebují, aby za ně bojovali a umírali."

Policejní náčelník z Cloudcroftu zastavil náklaďák, projíždějící vysokou rychlostí školní zónou. Ukáže se, že posádku tvořili Izraelci s prošlými pasy. Tvrdili, že jsou stěhováci. Náklad tvořil starý nábytek a několik krabic. Izraelci byli předáni imigračnímu. Obsah krabic nebyl veřejnosti odhalen.

Izrael vysílá vražedná komanda do ostatních zemí, včetně Spojených států. Vláda Spojených států na to nereaguje.

Ruský oligarcha židovského původu, Michail Chodorkovskij je držen v Rusku ve vězení a čelí obvinění z podvodu, zpronevěry a daňových úniků.

2004: Dva roky probíhající vyšetřování FBI „Americko-izraelského výboru pro veřejné záležitosti (The American Israel Public Affairs Committee; AIPAP) největší politicko-lobbystické skupiny ve Spojených státech s více než 65 000 členů, jejichž úkolem je zajistit, aby vláda Spojených států pracovala pro Izrael přináší své výsledky.

Aškenázský Žid Larry Franklin, analytik střední klasifikace Pentagonu, zaměstnán u Douglase Feitha, FBI podezíraný ze špionáže pro Izrael, byl přistižen při poskytování utajovaných informací dvěma úředníkům AIPÁC, podezřelých z vyzvědačství pro Izrael. V roce 2006 je odsouzen k dvanácti letům vězení.

Zajímavé je, že Douglas Feith byl v březnu 1982 vyhozen z Rady národní bezpečnosti Spojených států a pozbyl bezpečnostní prověrku poté, co padl v podezření FBI za pronášení tajných materiálů zaměstnancům izraelské ambasády.

AIPAC najímá advokáta Nathana Lewina, aby se ujal jejich právní obrany. Je to mj. stejný advokát, který obhajoval Stephena Bryena, podezřelého ze špionáže pro Izrael v roce 1978.
Larry Franklin také pracoval v Úřadu pro zvláštní plány Pentagonu (Office of Speciál Plans), který řídil Richard Perle (přistižen při předávám tajných informací Izraeli v roce 1970) toho času trvající na tom, že Irák je skrz naskrz plný zbraní hromadného ničení (ZHN) a Spojené státy jej proto musí napadnout a dobýt, jakmile to jen bude možné.

Zajisté, že žádné ZHN neexistovaly a Perle svalil vinu za chybné údaje na šéfa CIA George Teneta (pravé jméno Cohen; další krypto-Žid). Na povrch ale vytanulo, že Úřad pro zvláštní plány Pentagonu kooperuje s podobnou skupinou v Izraeli, spadající pod úřad Ariela Sarona.

Brzy začalo být nad Slunce jasné, že prostřednictvím (nejméně) dvou podezřelých izraelských špionů, nasazenými do úřadu, odkud začaly plynout lži, které odstartovaly válku v Iráku, se občané Spojených států stali

obětmi krvavého podrazu, podrazu, který začal vysávat jejich krev a peníze ve jménu izraelského útisku.

Dalším špionům, kteří pracovali s Franklinem, se dostalo varování díky úniku informací z vyšetřování AIPACu v židovských médiích, 28. srpna toho roku. Jako by to snad už ani nemohlo být horší, narušení vyšetřování FBI doplní nejvyšší státní zástupce Spojených států, John Ashcroft, který celé vyšetřování případu zastaví.

Podobně jako v případu Stephena Bryena a honu na "Megu," se zdá, že skandál byl smeten ze stolu vládními činiteli, kteří měli své vlastní tajné vazby, které museli chránit a zamezit, aby způsobily veřejné pobouření.

Na začátku března odstupuje dvojí izraelsko-americký občan a židovský rabín, Dov Zakheim, z postu kontrolora a finančního ředitele Pentagonu, když se při auditu rozpočtu ukázalo, že nebyl schopen vysvětlit zmizení 2,6 bilionu dolarů, včetně inventáře obrany: 56 letounů, 32 tanků a 36 zaměřovačích zařízení protitankových raket.

Je podivné, že vláda Spojených států tvrdí, že ve vyšetřování nelze dále pokračovat, protože důležité záznamy případu prý byly zničeny při napadnutí Pentagonu 11. září 2001.

Dvacátého května se senátor Ernst Hollings, který už neusiloval o další zvolení, rozhodl na půdě senátu otevřeně mluvit o kontrole Izraele nad Spojenými státy. Poprvé uvedl, že prezident Bush se rozhodl pro válku proti Iráku, aby „zabezpečil našeho přítele, Izrael, což ví každý" a následně pronesl ohledně kontroly AIPACu nad USA:

"Nemůžete dělat politiku vůči Izraeli která by byla odlišná od té, kterou diktuje AIPAC. Většinou jsem se tomu podřídil, ale občas je odmítl podepsat určité papíry, abych také dal

šanci ubohému panu prezidentovi. Povím vám, že žádný prezident, nehledě na to, zda je demokrat nebo republikán, nemá věci ve svých rukou...to AIPAC mu rázně řekne, kam bude politika směřovat...."

Jako ozvěna jeho slov působí červnový komentář nezávislého prezidentského kandidáta Ralpha Nadera:

"To, co se dělo v uplynulých letech, mělo jasně předpovídatelný scénář rutinních zahraničních návštěv hlav izraelských vlád. Izraelský loutkař cestuje do Washingtonu. Izraelský loutkař se setká s loutkou v Bílém domě a pak jede po Pennsylvania Avenue, a setká se s loutkami v kongresu. No a nakonec si s sebou odveze miliardy dolarů daňových poplatníků."

Police zastaví po třímílové honičce v okolí závodu na jaderná paliva (Nuclear Fuel Services) v Tennessee nákladní auto. Během útěku řidič po pronásledovatelích z kabiny hodil láhev s podivnou kapalinou. Pasažéry se ukázali být Izraelci s falešnými doklady. FBI odmítá zahájit vyšetřování a Izraelci jsou propuštěni na svobodu.

Dva Izraelci se pokoušeli vstoupit na ponorkovou základnu v Kings Bay, domovský přístav osmi ponorek typu Trident. Jejich nákladní vůz měl pozitivní nález na výbušniny.

Národní ředitel ADL, Abraham H. Foxman, vydává knihu s názvem „Nikdy více? Hrozba nového antisemitismu (Nevěr Again? The Threat Of The New Anti-Semitism)' v níž uvádí, že Nový zákon, který „lže" o tom, že farizejci byli odpovědní za smrt Krista, je zodpovědný za celá tisíciletí trvající antisemitismus. Tudíž tedy i Nový zákon z Bible je „nenávistným projevem" a měl by být cenzurován nebo ještě lépe zakázán.

Dne 21. dubna, izraelské jaderné zbraně whistleblower, Mordechai Vanunu je propuštěn z vězení poté, co slouží osmnáct let, během jedenácti, které bylo vydáno ve dvou metrů o tři metry buněk v samovazba kdy mu bylo povoleno pouze občasné návštěvy z jeho rodiny, právník a kněz. I když je propuštěn z vězení poté, co slouží jeho plné věty, není dovoleno opustit Izrael a není dovoleno, aby mluvil k zahraničním médiím.

Jedenadvacátého dubna byl propuštěn „udavač izraelských jaderných zbraní," Mordechai Vanunu, poté, co strávil osmnáct let života ve vězení, z čehož více než jedenáct let na samotce o rozměrech dva krát tři metry. Během trestu jej mohla jen občas navštěvovat rodina, právník a kněz. I když si odsloužil plný trest, nebylo mu dovoleno opustit Izrael a hovořit se zahraničními médii.

Islámští vůdci v severní Nigérii tvrdí, že imunizačních kampaň Dětského fondu Spojených národů proti obrně (UNICEF) je součástí plánů Spojených států na vylidnění regionu šířením AIDS a sterilizace. Státy severní Nigérie tvrdí, že jejich vlastní laboratorní testy prokázaly kontaminaci, obsaženou ve vakcinácii. Vláda Spojených států ve snaze dokázat, že vakcína je bezpečná, posílá tým vědců, duchovních a dalších, aby byli svědky testování vakcín v zahraničních laboratořích. Ale jakmile jsou zkoušky dokončeny, bylo zamítnuto zprávu o výsledcích zveřejnit.

Mel Gibson uvádí svůj fim "Utrpení Krista." Film je beze zbytku prezentován v Aramejštině a Latině s titulkami, aby se posílila autentičnost. Existuje nicméně titulek jedné věty, který na plátně chybí. Věta sice vyřčena byla ale titulek byl z nějakého důvodu odstraněn - jedná se o scénu, kdy se Pilát snaží zastavit Židy volající po ukřižování Krista. To, co mu Židé odpověděli, bylo kvůli silnému židovskému lobby na cenzora odstraněno:

"Nechť jeho krev ulpína nás a našich dětech."

Dvacátého června, podle zprávy v Jeruzalém Post, izraelský Knesset zmocnil stát Izrael k tomu, aby kriminalizoval kohokoli na světě, kdo se opováží zpochybnit, zda během údajného holokaustu zahynulo šest milionů Židů a navíc může požádat o vydání takových osob do Izraele. Aby to nebylo málo, izraelská vláda má také povolení zatýkat, stíhat a věznit osoby, které takové přesvědčení byť jen chovají v mysli, jakmile vkročí do Izraele.

Prezident Bush 30. září prohlásil při své první prezidentské debatě s Johnem Kerrym ohledně Američanů, umírajících v Iráku:

"Svobodný Irák pomůže zabezpečit Izrael."

Šestnáctého října prezident Bush podepsal zákon Global Anti-Semitism Review Act, navržený tak, aby se musel celý zbývající svět stavět vůči Židům nekriticky, ať se dopustí jakýchkoli činů. Zákon ustanovuje založení zvláštního oddělení v rámci amerického ministerstva zahraničí, které monitoruje antisemitismus a ročně předkládá zprávu o jeho stavu kongresu. Tento zákon definuje osobu jako antisemitskou, pokud vyjadřuje některé z těchto mínění:

1) Tvrzení, že „ židovská komunita kontroluje vládu, média, mezinárodní obchodní a finanční svět."
2) Vyjádření "silně proti-izraelského mínění."
3) Vyjádření "zlovolné kritiky" izraelských vůdců, současných či minulých. Ministerstvo zahraničí uvádí za takový příklad znázornění svastiky na karikaturách, reagující na chování minulých či současných sionistických vůdců.
4) Jakákoliv kritika židovského náboženství, náboženských vůdců a literatury, především Talmudu a Kabaly.

5) Jakékoliv kritizování Spojených států, jejich vlády a kongresu za nepatřičně velký vliv, který nad nimi má sionistická židovská komunita, včetně židovských organizací, jako je Americko-izraelský výbor pro veřejné záležitosti (AIPAC).
6) Jakákoli kritika židovské, sionistické komunity za to, že podporuje globalismus či to, co někteří nazývají „Nový světový řád."
7) Obviňovat židovské vůdce a jejich následovníky za to, že po Římanech požadovali ukřižování Krista.
8) Uvádět jakékoliv fakta, které snižují číslo "šesti milionů " v počtech obětí holokaustu.
9) Tvrdit, že Izrael je rasistický stát.
10) Prohlašovat, že existuje "sionistické spiknutí."
11) Poskytovat důkazy o tom, že Židé a jejich vůdci stvořili komunismus a bolševickou revoluci v Rusku.
12) Činit "hanlivé prohlášení na adresu židovských osob."
13) Prohlašovat, že nábožensky „nehodní" Židé nemají podle Bible právo znovu zabrat Palestinu.
14) Vinit Mosad z odpovědnosti na útocích 11. září 2001.

2005: Prezident Bush prohlásil 20. ledna v rámci svého druhého inauguračního projevu:
" ...když naši zakladatelé vyhlásili „Nový řád věků."

To se ve však nikdy nestalo. Zakladatelé národa nikdy nevyhlásili „Nový řád věků." Pouze prezident Roosevelt, Žid, v roce 1933 umístil překlad latinského "Novus Ordo Seclorum" na dolarové bankovky.

Patnáctého února Michael Chertoff složil přísahu na pozici hlavy ministerstva vnitřní bezpečnosti Spojených států. Jak již bylo dříve řečeno, Chertoff je dvojí americko-izraelský občan, jeho otec byl rabín a jeho matka jednou z prvních agentů Mosadu.

Sedmadvacátého února vůdce skupiny Nation of Islám, Louis Farrakhan, prohlásil v souvislosti se židovskou dominancí v obchodu s africkými otroky v Americe:

"Poslyšte, neexistují židovské ruce, na nichž by nebyla naše krev. Patřily jim otrokářske lodě, na kterých nás prodávali a nakupovali, kde nás znásilňovali a okrádali. "

Sedmého července vybuchly při bombovém útoku tři stanice londýnského metra a jeden autobus typu double-decker. Výsledkem je smrt padesáti dvou lidí. Z útoku jsou okamžitě viněni sebevražední atentátníci Al-Kaidy. Není to však jediná paralela s útoky na Spojené státy jedenáctého září 2001. Zde jsou další zajímavé paralely:

1) Na stejném místě a přibližně ve stejný čas, kdy se objevily bombové útoky, podnikala společnost Visor Consultant, zabývající se „krizovým managementem" nácvik v případě teroristických útoků. To potvrdil i vrchní ředitel firmy, Peter Power, ve dvou nezávislých interview pro Rádio 5 a nejpopulárnější britskou televizní stanici ITV:

"Toho dne ráno jsme o půl deváté pořádali cvičení pro jednu firmu v Londýně s více než tisícem zaměstnanců. Nácvik byl založen na pomyslných simultánních explozích metra kde se útoky následně doopravdy odehrály, takže mi ještě teď běhá mráz po zádech."

Čtenář si možná vzpomene, že důvodem, proč nebyla unesená letadla z 11. září okamžitě identifikována, podle americké vlády bylo, že v ten samý čas probíhalo cvičení podobné události. To vedlo ke zmatení bezpečnostních služeb, které nedokázaly okamžitě určit, zda se jedná o skutečnou akci nebo cvičení.

Proč lidem nepřipadá podezřelé, že z protiteroristických cvičení, probíhajících najednou ve třech podzemních stanicích Londýna (důležité je uvědomit si, že síť londýnského metra tvoří 274 stanic, tudíž tři stanice představují pravděpodobnost ca 1%, že budou vybrány) se v podstatě staly skutečné teroristické útoky?

Bohužel, veřejnost mozek nepoužívá a namísto toho dovoluje, aby za ně stanovisko udělaly Židy ovládaná média. Proč by jinak měl vyškolený novinář skočit na takovou očividnou zástěrku, navíc když autor těchto slov, Peter Power, o věci odmítl dále diskutovat? Odpověď je zřejmá: novinář neměl dovoleno pídit se po pravdě, a lze pouze předpokládat, že další novináři obdrželi společné pokyny od židovských vlastníků médií, aby se ve věci dále ,ne šťourali."

Nejpravděpodobnějším účelem, proč došlo k nácviku útoků ve stejnou chvíli jako k útokům samotným patrně bylo poskytnout alibi skutečným pachatelům, kteří o cvičení věděli. Fungovat to pak mohlo následně: pokud by některý ze skutečných atentátníků byl zadržen jako podezřelý, mohl říci, že byl pouze účastníkem cvičení, a měl na to alibi. Ve skutečnosti to samozřejmě znamená, že údajní strůjci atentátů, čtyři Muslimové, nebyli do útoků zapojeni.

2) Úřady tvrdily, že na místě bombových útoků se podařilo nalézt osobní dokumenty všech takzvaných atentátníků. To je další podivná shoda s útoky na Světové obchodní centrum, kdy úřady prohlašovaly, že nalezly neporušený pas, patřící jednomu z únosců (navzdory tomu, že se jim nepodařilo nalézt žádné tělesné ostatky).

3) Izraelský ministr financí, Benjamin Netanyahu, je v Londýně toho rána, kdy bomby explodovaly. Měl se účastnit ekonomické konference, probíhající v budově hotelu nad jednou z inkriminovaných stanic. Zůstal však ve svém

hotelovém pokoji poté, co byl informován představiteli izraelské rozvědky o očekávaných útocích. Nabízí se další zvláštní podobnost s útoky na Spojené státy, kdy byly varovány čtyři tisíce Židů, aby v ten den nevstupovaly do budovy WTC. Jak to, že varování před údajným terorismem Al-Káidy dostávají pouze Židé?

Po invazích do Iráku a Afghánistánu zůstává na Zemi už jen pět zemí, které nemají Rothschildy ovládané centrální banky: Irán, Severní Korea, Súdán, Kuba a Lýbie. Kupodivu se vláda satelitního státu Izraele, známějšího pod názvem Spojené státy americké, rozhodla tyto státy označovat jako „darebácké" národy (rogue nations)."

Stephen E. Jones, profesor fyziky z Brigham Young university publikuje dokument, v němž dokazuje, že budovy World Trade Center mohly být srovnány se zemí pouze za pomoci výbušnin. Jeho vědecky prokazatelné závěry nezískají žádný ohlas v mainstreamových médiích.

Třicátého září dánské noviny Jyllands-Posten publikují dvanáct takzvaných karikatur. Většina z nich zobrazují muslimského proroka Mohammeda, což samotné je proti islámské víře, nehledě na to, co dělá. Tyto karikatury jsou následně znova otištěny ve více než padesáti zemích, což způsobí rozsáhlé protesty muslimské komunity po světě.

To je přesně důvod, proč byly vytištěny. Účelem bylo vystupňovat napětí mezi Západním světem a muslimskou komunitou a zejména přimět, aby se obě strany více odcizily a začaly mezi sebou bojovat. Za vynechání Židů, samozřejmě.

Kulturní redaktor Jyllands-Posten odpovědný za původní zveřejnění těchto karikatur? Flemming Rose, Žid. Třicátého října je zatčen Saul Joudkevič, ředitel Kabbalah Centre v

Izraeli, za to, že vymámil peníze z pacientky s rakovinou. Oběť v průběhu několika měsíců darovala Kabbalah Centre sumu třiceti šesti tisíc dolarů, protože jí bylo Joudkevičem řečeno, že dárcovství pomůže zlepšit její stav. Když se její stav nezlepšil, skupina dalších rabínů z Kabbalah Centre v Tel Avivu pronesla, že by měla učinit "významný a bolestný dar."

Na jejich radu oběť věnovala Centru dalších pětadvacet tisíc dolarů a také zakoupila svěcenou vodu Kabbalah Centre za přemrštěné ceny. Nakonec jí došly peníze, a tak rabíni navrhli jejímu manželovi, aby se vzdal práce a namísto toho nastoupil na bezplatné místo ve středisku. Oběť zanedlouho zemřela a její manžel ohlásil na policii vydírání.

Zajímavé je, že Saul Joudkevič je jedním z hlavních učitelů Kabaly na světě a byl přímo zodpovědný za návštěvu Madonny v Izraeli v roce 2004.

Patnáctého listopadu je americký zločinec Robert Stein Jr., který byl zaměstnán jako kontrolor Koaliční provizorní správy v Iráku, obviněn z podvodů a přijímání úplatků a shledán vinen. Stein, podplukovník Michael Wheeler a podplukovník Debra Harrison byli obviněni za přijímání úplatků ve výši dvě stě tisíc dolarů měsíčně z rukou Philipa Blooma, za pochybné udílení zakázek.

V článku New York Times, komentujícím Steinovu správu rekonstrukce fondů iráckých ropných příjmů stojí:

„Z důvodů, které Pentagon dosud odmítl vysvětlit byl na místo kontrolora Koaliční provizorní správy dosazen Stein, kterému bylo svěřeno osmdesát dva milionů dolarů na rekonstrukci. Vše navzdory tomu, že byl usvědčen z defraudace v devadesátých letech."

Skupina konzervativních až umírněných demokratů, nazvaná "Blue Dog Coalition," která se zaměřuje na fiskální zodpovědnost vlády, uvedla v listopadu zprávu, že židovský prezident George W. Bush si od bank a zahraničních vlád vypůjčil víc peněz, než všech předchozích dvaačtyřicet prezidentů Spojených států dohromady. Čísla ministerstva financí ukázala, že od r. 1776 do r. 2000 si všechny předchozí hlavy USA vypůjčily celkem 1,01 bilionu dolarů, zatímco v posledních čtyřech letech si Bushova administrativa vypůjčila až 1,05 bilionu dolarů.

Kvůli obviňování vůdců Druhé světové války z revisionismu, protože se nikdy nezmiňovali o údajném holokaustu Židů v plynových komorách, pátého listopadu informuje emeritní profesor University of Ulster, Richard Lynn o svém výzkumu na toto téma:

"Zkoumal jsem Churchillovu knihu "Second World War" a prohlášení v ní jsou naprosto zřejmá - ani jedna zmínka o nacistických plynových komorách, ' 'genocidě Židů,' nebo 'šesti milionech,' židovských obětí války.

To je udivující. Jak to lze vysvětlit? Eisenhowerova 'Crusade in Europe' je kniha o 559 stránkách; šestisvazková Churchillova 'Second World War' má celkem 4448 stran a de Gaullovy třísvazkové 'Memoires de guerre' mají 2054 stránek.

V takovém množství spisů, které dávají v součtu 7061 stran (kromě úvodních částí), publikovaných od roku 1948 do roku 1959, se nenajde jediná zmínka o nacistických 'plynových komorách,' 'genocidě' Židů, nebo 'šesti milionech' židovských obětí války."

Šestého prosince je vůdcem britské Konzervativní strany zvolen David Cameron. Cameron je známý oblíbenec

Rothschildů, dokonce byl i zvláštním poradcem Normana Lamonta, který pro ně v roce 1993 rozvrátil britskou ekonomiku. Cameron má také vazby na britskou královskou rodinu.

Organizace "Conservative Friends of Israel" se na svých webových stránkách chlubí tím, že jejími členy jsou více než dvě třetiny konzervativních členů britského parlamentu. Dokonce i David Cameron, který měl před svým zvolením do čela strany vyplnit pro organizaci dotazník, v něm uvedl:

"Izrael je v první linii boje proti mezinárodnímu terorismu a násilí."

Jiná organizace, která pravděpodobně není v naprosté opozici vůči "Conservative Friends of Izrael," se nazývá "Labour Friends of Israel." Rozhodli se sice nezveřejnit, kolik jejich členů je zároveň labouristickými poslanci parlamentu, ale nicméně uvedli, že od roku 1997 umožnili více než padesát placených letů do Izraele.

Přes tento intenzivní politický lobbing oficiální vládní údaje ukazují, že Židé představují méně než půl procenta britské populace.

Šestého prosince pozvala žena prezidenta Bushe, Laura, rabína Binjomina Tauba, rabína Hillela Barona a rabína Mendy Minkowitze, aby se připojili ke košerizaci kuchyně Bílého domu. Shealah Craighead pořídila momentku, jak všichni společně stojí s personálem, a ta byla následně umístěna na oficiálních webových stránkách Bílého domu.

2006: Hamás je v lednových palestinských volbách zvolen k moci. To je přesně to, co Izrael chce, protože zvolení Hamásu jim poskytuje záminku jednat s Palestinci hruběji (pokud je to ještě vůbec možné). Izrael okamžitě po zvolení požaduje

po Spojených státech, Evropské unii a Kanadě, aby zastavili pomoc Palestincům, načež tyto státy svědomitě uposlechnou. Výsledkem této situace je samozřejmě to, co Židé vždy chtěli, tedy rozsáhlé utrpení v Palestině, podporující dlouhodobý cíl Izraele: genocidu všech Palestinců, kteří odmítli svou zemi opustit.

Je to také přínos pro dlouhodobý záměr Izraele na Blízkém východě, jak v roce 1994 prorocky prohlásil bývalý agent Mosadu, Victor Ostrovsky, na straně 252 své knihy "Other side of Deception:"

"Podporování radikálních prvků muslimského fundamentalismu jde ruku v ruce s obecným plánem Mosadu pro region. Arabský svět, řízený fundamentalisty, bude totiž stranou jakéhokoliv vyjednávání se Západem, tudíž jedinou demokratickou, racionální zemí v regionu bude pouze Izrael. A pokud se Mosadu podaří, aby Hamáš (palestinštífundamentalisté) převzal moc nad ulicemi Palestiny od OOP (Organizace za osvobození Palestiny), pak bude obrázek kompletní."

Edmond De Rothschild Banque, pobočka rodinné evropské bankovní skupiny Edmond De Rothschild z Francie, se stává první zahraniční bankou, která získává povolení Čínské regulační komise pro bankovnictví a vstupuje na čínský finanční trh.

Americko -izraelský výbor pro veřejné záležitosti (AIPAC) pořádal pátého až sedmého března výroční shromáždění ve Washingtonu, D.C. Přítomna byla více než polovina senátorů a více než třetina členů kongresu Spojených států.

Liga proti pomluvám a hanobení (ADL) tvrdě tlačí na vlády světa, aby přijaly legislativu proti zločinům z nenávisti,

protože se obávají, že díky internetu začínají být židovské zločinné intriky každodenně odkrývány.

Jejich úkolem je tuto zločineckou síť chránit. Je snad lepší způsob, jak toho dosáhnout, než prosadit takzvané zákony proti zločinům z nenávisti, které každého, kdo poukáže na zločiny Židů, naopak za zločince označí?

Legislativa proti zločinům z nenávisti je prosazována i ve jménu ochrany jiných záležitostí, jmenovitě etnických menšin. Je zajímavé, že židovské organizace jsou tak dychtivé prosazovat zákony v různých zemích světa, až zdá, že jsou občas ve svých stanoviscích protichůdné:

1) Izrael přijímá pouze židovské imigranty a nabízí jim za tím účelem finanční stimuly;
2) Izraelský zákon zakazuje sňatek mezi Židy a ne-Zidy;
4) Izrael ne-Zidům nedovoluje pořizovat si na jeho území majetky; a co je zvlášť zajímavé
5) Izrael ne-Zidům zakazuje vlastnit sdělovací média, přestože se zdá, že Židé s vlastnictvím nesmírného počtu sdělovacích médií zbytku světa nemají žádný problém.

Britský historik David Irving je v Rakousku odsouzen ke třem letům vězení za popírání holokaustu Židů za Druhé světové války. Je důležité uvědomit si, že holokaust je jediná historická událost, za jejíž zpochybňování můžete být uvězněni.

Židé se obávají, že přestanou být kryti a proto začnou podporovat miliony ilegálních imigrantů z Mexika ve snaze rozvrátit Ameriku. Následně využívají nátlaků svých lobbystických skupin na vládu, aby imigrantům poskytla plnou amnestii.

Myšlenka je to složitá, ale ve zkratce zahrnuje: použití staletí staré politiky "rozděl a panuj;" získání levné pracovní síly pro nadnárodní společnosti, které vlastní; a využití sociálního a ekonomického problému masivní mexické imigrace k odtáhnutí pozorností Američanů od židovského supremacismu. Čím to je, že Židé podporují masové imigrace do všech zemí, kromě Izraele.

Dvanáctého července zabloudili dva izraelští vojáci do libanonského území, a proto byli zatčeni libanonskými silami jako váleční zajatci. Židovská média celého světa křičí, že byli uneseni, aniž by se zmínili o skutečnosti, že Izrael zajal a bez soudu uvěznil více než devět tisíc Palestinců a na to začal bez rozdílu bombardovat Libanon, tedy zemi, jejíž populaci tvoří ze čtyřiceti až pětačtyřiceti procent Křesťané.

Mimochodem, v souvislosti s devíti tisíci Palestinci uvězněnými bez soudu, článek 111 izraelského práva pověřuje vládu možností zadržet jakoukoli osobu na neomezenou dobu bez soudu a bez sdělení obvinění. V praxi to bylo uplatněno při založení Izraele a také radostně přijato jinými židovskými vůdci jako je prezident George W. Bush. O menší obdobu tohoto článku v britských zákonech se pokusil i Tony Blair.

Když židovská média přináší zprávy o konfliktu mezi Izraelem a Libanonem, nevěnují žádnou zmínku vysoké převaze Křesťanů v Libanonu a namísto toho vykreslují jeho obyvatele jako bandu muslimských teroristů Al-Káidy. Během jednoho měsíce bylo zabito více než tisíc libanonských mužů, žen a dětí. Čtvrtina obyvatel byla vyhnána.

Válka končí stažením izraelských jednotek z Libanonu. Mnozí Židé nejsou s výsledkem spokojeni a obviňují premiéra

Ehuda Olmerta, že válku prohrál. Když se však 5. září objevil v Knessetu před Výborem zahraniční věcí a obrany, pronesl:

"Tvrzení, ze jsme prohráli, je neopodstatněné. Polovina Libanonu leží v troskách. Je to snad prohra?"

Ať žijí židovské aspirace, že?

THE SECRET HISTORY OF JEWISH WORLD DOMINATION

The Synagogue of Satan

Andrew Carrington Hitchcock

Foreword by bestselling author
Texe Marrs